Uluslararası Çoksatan Yazar

ASHLEY POSTON

PRENSES VE HAYRANI

Bir Geekerella Masalı

YABANCI

2. BASKI

YABANCI

HİÇBİR ŞEY DÜŞÜNDÜĞÜN KADAR İMKÂNSIZ DEĞİL

Sıradan bir hayran kız olan Imogen Lovelace'in başarması zor bir hedefi vardı: *Yıldızaları*'ndaki en sevdiği karakter olan Prenses Amara'yı kurtarmak. Amara'yı oynayan Jessica Stone'un ise tek isteği, hayranların bitmek bilmeyen baskısından bir an önce uzaklaşmaktı.

Bir yanlış anlaşılmayla birbirlerine ikiz kadar benzediklerini fark etmeleri ve yeni filmin senaryosunun —Jess'in hatası yüzünden— sızdırılması, onları hiç beklemedikleri yerlere sürükleyecek bir anlaşmanın kapılarını açacaktı. Hayata birbirlerinin penceresinden bakmak zorunda kaldıklarında, aşk ve hayranlığa dair bildikleri her şey baştan yazılacaktı.

Mutlu sonlar belki de masallardakinden çok farklıydı.

"Geekerella evrenine açılan eğlenceli bir kapı."
—SCHOOL LIBRARY JOURNAL

Çeviren: Emre Aygün

AMARA'NIN AKIBETİ

Yazar: Elle Wittemer

ASİTÜFEKÇİ'DEN BİR KISIM

Yıldızaları, GİŞE REKORU KIRDIĞI bir ayın ardından, dünyanın dört bir yanındaki kalabalık hayran kitlesinin gönlünde ve zihninde ayrı bir yer edinerek filmin başrolleri Darien Freeman ile Jessica Stone'u birer süperstar hâline getirdi. Gişede üst üste üçüncü hafta da 1 numaraya yerleştiğinin duyurulmasıyla, stüdyo parayı seven hiç kimseyi şaşırtmayan bir hamle yaparak devam filmi için planlarını açıkladı.

Bunun ardından dedikodular da düşmeye başladı: Devam filminde kötüyü kim oynayacak? Federasyon Prensi Carmindor'un gönlünü bu sefer hangi şanslı kadın çalacak? Jessica Stone, Prenses Amara rolüne dönmek üzere herhangi bir anlaşması olup olmadığı konusunda sessizliğini koruyor ve *Yıldızaları*'nı seyretmiş bizler, bunun neredeyse imkânsıza yakın bir ihtimal olduğunun farkındayız.

Yıldızaları'nın başarısının ardından, oyuncular ilk kez, her yıl düzenlenen ExcelsiCon'da paneller, röportajlar ve hayranlarıyla buluşmak için bir araya gelecek. Filmin yönetmeni Amon Wilkins, etkinlikte devam filminin ismini (hatta belki yeni kötünün kim olacağını da!) açıklayacak.

Öte yandan *Yıldızaları*'nın, dizinin bıraktığı yerden devam ediyor olması, Amara için ne anlama geliyor?

Prensesimiz olmadan *Yıldızaları* ne hâle bürünecek?

BİRİNCİ GÜN

PERŞEMBE

"Yeni hükümdarını böyle mi karşılayacaksın?
Bir tabanca ve ukalaca lafla mı?"

—Prenses Amara, 13. Bölüm "Ehebir Seyri Kraliçesi"

JESS

Prenses Amara ölmüştü.

Kusursuz bir evrende bu umurumda bile olmazdı. Karakterim, *Yıldızalanı*'nın sonunda, gerçek aşkı Federasyon'un yakışıklı Prensi Carmindor'un hayatını kurtarmak için uzay gemisini Kara Nebula'ya (aslında kara delik de, neyse) sürdüğünde şerefli bir şekilde ölüyordu.

Kusursuz bir evrende, paramı alıp *Yıldızalanı*'ndan sonra daha Oscarlık filmlerde oynardım. Bir *anlamı* olan, mühim hikâyeler anlatan, topuklu ayakkabılarla koştururken nefes alamadığım bir elbise içinde seksi görünmek zorunda kalmadığım filmlerde.

Kusursuz bir evrende, mutlu olurdum.

Ama bu evren kusursuz değildi ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ben de değildim. Ve çok ama çok uğraşmıştım. Hepsi boşa gitmiş olabilirdi.

Çünkü bugün geri dönülmez üç hata yapmıştım.

İlk hatam:

Bir otelin küçük bir odasında düzenlenen röportaj sırasında (bu, farklı medya kuruluşlarıyla arka arkaya kayıt altına alınan bir röportaj maratonundaki röportajlardan biriydi... Normalde bu röportajlara saatlerce katlanabiliyordum ama ineklerin yaptığı bu röportajlar bir başkaydı. Darien Freeman'ın yeni beslenme

düzeni ya da simli ayakkabılarımla alakalı sorular şimdi burnumda tütüyordu) ağzımdan şu cümleyi kaçırmıştım:

"Umarım Amara geri dönmez."

Evet, evet, *biliyorum.*

Kötü cevap.

Muhabir son yarım saattir acımasız sorularla bizi terleterek cevaplarımızda açık aramaya çalışıyordu ve parlak ışıklar başımı ağrıtmaya başlamıştı.

O yüzden açık veren kişi elbette ben olmuştum.

Dikkat etmiyordum. Dare –başrolü paylaştığım Darien Freeman– muhabirleri oyalamayı biliyordu. *Yıldızalanı*'yla yatıp *Yıldızalanı*'yla kalkan biriydi – Prens Carmindor'u oynamadan önce de dizinin bir hayranıydı ve bu harika bir reklamdı. Dünya buna bayılıyordu. Tatlıydı gerçekten.

Asıl tatlı olmayan şey, diziyi izlememiş bir kız tarafından canlandırılan zavallı, ölü Prenses Amara'ydı.

Benden basına malzeme çıkmazdı.

Yani, en azından ben çıkmayacağını düşünmüştüm.

Muhabirin, elma şekeri kırmızısı gözlüklerinin ardındaki gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Zayıf ve sarışındı, altmışların pinup kızlarıyla *Revenge of the Nerds* karışımı bir tarza sahipti. "Ama binlerce hayranınız sizin dönmenizi *çok* istiyor! Karakterinizin de. #AmarayıKurtar kampanyasını duymadınız mı?"

Başımı iki yana sallamıştım.

Dare bana bir şeyler öğretme fırsatını kaçırmamıştı. "Ah, hayranları bir araya getirerek prensesi kurtarmak için açılmış bir Twitter etiketi."

Muhabir hevesle başını sallamıştı. "Etiketi başlatan kullanıcı, Amara'nın, özellikle de bu yeniden çekimde daha iyisini hak ettiğini düşünüyor. Amara, Prens Carmindor'un karakter gelişimi için feda edilmek yerine yaşamayı hak ediyor, diyor."

"Ah."

Tek söyleyebildiğim bu olmuştu.

Kucağımdaki telefonumu sıkıca kavrıyordum. Telefonum tekrar titreşmişti. Bir Instagram yorumu daha. Ya da Twitter. Keşke ikisi de olmasaydı.

Muhabir devam etmişti. "Daha sonra sizin oynadığınız rolün ilk sahibi Natalia Ford bu kampanyaya destek vererek dizinin eski hayranlarını sevindirdi. Ayrıca karakterin ruhunu iyi yansıtmadığınızı dile getirerek yakın zamanda sizin Amara yorumunuzu da eleştirmişti. Bu canınızı sıkıyor mu?"

Başka insanların sizi sevmemesi? Yıldızalanı*'nın hayran kitlesinin sizi sevmemesi?* Bunlar, sorusunun dile getirmediği kısımlarıydı ama gözlerinden okunuyordu. Muhabirin bu konuyu açmak için bu kadar beklemesine şaşırmıştım.

Ona, *Ben Hollywood'da çalışan bir kızım,* demek istiyordum. *Ya fazla şişmanım ya fazla sıska; ya fazla güzelim ya da yeterince güzel değil. Benim canımı hiçbir şey sıkamaz.*

Ama bu bir yalandı, telefonumu ölümüne sıkmam da bunu ele veriyordu.

"Erin'di, değil mi?" demiştim, yemi yutmamam gerekirken. Ama kendimi durduramayacak kadar yorgundum ve Dare'in çenemi kapatmam için bana gönderdiği işaretlere dikkat etmiyordum. Fazlasıyla hevesli oyuncu arkadaşımı birazcık da olsa tanıyorsanız, kendisinin hiçbir konuda üstü kapalı davranmadığını biliyorsunuzdur. Sıkıntı, benim umursamamamdı. "Söylesene, Erin, Natalia Ford, yirmi sene önce miydi, Amara'yı oynadıktan sonra başka ne çekti? Tek seferlik bir *Yıldızalanı* özel bölümü mü? Bayan Ford'un bir kariyeri yok. İnsanlar ne derse desin, benim var ama. Önemli olan da bu..."

"Erken gelmiş olmalıyım," diye araya girmişti sakin bir ses. "Kariyeri olmayan insanların böyle huyları oluyor."

Kanım damarlarımda donmuştu.

Kapı eşiğinde, delici kahverengi gözleri olan, gri saçları topuz yapılmış bir kadın dikiliyordu. Yüzü kalp şeklindeydi, kaşları koyu ve ciddiydi, dudakları büzülmüştü. Kısa boylu olmasına rağmen kapı eşiğindeki duruşu tüm odaya hükmediyordu. Üze-

rindeki tek renk pantolonlu takımın yerine galaksilerden ve yıldız ışığından oluşan bir elbise giyse, evrenin prensesi hâlâ o derdiniz. Kucağında, etrafı kısık zümrüt rengi gözleriyle seyreden ve neredeyse sahibi kadar ekşi suratlı, tüysüz bir kedi tutuyordu.

Yani böyle işte, ikinci hatam Natalia Ford'a hakaret etmek olmuştu.

Ya üçüncü hatam?

Eh.

Bu felaket röportajdan sonra soluklanmam gerekiyordu. Dare, on dakikaya bir panelde olmamız gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Bu gürültülü, fazla kalabalık fuarda geçen her günüm, Jessica Stone'un etinden sütünden olabildiğince yararlanmak için diye son saniyesine kadar planlanmış gibi hissediyordum. Ama sükûnete ihtiyacım vardı. Soluklanmam gerekiyordu.

Ben de kendime gelmek için lavaboya gitmiştim, bu da üçüncü hatamdı. Lavaboya gitmeseydim, Dare'in gözünün önünden ayrılmasaydım, onunla o aptal panele gitseydim...

Telefonum öterek beni paniğin pençesinden kurtardı. Mesaj, asistanım ve en yakın arkadaşım (dürüst olmak gerekirse, tek arkadaşım) Ethan Tanaka'dandı.

ETHAN TANAKA (15:03)

— [foto]

— BU SEN DEĞİLSİN.

— NERDESİN.

— JESS.

— JESSICA.

Dikkat çekmeden ilerleyebilmek için siyah beremi iyice aşağı çekerek insanları dirsekleye dirsekleye *Yıldızalanı* panelinin çoktan başladığı konferans salonuna gittim. Benim katılmam gereken panelin düzenlendiği salona. Işıklar kapatılmıştı ve seyircilerden gık çıkmıyordu – Marriott oteli lobisindeki yüzlerce, hatta binlerce insanın çıkardığı sağır edici gürültüden sonra büyük bir

değişimdi bu. Kulaklarım sessizlikle çınlıyordu; düşüncelerimi bile duyamıyordum.

Tenime iğneler batıran panikle, beklenti dolu hayranlardan oluşan denize bakarken gözlerim karanlığa alıştı.

Sahnedeki kız, "Ben Jess – Jessica Stone," dedi ama o kız ben değildim.

Bu yaşanıyor olamazdı.

Bu imkânsızdı.

Gözlerimi Dare ile Calvin arasında oturan kıza diktim. Orada, *benim* sandalyemde. *Benim* isimliğimin arkasında. Tam olarak benim olmamı *bekledikleri* yerde. Benim olmam *gereken* yerde. Ama tüm bunların yerine dilsiz ve görünmez hâlde, seyircilerin arasındaydım ve tüm ışıklar ona çevrilmiş durumdaydı.

Ancak beni dehşete düşüren asıl şey, o kızın *ben* olmadığımı kimsenin fark etmiyor olmasıydı.

IMOGEN

Rüya görüyor olmalıydım.

O kadar. Rüya görüyordum ve üç saniye içinde herkes Dalek'e dönüşüp beni YOK EDECEK ve seksi David Tennant'la kaçıp bir netherverse'te Borglara karşı verilen savaşa yardım edecektim ve imparatorluğu ele geçirmek isteyen Sith Lordlarıyla düello yapacakken Nox Kralı'nın eline düşüp...

Ay, bir an kendimi kaybettim. Buraya nasıl gelmiştim? Ben yüzde yüz on Jessica Stone *değilken* nasıl oluyor da *Yıldızalanı* panelindeydim? Eh, şansınıza, bunu tamamen, *kesinlikle* açıklayabilirdim.

Evet. *Şüphesiz* bunu açıklayabilirdim.

Bunu... *büyük oranda* açıklayabilirdim.

Tamam ya, yakalandım. Bunun sadece yüzde onunu açıklayabilirdim ve hiçbiri benim suçum değildi.

Yani, belki küçücük bir kısmı öyleydi.

Ah, *yıldızalevi*, öleceğim ben.

Harbi öleceğim.

Baya, ünlü-bir-oyuncuyu-taklit-ediyorum-ve-yakalandım diye öleceğim.

Fuarın en büyük salonundaki kalabalığa baktım. Şu an bana bakan üç bin çift göz olmalıydı. Tek bir boş koltuk bile yoktu.

Bunu kesilmeyen mırıltılardan anlamıştım – yeteri kadar fuara gidip yeteri kadar panel seyrettiğinizde bunu anlayabiliyordunuz. Siz şöhret ve hayran tanrısıymışsınız gibi size bakan altı bin göz olduğunu *anlayabiliyordunuz*. Seyirciler sandalyelerinde kıpırdanıyordu, fuarın kokusu o kadar güçlü ve kendisine hastı ki bana on üç yaşındaki bir oğlan çocuğunun yatak odasını hatırlatıyordu.

Biliyordum da konuşuyordum – kardeşim Milo'nun on üç yaşı zor geçmişti. O koku insanın aklından çıkacak gibi değildi.

Seyircilerin oturduğu yerden bu sahnenin nasıl göründüğünün aklınızdan çıkmayacağı gibi. On beş metre uzunluğunda, üzerine ExcelsiCon logosunu taşıyan bir kumaş serilmiş beyaz bir masanın bulunduğu bir sahne. Paneldeki beş kişi için üç mikrofon konulmuştu ve önlerine her yıldızın kim olduğunu gösteren isimlikler yerleştirilmişti. (Gerçi onların kim olduğu nasıl *bilinmezdi* ki?)

Kimse benim, önümdeki kartta ismi yazan kız olmadığımı fark etmemişti. Benim Jessica Stone olmadığımın farkında değillerdi. En azından şimdilik. Çünkü *Yıldızalanı*'nın oyuncuları –bu yaz sinemada on dört kere seyrettiğim (bunu bir şeref madalyası gibi taşıyordum) aynı *Yıldızalanı*'ydı bu– sırayla kendilerini tanıtırken, hiçbiri bu konuda bir şey söylememişti.

Farkında değillerdi.

Yani, arada bana Jessica Stone'a benzediğimi söyleme ihtiyacı hisseden yabancıların, "Kime benziyorsun, biliyor musun?" tavrıyla karşılaşmıştım tabii. *Yıldızalanı* gösterime girdikten sonra, Starbucks'ta bundan rahatsız olacak kadar çok durdurulmaya başlamıştım. Şimdi düşününce, muhtemelen geçen hafta sonu saçımı boyayıp en basit tabirle tüm banyomu parlak pembe saç boyasıyla mahvetmemin en büyük nedenlerinden biri de buydu sanırım. Fakat siyah *UZAY KRALİÇESİ* beremin –onunla tuvalette karşılaştığımda, Jessica Stone'un başındaki berenin aynısı– altındaki saçlarımı göremiyordunuz ve sahne ışıkları o kadar sert düşüyordu ki muhtemelen Jessica Stone'a normalden daha da fazla benziyordum.

Ah, *yıldızalevi*, benim gerçekten Jessica Stone olduğumu sanıyorlardı.

Cool, cool, coolcoolcool. Hiç bozuntuya verme, Imogen Ada Lovelace, drama lisedeki en sevdiğin dersti. Doğaçlama yap.

Darien Freeman –aman tanrım, *bu* Darien Freeman, Federasyon Prensi Carmindor, benim Tumblr hayatımın aşkı– paylaştığımız mikrofona (BİR. MİKROFON. PAYLAŞIYORDUK. ONUNLA.) kendini tanıttı, "Ben Darien Freeman."

Aman tanrım, o Darien Freeman.

... O olduğunu biliyordum.

AMA YİNE DE.

Güzel, güzel. Sakin ol.

Bugün de normal bir gün olur diye düşünmüştüm. En başarılı cosplaylere ağzımdan salyalar akıtarak bakarken annemlere standlarında yardım ettiğim sıradan bir perşembe günü. Normal bir fuar günü olacaktı işte.

Sanırım her şey, Atlanta'nın göbeğindeki muazzam bir bina olan, fuarın yapıldığı otelin ikinci katındaki gizli tuvalete gitmeye karar vermemle ters gitmeye başlamıştı. Stant kümeleri, her biri birbirine yürüme yolları ve köprülerle bağlı olan dört otelin oluşturduğu fuar alanına dağılmış durumdaydı. Annemler de ana otelin en büyük salonundan bir stant almayı başarmıştı (o kadar zamandır bu fuara katılıyorlardı ki bunu hak ediyorlardı). Yasak tuvaleti de buradan biliyordum. Teknik olarak bu tuvalet özel katılımcılara ayrılmıştı ama bunu gösteren hiçbir işaret bulunmadığından aslında bir kuralı çiğnemiş olmuyordum. Neyse, işimi görmüştüm ve Milo'nun aklıma soktuğu *Yıldızalanı* müziğini mırıldanarak ellerimi yıkamak için kabinden çıktığımda onu görmüştüm:

Prenses Amara.

Şey yani, Jessica Stone.

Orada öylece duruyordu ve bir an gözlerinin, ağlamaktan kızarmış olduğunu sanmıştım. Bu tuhaftı çünkü Jessica Stone'un herhangi bir şey yüzünden ağlayabileceğini hiç düşünmemiştim. Hayatı kusursuzdu.

Beni gördüğünde gözlerini kaçırıp hep kullandığı gül rengi rujunu bulmak için çantasını karıştırmaya başlamıştı. Sanırım onun için üzülmüştüm –bilmiyorum– o yüzden kimlik kartımın askısına sıraladığım rozetlerden birini çıkarıp ona uzatmıştım.

"Merhaba. Sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama çok büyük bir hayranınızım," demiştim ki bu yüzde yüz yirmi doğruydu. "Ve sadece Amara'yı çok iyi oynadığınızı söylemek istedim. Gerçekten yüreğime dokundu. O yüzden, teşekkürler."

Rozeti eline tutuşturmuştum: #AmarayıKurtar.

Prenses Amara'yı *Yıldızalanı*'nın devam filminde geri getirmeleri için başlattığım imza kampanyasının rozetiydi bu.

Rozete bakmıştı ve çok... *çok öfkelenmişti*. "Amara'yı *kurtar* mı?" Rozeti geri vermişti. "O kimi kurtarmış ki kendisini kurtarabilsin. Ölü kalsın, daha iyi."

Sonra da dönüp bir kabine girmişti.

Ne yalan söyleyeyim, konuşamayacak kadar şaşırmıştım. Rozeti askıma geri takmış, aynada kendimi kontrol etmiş ve tuvaletten ayrılmıştım.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Belki de rozeti alır diye düşünmüştüm. Prada çantasının dibine atıp yıllar sonra onu tekrar bulana kadar orada unuturdu.

Bunun yerine tepkisi kaba ya da kırıcı değilmiş, ben de ufaktan sinirlenmeye başlamamışım gibi davranmaya çalışmıştım.

Biri omzuma dokunduğunda beremi yeni takmıştım. "Jess?" demişti bir gönüllü, bana bakarak. "Neredeyse başlayacak."

"Hayır, ben..." Tam tuvaleti gösterecektim ki gönüllünün kulaklığından bir konuşmanın gürültüsü duyulmuştu. Panikleyen gönüllü kadın, gönüllü çalışanların *kesinlikle yapmaması* gereken şeyi yapmıştı.

Beni bileğimden kavrayıp koridordan geçirmişti...

Ve şimdi buradaydım.

Tek bir boş koltuğun bile kalmadığı, üç bin kişinin katıldığı *Yıldızalanı* panelinde. Bir Pokémon destesine karışmış bir Yu-Gi-Oh! kartı gibi. Federasyon Sarayı'ndaki bir Nox gibi.

Yıldızgemisi *Prospero*'daki Prenses Amara gibi.

Ve başım gerçekten ama gerçekten ama *gerçekten* büyük beladaydı.

Yan kapıların birinden üzerinde süet ceket, başında siyah bir UZAY KRALİÇESİ beresi olan bir kızın içeri girdiğini gördüm. Benim başımdaki berenin aynısıydı. Lunaparklardaki ayna odalarından birindeymişim gibi hissediyordum. Yansımanın sizin yansımanız olduğunu bilirdiniz ama biraz bozulmuş bir görüntü görürdünüz. Saçma sapan uzun ya da abartılı bir şekilde geniş gösterenler gibi değildi ama – sadece bir şeyler yanlış gelirdi ve bunu tek fark edebilen siz olurdunuz. Aynı geniş gözlere, aynı kalp şeklindeki yüze, aynı vücut yapısına sahiptik ve onun da aynı şeyi gördüğünü biliyordum: İmkânsız bir evrenden alınıp buraya getirilmiş, ona biraz fazla benzeyen bir kız.

Ve şimdi, bu evrende şu anda *beni onunla* karıştırıyorlardı.

Jessica Stone'un tuvalette söylediklerini hatırladım. Ağzından çıkan hırlamayı.

Amara'yı kurtar mı? O kimi kurtarmış ki? Sesinde, oynadığı karaktere ya da onu seven hayranlarına karşı hiç sevgi yoktu. *Ölü kalsın, daha iyi.*

"Jess?" dedi moderatör ve hem Jessica Stone hem de ben, internet ünlüsü bir gurme ve SCIFI BYTES podcastinin kurucusu olan Felix Flores'a döndük. O bana bakıyordu. *Sadece* bana. Kalabalığın içindeki asıl Jess'i fark eden biri olduğunu sanmıyordum. "Bu soruya sen cevap vermek ister misin? *Yıldızalanı*'nı henüz seyretmemişler için sürprizbozan bir soru! Canlandırdığın karakter Prenses Amara öldüğünde ne hissettin?"

Gözlerimi kapatıp açtım ve bakışlarım soruyu soran hayrana döndü. Çocuk uzun boylu ve sıskaydı ama gözlerime vuran sahne ışıkları yüzünden onu pek iyi göremiyordum.

Darien yanı başımda, moderatörden bana, sonra yine moderatöre bakarak bir an tereddüt etti. Mikrofona doğru eğilmeye başladı ama ben ondan önce davrandım.

Neden bilmiyordum. Bunu yapmamalıydım.

Ama belki de Jessica Stone seyirciler arasında, ben de burada olduğumdan...

...bir şeyler koptu.

Ölü kalsın, daha iyi. Sesi kafamda yankılanıyordu ve buna katlanamıyordum. Askım, on beş #AmarayıKurtar rozetinin ağırlığını taşıyordu ve Amara'nın ölümden döndürülmesini talep eden elli bin imzayı düşündüm.

Podcastçi –ve diğer herkes– soruya cevap vermemi bekliyordu. Jessica Stone'un ne hissettiğini tamı tamına biliyordum. Bundan nefret ediyordum.

Bir nefes alıp onun ses tonunu ve yumuşak Güneyli aksanının iniş çıkışını hatırlamaya çalıştım. "Kalbim kırılmıştı."

Kalabalığın içindeki, Jessica Stone'un yüzü sertleşti.

Felix bir kahkaha kopardı. "Bizim bundan..."

Sözünü kestim. Söyleyeceklerim bitmemişti. "Ölmemesi gerekirdi. Amara'nın yaşaması gerekirdi. Yaşamayı hak ediyordu."

Bana soruyu soran hayran, ağzı bir karış açık, sanki bu soruya verebileceğim en delice cevabı vermişim gibi bana bakıyordu. Jessica Stone'un *Yıldızalanı*'ndan nefret ettiğini, seriden ayrılmak için can attığını bilmeyen yoktu. *Alacakaranlık* günlerindeki Robert Pattinson gibi, Jessica da her fırsatta seriyi kötülüyordu.

Ama şu an değil.

Burada değil.

Benliğindeki tüm nefretle bana dik dik bakan Jessica'ya bir bakış attım. Güzel. Çünkü Prenses Amara yaşasın, daha iyiydi.

Ve herkesin bunu bilmesini sağlayacaktım.

JESS

Onu geberteceğim. Adı ne bilmiyorum ama onu isimsiz bir mezara gömmek için adını bilmeme gerek yok zaten. Onu o kadar küçük parçalara ayıracağım ki bin sene sonra uzaylı arkeologlar onun kalıntılarını bulduğunda, onun bir zamanlar bir insan olduğunu bile anlamayacak.

Onu işte *bu kadar* fena geberteceğim.

Telefonumu kıracak kadar sıkı kavramış hâlde, kimse koltuğundan kalkamadan topuklarımın üzerinde döndüm. Yüzüne bakmadan altı kollu bir Zorine'in etrafından geçtim. Bana bir şeyler demeye çalıştı ama ne dediğini duymadım.

Kızıl görüyordum sadece. Öfkeden *kuduruyordum.*

Salon boşalırken arkamdaki kızlardan biri, "Vay be, Jess süper kolpacı geliyordu ama panelde acayip artistti," dedi. "Amara'nın onun için ne anlama geldiğini söylediği yerler falan? Umarım onu kurtarırlar."

"Bence de! Paneli baştan sonra canlı yayınladım," dedi arkadaşı da. "Yorumlar coştu."

İki kıza göz attım. Lise ikililere benziyorlardı, ikisi de kendi ineklikleri dışında hiçbir şeyin cosplayini yapıyormuş gibi durmuyordu – rengi atmış kotlar ve üzerinde tatlı yazıların ya da birbirine sarılan erkek kaykaycıların olduğu tişörtler.

"Acayip havalı ya."

"Hem de nasıl."

Yanımdan geçerlerken başımı çevirdim ama en ufak bir tepki bile vermediler. Benim gerçek Jessica Stone olduğumun farkında değillerdi. Daha az önce doppelgangerımı sahnede görmüşken beni burada nasıl tanısınlardı ki?

Ben... görünmezdim?

Herkese?

Bundan hoşlanmadım. Bundan *hoşlanamazdım*.

Kalabalıktan ayrılıp sahne arkasına giden işaretleri takip ettim. Girişte duran bir gönüllü vardı ama hızla yanına gidip köşede fenalaşan biri olduğunu söylediğimde kızcağız hemen yardıma koştu ve ben de panel katılımcılarının sahneden indikleri koridora girdim.

Öfkem, bir tür kafası karışık paniğe evriliyordu. Kızların konuşmaları aklımda dönüp duruyordu. Jessica Stone'un ne kadar havalı olduğu hakkında söylediklerine dair. Sahtekârın, Prenses Amara hakkında hissettiklerini anladıklarına dair. Şaka yapıyorlardı, değil mi?

Niye *benden* hoşlanmıyorlardı?

Yıldızalanı vizyona gireli daha bir ay olmuştu ve şimdiden onun sayesinde bir milyona yakın takipçi kazanmıştım – bu, baya iyi bir şey olmalıydı, değil mi? Sosyal medyada fenomen olmak isterdiniz. Ama Dare, son on yılda en iyi hortlatılan karakter seçilirken ve *Yıldızalanı* son yılların en başarılı tekrar yapımı kabul edilirken, bense...

Telefonum tekrar titreşti. Sonra tekrar. Asistanım Ethan şu uygulamaları kaldırmam gerektiğini söylüyordu ama o zaman insanların ben bakmazken hakkımda neler söylediğini merak edip dururdum. Hakkımda neler söylüyor *olabileceklerini* merak ederdim.

Menajerim, Prenses Amara rolünü oynamanın önümü açacağına yemin etmişti. *Açlık Oyunları*'ndan sonra Jennifer Lawrence'ın, *Harry Potter*'dan sonra Emma Watson'ın olduğu gibi aranan bir

isim hâline gelecektim. Eh, önümü açmadı diyemem tabii ki. Ama *Yıldızalanı* bir kitaptan uyarlanmıyordu; eski bir bilimkurgu dizisinin yeniden çekimiydi. Ve bu da çok farklı bir seyirci kitlesini çekmişti. Menajerim bana asıl Kelly Marie Tran, Daisy Ridley ya da Leslie Jones gibi aranan bir isim olacağımı söylemeliydi; haklarında çıkan en büyük haberler performansları hakkında değil, onları internetten kaçıran troller hakkında olan kadın oyuncular.

Ve troller, hedefleri olarak şimdi beni seçmişti.

Federasyon Prensi Carmindor'u oynayacağı açıklandığında, Darien da benzer bir tepkiyle karşılanmıştı –bu arada, kız arkadaşıyla da böyle tanışmıştı– ama hayran kitlesi onu kabullendikçe bu tepki yok olmuştu. Şimdi benim hakkımda, ağzımın sol tarafındaki ufak benin Prenses Amara'nın güzelliğini nasıl bozduğuna dair tezler yazılırken, onun mürekkep karası kirpiklerine ve mükemmel karın kaslarına aşk mektupları yazıyorlardı.

O yüzden ne söyleyeceğimi ya da nasıl söyleyeceğimi bilmesem de o *kızın* imajımı daha fazla zedelemesine izin veremeyeceğimi biliyordum.

Kafamdaki küçük ses, *Seni senden daha iyi oynadı*, diye fısıldadı. *Hayranlar onu daha çok beğendi. Belki de senin yerine…*

Kapa çeneni, kapa çeneni, *kapa çeneni*!

Gürültülü bir kahkaha, olduğum yerde mıhlanmama neden oldu.

Bu kahkahayı nerede olsa tanırdım: Calvin. Panel bu tarafa doğru geliyor olmalıydı, bu da demektir ki taklitçim de bu tarafa doğru geliyordu. Etrafıma bakındım, kaçacak yer yoktu. Beni burada "ikizimle" yakalarsa, yönetmenin ne yapacağını bilmiyordum.

Anlaşmanın maddelerini çiğnemiş olur muydum? Medyaya yansımamasını umamayacağım kadar çok tanık vardı. Ah, böyle bir şey kesinlikle *yaşanmamalıydı*.

Şimdiden manşetleri görebiliyordum.

JESSICA STONE YALAN SÖYLÜYOR.

DOPPELGÄNGER, JESSICA STONE'U JESSICA STONE'DAN DAHA İYİ OYNUYOR.

Yıldızalanı oyuncuları köşeyi dönerken yüzümü buruşturdum: Calvin, Dare, *o kız*...

Ama yönetmen onlarla değildi. Amon o feci panelin arkasını toparlamaya çalışıyor olmalıydı. Daha sonra ondan azar işitecektim, bundan adım gibi emindim.

Beni ilk gören Dare oldu; göz göze geldik. Kolunu Calvin ve Felix'in omuzlarına atıp onları ters yöne çevirmesi bir saniye sürdü.

Hiç bozuntuya vermeden, "Sanırım bu yol daha kısa," dedi.

Darien Freeman'a şükürler olsun. Dar kot pantolonuna, kıvırcık saçlarına ve katlanılmaz gülümsemesine şükürler olsun. O Hufflepuff'ın her şeyine şükürler olsun.

Calvin'in, "Jess ne olacak?" diye sorduğunu duydum.

Dare hemen, "Bir röportajı var ya, unuttun mu?" dedi.

"Ha, evet..."

Bu sırada kız da orada kalakalmış, sıktığım yumruklarım ve iki yanıma saldığım kollarımla bana bakıyordu. Sırf onu görmek bile onu öldürme dürtümü tekrar harekete geçirdi. Kıyma yapacaktım onu. Öyle bir öldürecektim ki *Fargo*'ya konu olacaktı.

Ona doğru yürürken koridorda yalnızdık. Koridorun düzenli olarak titreşen halojen ışıklarının altında dikkatimi çeken ilk şey benim açık mavi gözlerime sahip olmamasıydı. Onunkiler koyu griydi. Kimse bunu fark etmemiş miydi?

"Dinle, gerçekten çok üzgünüm..." dedi tereddütle.

İsmini okumak için kimlik kartını tutup çevirdim. Sonra sahte kirpiklerimin arasından gözlerimi ona dikip, "Bu konuda tek kelime etmeyeceksin. Bunu ufak bloğuna yazmayacaksın. Instagram'da, hatta birine cevap olarak attığın bir tweette bile bahsetmeyeceksin. Ve beni bir daha taklit edersen, *Imogen Lovelace*, senin bu fuardan –ve diğer her bir fuardan– menedilmeni sağlarım. Anlıyor musun?" dedim.

Bana, onunla çataldilde konuşuyormuşum gibi baktı. "Seni taklit etmek *istemediğimi* biliyorsun, değil mi?"

"Ama ettin."

"Başka ne yapabilirdim ki?" diye cevap verdi. "Herkese orada olmadığını mı söyleseydim?"

Aniden parlayan öfkem midemi yakmaya başladı. Kimlik kartını saldım ve tüm o lanet rozetler tıkırdadı. "Bunu bir daha yapmayacaksın. Anladın mı?"

"Ama..."

"Jess!" diye tanıdık bir erkek sesi geldi arkamdan. Omzumun üzerinden baktım ve kırkından gün almışa benzeyen on yedi yaşındaki asistanım Ethan Tanaka'yı gördüm. Yüzündeki ifade kasılmış, boş işlere zamanının olmadığını gösteren bir ifadeydi. Kiminle konuştuğumu anladığında birkaç metre ötede durdu.

Gözleri bir ona bir bana baktı. "Yani bu gerçekten yaşandı."

"Bir daha yaşanmayacak," diyerek Imogen'e döndüm. "Sen hâlâ burada ne arıyorsun? Buraya sadece VIP'ler girebilir ve sen bir VIP *değilsin*."

Tokat yemiş gibi başı geriye savruldu, ardından somurtup bizi omzuyla iterek koridorda yürümeye başladı. Koridorda görülmez olana dek gözlerimi üzerinden ayırmadım ve sonrasında da rahat bir nefes aldım.

Ethan konuşmaya başladı ama bir parmağımı kaldırdım. "Bir yanlış anlaşılma oldu."

Ellerini havaya kaldırdı. "Ona biraz kaba davrandığını söyleyecektim aslında."

"Beni *taklit etti*, Ethan! Kariyerimi mahvedebilirdi..."

Ethan'ın gözleri arkama odaklandı ve duruşunu dikleştirdi. "Bay Wilkins, sizi görmek ne güzel!"

Dilimi tutup yönetmenimi görmek için arkama döndüm. Amon, sanki koridor onunmuş gibi keyfince yürüyordu –her yerde böyle gezerdi, o yüzden dikkate değer bir şey değildi bu– aynalı gözlükleri sık sarı saçlarını başının üzerinde topluyordu, kolunun altında bir dosya vardı.

"Jessica! Panelde çok iyiydin. Sanki sen değil de, başkası konuşuyordu!"

Zorla gülümsedim. "Yanlış bir şey söylediysem..."

Elini salladı. "Saçmalık! Harikaydı. Reklamın iyisi kötüsü olmaz ve kesinlikle ortalığı biraz çalkaladın. Aklıma gelmişken," bana dosyayı verdi, "senin için."

İhtiyatla dosyayı aldım. Kalın ve ağırdı. Bunun muhtemelen ne olduğunu bildiğim için kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Beni Prenses Amara'ya bir ya da iki, hatta on yıl bağlayan, opsiyonumun bir parçası olan sözleşme uzatma maddesi.

Ben... ben kusacak gibi hissediyordum.

Bana göz kırpıp bir parmağını dudaklarına götürdü. "Aramızda, tamam mı?"

"Ama ben..."

Çalan bir telefon lafımı böldü, Amon bir dakika der gibi parmağını kaldırıp telefonunu kot ceketinin cebinden çıkardı; keyfi yerindeymiş gibi görünüyordu. "Nihayet! Bu telefona bakmam gerek – ama onu bir oku, olur mu Stone?" Imogen Lovelace'in gittiği yöne doğru gitti ve çıkış kapısını ittirirken neredeyse kapının önünde nöbet tutan gönüllü güvenlik görevlisine vuruyordu. Özür dilemedi, sadece kalabalığa karıştı.

"Şu an bunu düşünecek vaktim yok," diye mırıldandım. "Son üç saat içinde olanlar hakkında hiçbir şey düşünmek istemiyorum." Ethan paketi görev duygusuyla aldı ve kalın çerçeveli siyah gözlüklerini burnunun köprüsüne ittirdi. Benden çok daha uzun boyluydu –bir seksen– ve kısa siyah saçları kafa derisine yapışmıştı, kahverengiye çalan sıcak teni ve ağzının solunda bir yara izi vardı. Erkek kardeşlerinin hepsi benden uzundu ve evini ne zaman ziyaret etsem, yanında durduğumda kendimi normal hissettiğim tek kişi, neredeyse bir asrın yerçekimiyle beli bükülmüş olan doksan dört yaşındaki ninesi oluyordu ama kadının yaptığı *onigiri*yle –kuru yosuna sarılı, buharda pişirilmiş pirinç topları– parmaklarınızı yerdiniz. Ethan ev ziyaretinden dönerken yanında hep biraz getirirdi.

"Düşündüğün kadar korkunç geçmedi," dedi. "Kız çok da kötü değildi."

Söylediklerini duymazlıktan gelip üzerindekilere baktım: ütülü bir gömlek ve kumaş pantolon. "Niye bu kadar resmî giyindin?"

Manşetini düzeltti. "Asistanın olarak ilk kez insan içine çıkıyorum, iyi görünmem gerek."

Buna güldüm. "Gerçekten mi?"

Ciddiyetle başını salladı. "Ayrıca bu benim Angus cosplayimin bir parçası."

"Öf, *inek*." Omzuna hafifçe vurdum, o da keyifle sırıttı.

Ethan Tanaka ile ben, benden iki sene üç gün sonraki doğumundan beri sıkı dosttuk. Ortaokulu aynı okulda okumuştuk ve ben güzel sanatlar lisesine gittiğimde de iletişimi koparmamıştık. Ben ünlü olmaya başladıktan sonra bile, ne kadar farklı olursak olalım arkadaşlığımız hiç değişmemişti. O, video oyunları için yazarlık yapmak gibi iyice inek işlerine merak salmışken, bense, eh, ben çoktan Jessica Stone olmuştum bile. Ardından birkaç ay önce pahalı göz farı paletimi çalan son asistanımdan şikâyet ederken, Ethan –liseyi bitirmiş, üniversiteye gitmeden önce bir sene okula ara vermişti– birden, "Maaşı iyi mi?" diye sormuştu.

"Neyin?"

"Sana asistanlık yapmanın."

Böyle oluvermişti.

Ethan şu dünyada hakkımdaki her şeyi bilen tek kişiydi: unutulmaktan ölümüne korktuğumu; her sabah üç saatimi Instagram mesajlarımı gözden geçirip her ne kadar saniyeler sonra yenileri gelse de kötü niyetli olanları sildiğimi; yanağımdaki, menajerim Diana'nın aldırılmayacak kadar ikonik olduğunu söylediği benden nefret ettiğimi; strese girdiğimde doğrudan paketinden hazır rameni kıtır kıtır yediğimi; aslında yirmi üç yaşında değil de on dokuz yaşında olduğumu; ve bana bir Oscar adaylığı kazandıran bağımsız filmde başrolü oynayabilmek için cast direktörüne yalan söylediğimi. O sırada on dört yaşındaydım ama onlara on sekizime girmek üzere olduğumu söylemiştim.

O zamandan beri bu yalanı sürdürüyorduk.

Ethan, kariyerimi korumak için yapmayacağım şey olmadığını biliyordu. *Yıldızalanı* gibi bir çöpe bile katlanırdım.

Ben de onun hakkındaki her şeyi biliyordum. Favori renginin, onun dışında herkesin nefret ettiği korkunç bir sarı olduğunu; favori grubunun asırlar önce dağılan ve pek kimsenin bilmediği bir indie rock grubu olduğunu; *Super Smash Bros.*'ta her seferinde Kirby'yi seçtiğini; ve reçelli fıstık ezmesi sandviçini ekmeğin kenarları olmadan tercih ettiğini. Ondan daha iyi bir arkadaş bulamazdım. Benim için bir kardeşten farksızdı.

Benim dramalarımla uğraşmak için maaş alıyor olması işin artısıydı sadece.

Benim asistanım olmak için fazla zeki, fazla nazik ve fazla yetenekli olduğunu fark etmesini bekleyip duruyordum.

Derin bir nefes aldım. "Bu kadarıyla atlatacaksak sıkıntı yok. Panelde sorun olmadığından emin misin gerçekten? Başka sıkıntılara yol açmaz, değil mi?"

"Bilmiyorum, Jess ama o kadar da fenaymış gibi gelmedi bana."

"Peki."

Akıllı saati öttü ve saatine baktı. "Hay aksi, üç dakika içinde bir röportajın başlayacak. Acele etmemiz gerek."

"Bize dinlenmek günah," diyerek koridorda onun peşine takıldım. Ethan'ın nereye gittiğini bildiğine güveniyordum. Daha önce buraya hiç gelmemiş olmasına rağmen ExcelsiCon'un koridorlarında rahatlıkla hareket etmesini sağlayan, artık ineklik duyusu mudur nedir, öyle bir şeye sahipti. Gölgesi gibi onu takip ediyordum. Nerede olduğumuzu, hangi otelde bulunduğumuzu ya da fuar alanının hangi kısmında ilerlediğimizi hatırlamaya bile çalışmıyordum. Her yer gözüme aynı geliyordu. Yavan koridorlar, karakter kostümü giymiş insanlar, uzun sıralar ve hayranlarıyla buluşan ünlüler.

Asansörle birkaç kat yukarı çıktık ve başka bir boş, uzun koridorda indik. Koridorun sonunda, orada sabırla bekleyen Dare duruyordu. Bir tür protein barı yiyordu. Devam filminin çekimleri

gelecek ay başlayacağından, hiç istemediği beslenme düzenine geçmesi gerekiyordu, bu da sürekli bir miktar huysuz olması ve önüne koyulan salatalara çoğu zaman ters ters bakması demekti.

Bizi görünce el salladı.

Protein barının kalanını tek lokmada bitirip paketini çöp kutusuna atarken, "İşinizi hallettiniz mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım. "Calvin ve Felix'in dikkatini dağıttığın için sağ ol."

"Planlı bir şey olmadığını fark ettim. Panelde *ödü patlamış* gibi duruyordu. Kimdi o?"

"Bir katılımcıydı sanırım – en azından kimlik kartından bunu çıkardım," dedi Ethan.

Gözlerimi devirdim. "Şu Amara tiradını atarken hiç de korkmuş gibi *görünmüyordu*."

Dare omuz silkti. "Muhtemelen Amara'yı Kurtar imza kampanyasının bir parçasıdır."

"Öf ya, *her yerde* karşıma çıkıyorlar." Surat astım.

Çift kanatlı kapı savrularak açıldı ve Captain Marvel tişörtlü bir kadın geniş, yapay bir gülümsemeyle bizi karşıladı. "Ah, gelmişsiniz! Darien, Jess, benim adım Heather." Sıkmamız için elini uzattı. "Bu kadar meşgulken bana zaman ayırdığınız için çok teşekkürler. Önümüzdeki yarım saatte sizinle röportajı ben yapacağım. Başlayalım mı?" İçinde fotoğraf ışıklandırması, arka planda bir yeşil ekran perdesi, bir ExcelsiCon afişi ve üç sandalyeden oluşan bir röportaj setinin bulunduğu odaya doğru elini salladı. Bir köşede de pahalı görünümlü bir kamera tripod üzerine yerleştirilmişti ve siyahlar içindeki kameraman da onun arkasında duruyordu.

Ethan telefonunu çıkarıp, "Ben biraz Pokémon yakalayayım o zaman," dedikten sonra asansöre doğru gitti.

İnek.

Röportaj bittikten sonra, bana otelime kadar eşlik eden fuar güvenliğiyle beraber köprüyü aşıp otelin girişine geldiğimde, Amon'un verdiği paketi hâlâ elimde tuttuğumu fark ettim. *Aramızda*, demişti. Sadece melodramatik flashbacklerde görüneceğim devam filminin kontratı olmalıydı. Ya da, o kız sürpriz performansıyla her şeyin içine ettiği için, yarının panelinde sorulacak sorulardı belki de.

Bu her neyse, sırf bunun elimde olması bile canımı fazlasıyla sıkıyordu.

Paketi en yakın çöp kovasına atıp paket kutunun dibine tatmin edici bir *sesle* düşerken Ethan ciyakladı. Bu kontratsa, Amon bunun bir kopyasını muhtemelen menajerime de gönderirdi. Geri dönüp dönmeyeceğim resmî olarak duyurulmamıştı çünkü prensesin "dönüp dönmeyeceğini" kimse bilmiyordu ama her halükârda ben devam filminde oynamak istemiyordum. Amara'nın öldüğünü *bir kez daha* belirtmek istiyordum. Öyle de kalacağını umuyordum.

"Jess!" Ethan paketi çöpten almak için koşarak geldi. "Önemli olabilir."

"O zaman Diana ilgilensin," dedim biraz fazla yüksek sesle. Sesimi alçaltarak, "Ona bu yüzden para veriyorum," diye de ekledim. Lobideki herkes kim olduğumdan şüphelenmeye başlamıştı bile.

Hep böyle oluyordu. Önce insanlar gözlerini kısıp beni nereden tanıdıklarını hatırlamak için bana bakarken bir sessizlik çöküyordu; sonra Google'a giriyorlar ya da arkadaşlarına bir şeyler fısıldıyorlardı; sonra...

"Amara," diye bağırdı biri.

Ve böylece tanınıveriyordum. Bu günlerde bu giderek daha hızlı gerçekleşmeye başlamıştı. Adım Amara olmasa da ve bu ismi haykıran kim olursa olsun onlara cevap olarak dönmesem de bana bu şekilde sesleniyorlardı.

Asansörlerden birinin çağırma düğmesine bastım. Bu arada, otelin asansörleri acayip güzeldi – sizi on, yirmi kat yukarı fırlatan,

Willy Wonka'nın büyülü asansörüyle, bir 80'ler bilimkurgu filminin ışınlayıcısının karışımı gibiydi. Dün otele giriş yaparken bu asansörler aklımı almıştı ama şimdi onlara bakamıyordum bile, sadece başımı öne eğip kimsenin beni tanımaması için dua ederek...

"Prenses Amara!"

Benim adım bu *değil*.

"Bir hayran sadece," dedi Ethan. Sonra nazik ama ciddi bir sesle, "Jessica," diyerek beni yokladı.

Haklıydı. Tabii ki.

Kıza gülümseyerek döndüm. "Selam!" On dört yaşında gibi görünüyordu ve cosplay yapıyordu ama... turuncu bir şeyin cosplayini. Ne kadar büyük bir hayranım olduğunu ve beni ne kadar sevdiğini anlatıp durdu ve asansör gelene kadar idare etmeye çalışırken benimle bir selfie çekildi. Etrafımıza insanlar toplanmaya başlamıştı.

Şansıma, başka biriyle fotoğraf çekilmeme gerek kalmadan ya da başka biri bana Amara diye hitap edemeden asansör kapıları açıldı ve Ethan'la asansöre bindik.

IMOGEN

Gösteri salonu, fuarın ana otelinin en büyük ikinci odasına yayılmıştı. Devasa alan, her biri yeni çıkacak filmlerin ya da pek bilinmeyen dizilerin reklamını yapan kocaman sergilerin yanında sıralanmış, cosplay malzemeleri, taklit silahlar, tişörtler, zarlar, az kişinin bildiği masaüstü oyunları, kitaplar, koleksiyon kartları satan yüzlerce satıcının sesiyle uğulduyordu. Ve salonun arka kısmında, ExcelsiCon'a katılan bizlerin sevgiyle Sanatçıların Arka Sokağı adını verdiğimiz üç nizami sıra sanatçı standı bulunuyordu. Fuarın diğer otellerinde de satış yapılan salonlar vardı ama asıl büyülü olan burasıydı.

Uzak köşede, Sanatçıların Arka Sokağı'nın en ucunda, bir Nox Kralı modeli asılıydı ve ona doğru ilerliyordum. Bu, 90'larda, çizgi roman ve oyun dükkânlarının önüne konan eski plastik modellerden biriydi. Annelerim bunu ben daha doğmadan önce bir stanttan satın almıştı ve o zamandan beri müesseselerinin, yani Figürine Bak'ın maskotu olmuştu. Nox Kralı'nı katıldıkları her fuara götürüyorlardı ve Nox Kralı, ana baba günü olan fuar alanında arkadaşlarını kaybedenlerin birbirlerini bulabildikleri bir mihenk taşına dönüşmüştü.

İşte ben buraya aittim. Jessica Stone sanıldığım bir panele değil.

Ben bir hiçtim.

Senin bu fuardan –ve diğer her bir fuardan– menedilmeni sağlarım. Anlıyor musun? Sesindeki duygusuz uyarı hâlâ kulaklarımdaydı ve yüzümü buruşturmama neden oluyordu.

200'lü ve 300'lü stantlar arasında doğup büyüdüğüm bile söylenebilirdi. Bu fuarın her bir kuytu köşesini, her bir köprüsünü, her bir arka merdivenini, her bir kuralını ve bu kuralları en iyi nasıl çiğneyebileceğimi çok iyi biliyordum. Her zamanki gönüllülerin büyük kısmını bile tanıyordum. Fuar alanının haritası, gözkapaklarımın arkasına çizilmiş gibiydi – burada karanlıkta bile hareket edebilirdim.

Burası benim krallığım, benim yuvamdı, zamanın şafağındaki ilk anılarım her buradaydı. Yani en azından benim zamanımın şafağında ama Doktor'un dediği gibi, zaman oynaktı.

"CANAVAR! *CAANAAAVAAAARRR!*"

Omzumun üzerinden, sesin geldiği yöne baktım.

Bir çocuk, Titan'a Saldırı cosplaycilerinin oluşturduğu grubun arasından geçmeye çalışıyordu ve nihayet grubu aşmayı becerdi – küçük kardeşim Milo, dikkatimi çekebildiği için sırıtıyordu. Geniş omuzlu ve kaslıydı, kafasının ön tarafında gümüşe boyanmış tek bir buklesi olan kıvırcık kahverengi saçları ve sırtında da çocuklar için tasarlanmış bir Örümcek-Adam çantası vardı. Yani cuma geceleri futbol mu oynuyor, *Zindanlar ve Ejderhalar* mı, gerçekten tahmin edemezdiniz. (Sürprizbozan: İkisini de yapıyordu.) Bu velet geçen sene birden boy atmıştı. Artık benden daha uzundu ve bunu başıma kakıp duruyordu.

Bana yaklaşırken ters ters baktım. "İnsan içinde bana böyle hitap etme demiştim."

Daha da çok sırıttı. "Neden, doğru olduğu için mi?"

Doğru değildi. Yani bir yere kadar doğruydu, sadece spagetti gecesinde tabakta son bir peynirli sarımsaklı ekmek kaldığı zamanlarda. O sonuncusu benimdi. Onun için kan dökerdim.

Annelerimiz, küçüklüğümde en sevdiğim pijamam olan tek parça T-Rex pijamamı üzerimden çıkarmayı reddettiğim için bana Canavar adını takmışlardı. Anaokuluna onunla gitmişliğim

vardı, o kadar seviyordum o pijamayı. Etrafta kükreyerek dolaşır, adımı sorduklarında bir canavar olduğumu söylerdim.

Sanırım dört yaşındaki hâlim, geleceğimi trollemişti. Imojen'in kısaltılmışının Mo olması da bu konuda bana pek yardımcı olmuyordu.* İsim üzerime yapıştı yani. Arada sırada başımı belaya sokuyor olmamın lakabımla bir alakası yoktu.

Yoktu gerçekten.

Hem de hiç.

Milo'ya kaşlarımı çattım. "Kardeşim olmasan ve seni bu kadar sevmesem, seni sporcu çamaşırınla boğardım."

Buna kahkahayla karşılık verdi. "Aman, *biri* kötü bir gün geçiriyor belli ki."

Ah, en ufak bir fikri yoktu.

Sırt çantamdan bir avuç dolusu rozet çıkarıp ellerine tutuşturdum. "Al, madem benimle yürüyeceksin bari şunları dağıtmama yardım et. Amara'yı kurtarın!" diye araya sıkıştırdım, bize doğru gelen fuar katılımcılarının eline birer rozet tutuşturururken. "Onu geri getirin! O daha iyisini hak ediyor!"

İnsanların çoğu rozeti alıp yollarına devam etti.

Bu rozetleri internetten arkadaşım Harper tasarlamıştı. En iyi *Yıldızaları* hayran çizimleriyle, en artist eşantiyonları o tasarlıyordu ve duyduğum kadarıyla acayip bir otel rameni de yapıyordu. Gerçek hayatta hiç tanışmamıştık, Skype ya da FaceTime üzerinden de konuşmamıştık, o yüzden gerçekte nasıl göründüğünü tarif edemezdim. Ama bu hafta sonu bu durum değişecekti. Sanatçıların Arka Sokağı'nda bir standı paylaşacaktık – o çizimlerini satacak, ben de imza kampanyamı yayıp rozetlerimi dağıtacaktım.

Gerçi Harper'ın nasıl göründüğü hayal ederek kendimi eğlendirdiğim olmuştu. Avatarı hep *Yıldızaları*'dan korkusuz Zorine'di, ben de onu sürekli, kızıl gözlü tek bir bakışıyla ruhunuza korku salan, altı kollu, yeşil tenli lezbiyen bir Llotivalı olarak hayal ediyor-

* Canavar kelimesinin İngilizce karşılığı "Monster"dır. Imojen'in kısaltması "Mo" aynı zamanda İngilizce canavar kelimesinin de ilk iki harfini oluşturur. –*çn*

dum. Bir yandan internette o kadar korkusuzdu ki onun gerçekten Zorine olduğuna baya baya inanıyordum. Kız hem harika biriydi hem de yetenekli. Harper'ın önü açıktı. Kardeşim Milo gibi.

Harbiden, tanıdığım herkes gibi. Benim dışımda.

Milo, yanından geçen bir Deadpool'a hiçbir şey demeden bir rozet verdikten sonra bana, "Pekâlâ, aslında bunu sana söylemek için en iyi zaman şimdi değil ama onu gördüm," dedi.

Dragon Ball Z cosplayi yapan herifin tekine bir rozet verdim – Goku cosplayi yapıyordu, yakışıklılık terazisinde 9000 çekiyordu çocuk. "Kimi gördün?"

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen."

Bunu söylediğinde tepki vermemeye çalıştım. Hiç canım sıkılmamış gibi görünmeye çalıştım. "Kim dedin?"

"Bugün gördüm onu. YouTube Oyun panelinde. Elinde bir kamerayla peşi sıra giden hayranları vardı. İnsanın gözüne takılıyor. Herifin *paçalarından* dallamalık akıyor."

"Ah," dedim. Sesim kısık çıkmıştı.

"Ondan daha iyisine layıktın, Mo."

Şu an bunu dinlemeyi hiç istemiyordum. Onun için söylemesi kolaydı tabii – ruh eşini bulmuştu. Mükemmel bir ilişkileri vardı.

Yürümeye başladım ama iki adımda beni yakaladı. Onu görmezden gelmeye çalışıp rozet dağıtmaya devam ettim.

"Dinle, Mo, sana bunu söyledim ki..."

"Söyledin işte. O burada. Ne güzel."

Ama değildi.

O zaman size Imogen Lovelace'in aşk hayatının kısa bir özetini geçeyim: Bugüne dek bir kez âşık olmuştum ve o da –doğru tahmin ettiniz!– Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'di. Yaklaşık bir senedir çıkıyorduk. Uzak mesafe ilişkisiydi. O Ohio'da yaşıyordu, bense Kuzey Carolina'da ama birbirimizi iki ayda bir fuarlarda görüyorduk ve bir şekilde... kimyamız tutmuştu. Aynı korku filmlerinden hoşlanıyorduk, *Galaxy Quest*'te aynı sahnelere gülüyorduk ve beraber *Overwatch* oynuyorduk. Geçen sene Excelsi-Con Balosu'na (Onuncu Doktor ve Rose olarak) beraber gidecek-

tik ve geçen senenin balosunda ne olduğunu bilmeyen yok ama o beni ektiği için *Yıldızalanı* hayran *kitlesinin en önemli ânına* şahit olma fırsatımı kaçırmıştım. Prens Carmindor'un –daha doğrusu aktör, aygır parçası, *efsaneler efsanesi* Darien Freeman'ın– aramızdan birine âşık olma ânını.

Bir kız. Sıradan bir kız.

Ve bunu beni sevdiğini sandığım çocuk beni ekmeye karar verdiğinden kaldırımda hüngür hüngür ağladığım için kaçırmıştım. Onun için süslenmiştim bile – makyaj yapmıştım! *Topuklu* giymiştim! Ben ki normalde ne topuklu giyer ne de rimel sürerdim. Ama onun için yapmıştım.

Çünkü, mallık bu ya, onu sevdiğimi sanıyordum.

Aşık olmanın, Link ve Zelda olarak giyinmiş iki kişinin, farklı panellere yetişmeye çalışırken, fuar alanının önündeki yürüyen merdivenlerde biri yukarı öbürü aşağı inerken göz göze gelmeleri gibi olacağını düşünmüştüm hep.

"*Onlara gününü göster, yavrum!*" diyecekti o.

"*Calamity Ganon'a yakında oraya varacağınızı söyleyeceğim,*" diyecektim ben de ona.

Aşk *buydu* işte.

...ama internette biraz fazla vakit geçirmiş de olabilirdim.

Bir grup Steven Universe cevheri için çantamın içinden bir avuç dolusu rozet aldım. Milo sesini çıkarmadan arkamdan geldi. Uzun bir süre konuşmadık.

Salonun ortasına doğru büyük bir *Yıldızalanı* tanıtımı konmuştu. Bu, *Prospero*'ya –dizideki uzay gemisine– benziyordu. Geminin arka kısmının kargo kapısı açık hâline. Belki önünde fotoğraf çekilinsin diye konmuştu? Bir tarafında *Yıldızalanı*'nın orijinal kostümlerini gösteren bir sergi vardı – orijinal seri hakkında konuşmak ve yirmi beşinci yıl dönümünü kutlamak, orijinal Carmindor'la (David Singh) Amara'nın (Natalia Ford *be*) pazar günü buraya gelmelerinin ana sebeplerinden biriydi. Diğer tarafında *Cesaret Kılıçları* adında yeni bir popüler fantastik dizinin reklamı için konulmuş abartılı büyüklükte bir köpükten dağ

vardı. Hakkında bildiğim tek şey, başrolünde acayip seksi birinin oynadığıydı. Tiplemeyi biliyorsunuzdur: büyük mavi gözler, rüzgâr yemiş sarışın saçlar ve karşı karşıya olduğu kıyametle savaşmak için kavradığı alev alev kocaman kıyamet kılıcı.

Sergiler, art deco halının üzerinde gökdelenler gibi yükseliyordu. ExcelsiCon korkunç otel halılarıyla meşhurdu ama gösteri salonundakiler ayrı bir *çirkindi*. Çılgın ama göz kamaştırıcı enstalasyonlarla bir araya gelince buraya hayranlık duymadan geçirdiğim bir yıl olduğunu sanmıyordum. Kolları promosyonlar ve koleksiyon parçalarıyla dolu, bir panele, sergiye ya da tuvalete koşuşturan insanlar.

Zaten en uzun sıralar genelde tuvalet sıraları olurdu. Ben de ikinci katın tuvaletine bu yüzden gitmiştim.

Şimdi, bunun aklıma gelen en kötü fikir olduğunu görebiliyordum.

Ellerimi kollarımda gezdirirken titredim. Jessica Stone katıksız bir k–

Düşüncemi yarıda kesip sessizliği bozdum. "Koçtan haber geldi mi?" diye sordum Milo'ya. "Oyunbozan pozisyonu için."

Bir yandan telefonundan bir mesaj gönderip telefonunu kot pantolonunun cebine koyarken, "Aptal taklidi yapma," diye çıkıştı. "Oyun *kurucu* pozisyonu onun adı ve henüz haber yok."

Mankafa umarım o pozisyona seçilirdi. Geçen seneden beri deli gibi antrenman yapıyordu ve şimdiki oyun kurucu bir çatıdan havuza atlamaya çalışırken bacağını sakatladığı için, koç yedek oyun kurucuları birbirlerine karşı denemek istemişti. Milo lise üçe geçecekti ve kendine sahada yeterince acı çektirmişti. Bunu hak ediyordu.

Ama bunların hiçbirini ona söylemedim. Bunun yerine ellerimi kaldırıp, "Yaşasın, futbol!" dedim.

Gülüp dirseğiyle koluma vurdu.

"*Ah!*"

"Ya yapma, dokunmadım bile."

"Narinim ben."

Homurdandı. "Ya bırak."

"Amara'yı kurtarın!" diye bağırdım seksi bir Xenomorph'a bir rozet verirken. Bana teşekkür edip hızla yoluna gitti.

Kardeşim bir #AmarayıKurtar rozetinin arkasını çevirdi. "Kızmayacaksan bir soru sorabilir miyim?"

"Sor." Yalan söylüyordum çünkü ikimiz de "Neden saçını boyatıyorsun?" ya da "Geçen yıl neden trigonometri dersindeki tatlı çocukla çıkmadın?" gibi cahilce bir soru soracağı için ona kızacağımı biliyorduk.

"Hayali bir karakteri kurtarmayı neden bu kadar çok istiyorsun?"

Kalabalık standın önünde durup yüzünü inceledim. Bunu samimiyetle sorduğunu biliyordum – küçük kardeşim samimi ve iyi niyetli biriydi. Gördünüz mü? Mükemmel biri. Tüm hayatımı onun gölgesinde geçirmiştim ve bu kadar nazik, ilgili ve düşünceli biri olduğu için bu konuda ondan nefret bile edemiyordum. Öbür türlü kendimi şımarık bir çocuk gibi hissederdim.

Oksijen israfı olmadığımı kanıtlamak için Amara'yı kurtarmak istediğimi söylemem tam olarak doğru olmazdı. Ben bir hiç değildim. Birçok şeyi beceremiyor olabilirdim; trigonometriden, kimyadan ve gramerden anlamazdım. Milo gibi öğrenci birliğinin başkan yardımcısı olmayabilirdim ya da erkek arkadaşı Bran gibi okulu ikincilikle bitirmesem de hâlâ kendimi gösterebileceğim şeyler vardı. Bir su birikintisine düşen bir yağmur damlası değildim ben, okyanusa düşen bir göktaşıydım ve sırf burada yer kapladığım için değil, *yaşıyor olduğum* için boyu gökdelenleri bulan dalgalar yaratabilirdim.

Amara'nın prenses olmak istemediğini söylemesi gibiydi işte. Bu konuda berbattı. Daha fazlasını yapmak, babası Nox Kralı'nı gururlandırmak istiyordu.

Ben de bir Twitter etiketi oluşturdum, makaleler, yazılar yazdım ve elli binden fazla kişinin imzaladığı bir #AmarayıKurtar imza kampanyası başlattım. Dahası bir stant kirasının yarısını ödeyebilmek için kenara para koydum. Geçen senenin Excelsi-

Con'una makul miktarda katılım olmuştu ama bu sene Sanatçıların Arka Sokağı'nda bir stant kiralayabilmek için Harper'ın harbi harbi yalvarması gerekmişti. Film daha geçen ay vizyona girmişti ve şimdiden *Jurassic World*'lerin ve *Avengers*'ların gişe rekorlarının büyük kısmını kırmıştı. Bu inanılmaz bir şeydi.

Her neyse, Amara'yı kurtarmak istememin sebebi, babasının ya da Carmindor'un gölgesinin dışında da biri *olabileceğini* kanıtlaması için ona bir şans vermekti.

Sanırım, benim gibi.

Milo'ya gerçeği söyleyemezdim, o yüzden, "Prenseslerin ya kurtarılması gereken bir kadın olmasından ya da erkek karakterin duygusal gelişimi için bir araç olarak kullanılmasından bıktım ve insanların onun geri gelmesini istediğini *biliyorum*," dedim.

Bunu biliyordum çünkü Jessica Stone'ken kimse beni yuhalamamıştı. Hayranları onun geri gelmesini *istiyordu*.

Amara önemliydi.

Milo, iyi bir karşılık bulabilmek için düşünüyormuş gibi rozeti parmaklarının arasında çeviriyordu ama bu cevabı duymaktan biraz çekiniyordum. Belki aptal olduğumu düşünecekti. Belki de anlamayacaktı. Ya da daha kötüsü, Jessica Stone'la hemfikir olacaktı – Amara'nın ölü kalması gerektiği konusunda. Ve bu, başarılı küçük kardeşimden duymak isteyeceğim son şeydi.

Sanatçıların Arka Sokağı'nın arkada kalan kısmından geçerken konuyu değiştirmeye karar vererek, "Selam, Pretzel Henry!" diye seslendim. Müşteriyle ilgilenen yaşlıca bir bey –muhtemelen ellilerinin ortasındaydı, gri siyah saçlarıyla uyumlu gri siyah sakalları vardı– kafasını kaldırdı. Bizi gördüğünde gözleri parladı. Tuzsuz bir pretzel'ı salladı.

Milo da ona karşılık olarak elini salladı. "Sektirmeden her sene burada."

Kırmızı ICEE yudumlayan bir adama doğru bir rozet uzatarak, "Bazı kahramanlar pelerin takmaz," dedim. "Amara'yı Kurtarın!" Adam tiksinircesine kaşlarını çattı.

Geçip gittikten sonra arkasından dilimi çıkardım.

Gösteri salonunda ite kaka ilerlediğimiz birkaç dakikanın ardından kalabalık açıldı ve Nox Kralı muzafferane bir şekilde karşımıza dikildi.

Onun altında, cam kutularının içindeki koleksiyon parçaları ve plastikleri içindeki figürlerin bulunduğu bir stant vardı. FunkoPoplardan yapılmış bir tahtın üzerinde, yarasa baskılı elbisesi kusmuk yeşili halının üzerine akan kan gibi serilmiş bir gotik ölüm tanrıçası oturuyordu. Kestane rengi pençesiyle bir Hulk Pop'unun kutusunu tıkırdatıyordu, simli göz farı floresan ışığının altında parıldıyordu.

Geldiğimizi duyduğunda Minerva bir gözünü azıcık açtı. "Ah, fevkalade evlatlarım geri dönmüş," diye mırladı, gerçi aramızda tek bir fevkalade evlat vardı ve o ben değildim. "Dünyayı mı kurtardınız yoksa kayıp mı oldunuz?"

"İkisi de?" Milo'ya bir bakış attım.

"İkisi de," diye bana katıldı.

"İkisi de doğru," dedik tek bir ağızdan. Milo, Örümcek-Adam çantasını standın arkasındaki depo alanına bırakırken ben de bir sandalyeye oturdum. "Merhaba Mummie*. Tahtını bitirmişsin." FunkoPoplardan yapılmış acayip yapıyı işaret ettim.

"Bir kraliçenin münasip bir makamı olmalıdır," diye cevapladı. "Ve bana öyle hitap etme."

"Sevgili Anneciğim?"

"Annelerin Annesi, de–"

"Tembel anne demek daha doğru olur," dedi stant duvarının arkasından çıkan diğer annem Kathy. "Milo, lütfen çantanı takılıp düşmeyeceğim bir yere koy, olur mu?" Kısa kesilmiş kıvırcık turuncu saçlarını elleriyle karıştırdı; yamalı ceketine takılı metal pinleri tıkırdıyordu. O kadar rengârenkti ki şu eski saykodelik okul malzemeleri markası Lisa Frank'in sözcüsü olabilirdi. "Minnie, tüm işi ben yapıyorum, sense burada oturmuş tırnaklarını kurutuyorsun."

Minerva, Kathy'ye bir kediymişçesine pençe hareketi yaparken, "Bunlar çok narin pençeler," dedi. "Biraz dinleniyordum."

* (İng.) Mummy. Hem mumya hem de anneciğim anlamına gelir. –çn

"Evet, ben de sadece nefes alıyorum. Kaptan Amerika'yı en üst rafa yerleştirmek için yardımına ihtiyacım var."

Minerva kafasını yana yatırdı. "Onun yeri en alt değil mi ki?"

Tüm gücümle sırıtışımı engelledim.

Kathy ona sabır dolu bir bakış atınca Minerva bir kez daha kederli kederli iç çekip tahtından kalktı. Taht, masadan biraz daha yukarıda, yerden biraz yüksek bir platformun üzerindeydi ve Funkoları yıkmamak için dikkatle inmesi gerekiyordu.

Minerva Kaptan Amerika'yı yerleştirirken, Kathy bana dönüp, "Peki sen neredeydin? Tuvalete mi düştün?" diye sordu.

"Şey..."

"Hemen dönerim dedin. Yoğunluk oldu, senin eksikliğini hissettik."

Ona gerçeği –Jessica Stone'u kazayla taklit ederek sahneye çıktığımı– söylemek için ağzımı açtım ama sonra eğer insanlık tarihindeki tüm fuarlardan kovulmak istemiyorsam, bundan kimseye bahsetmemen gerektiğini söyleyen tehdidi hatırladım.

Bu mümkün müydü bilmiyorum ama o ruhumu solduran bakışı hatırlamak bile çenemi kapamaya yetiyordu.

"Böyle anlaşmıştık, fuarın geri kalanında arkadaşınla kendi standınızı açmanıza izin vermemiz karşılığında..."

"Sadece stant değil o, aynı zamanda hayranların gözdesi bir karakterin kurgusal hayatı boyunca ölü kalmasını engellemeye çalışıyoruz!"

"...sen de bugün bu stantta duracak, kurulumda ve fuarın sonunda toplanmaya yardım edecektin. Milo ve Bran incelik edip senin yerine yardımcı oldular."

İç geçirdim. "Biliyorum."

"Peki, neredeydin?"

Tekrar ağzımı açtım, sonra yine kapattım – yalan söylemeyi beceremiyordum. Özellikle de ebeveynlerime.

Tuhaftı aslında çünkü Jessica Stone olarak çok rahat bir şekilde yalan söyleyebilmiştim.

Kafasına bir beyzbol şapkası geçirerek standın deposundan çıkan Milo, "Benimle panele geldi," diyerek araya girdi. "Beraber daha çok şey yapmamızı istemiştin, değil mi?"

Bu cevap Kathy'yi yatıştırır gibi oldu. "İstedim. Ama comic-con panellerini değil, okul etkinlerini kastetmiştim."

"Öyle deseydin," dedi Milo. Ama Kathy ukalalığı için onu azarlayamadan arkasında dönüp kollarını açtı. "Bran! Tam zamanında. Biz de yeni döndük."

"Seni görmek güzel, bebeğim." Milo'nun erkek arkadaşı Bran Simmons, kucağında üç poşet koleksiyon eşyasıyla standın öte ucunda duruyordu. Milo'ya güneş kadar parlak bir şekilde gülümseyip kardeşimin koyu renkli gözlerinde bir kıvılcımı tutuşturdu. Benim gibi onun da boyu kısaydı ve sıskaydı, kıkırdak küpeleri, kısa kesilmiş saçları ve bronz teni vardı. Özenle dizilmiş Ay Savaşçısı anahtarlıklarını yıkmamaya dikkat ederek çantalarını Milo'ya uzattı. Milo onları alıp standın deposuna taşıdı. Bran'le Milo geçen sene lisede astronomi laboratuvarında tanışmışlardı ama güneş sisteminden çok birbirlerinin astrolojik uyumlulukları üzerine çalıştıklarını tahmin ediyordum.

Kathy bir müşteriyle ilgilenirken Milo standın arkasında kayboldu. "Ee, nasıl gidiyor fuarcılık?"

"Gidiyor işte. Senin?"

Bran iç geçirdi. "Sabah üçteki *Cezalandırıcı* seansına benimle gelmeye kardeşini ikna etmeye çalışıyorum."

"Zor. Uykusuna düşkündür, bilirsin."

"Beni uykudan daha çok sevdiğini umuyorum. Saçın güzel olmuş bu arada – yeni mi boyadın?"

"Evet." Parlak bir bukle beremden kurtulmuştu, ben de onu tutup çektim. Normalde saçlarım Milo'nunkiler gibi mat bir sarı-kahverengiydi, yalnızca daha kısasıydı. Saçlarımı ExcelsiCon'a gelmeden boyamıştım. Pembenin gri gözlerime yakıştığını düşünüyordum. Kathy hem beni hem de Milo'yu doğurmuş olsa da annelerimin ikisine de benzemiyordum. Kardeşim küçük burnunu Kathy'den almıştı ki bu beni acayip kıskandırıyordu.

Milo şapkasını düzelterek arkadan çıktı. "Hey, hey, kim benim sevgime laf ediyor?"

"O," dedim Bran'i göstererek. "Sabah üçte erkek arkadaşınla *Cezalandırıcı* mı yoksa uyku mu?"

Milo kafasını biraz yana yatırarak yalvarır gibi Bran'e baktı. "Ee, seçim yapmam gerekiyor mu gerçekten?"

"Sinemada uyuyabilirsin."

"Anlaştık."

Kardeşim, Dick Grayson/Nightwing figürüne bakan bir müşteriye başıyla selam vererek standın küçük aralığından dışarı çıktı – o figürü siz de görmüşsünüzdür, hani şu fazlasıyla sıkı ve belirgin poposu olan. Standın önünden geçen herkes ona bakıyordu. Onları bırakın, ona *ben de* bakıyordum.

Saatlerce.

Milo ile Bran görüşürüz deyip gittiler ve annelerim ona nereye gittiğini ya da ne zaman geleceğini sormadı bile. Bunu hiç yapmazlardı. Bana ise bunu *her zaman* soruyorlardı ama öte yandan Milo hiçbir zaman yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuyor, tam polisler kapıya dayanırken başka birinin ödevini bırakmak için bir ev partisine gitmiyor ya da sabahları ehliyetsiz hâlde araba sürüp ufak kazalara karışmıyordu...

Anladınız işte.

Telefonum ötünce cebimden çıkardım. Harper'ın mesajını görünce şaşırdım.

HARPER (16:55)

— Yarın için sabırsızlanıyorum!

— İsim kartı takayım mı? Belli bir renkte mi giyineyim? Pankart mı taşıyayım?

— HAYRAN ÇÖP KIZLAR BURAYA diye mesela?

IMOGEN (16:57)

— HAHA beni görünce tanırsın ya!!

— SENİNLE GÖRÜŞECEĞİMİZ İÇİN ÇOK HEYECANLIYIM!!

— *Ha, bir de senin bereni takıyorum zaten, o yüzden rahatlıkla tanırsın beni~*
— *Bugün rozet dağıttığın için sağ ol bu arada!*

HARPER (16:57)
— *Lafı mı olur. Ben de Amara'yı kurtarmak istiyorum!*
— *HA BU ARADA! Amara demişken – bugün panelde olanları duydun mu?*

Yüzümü buruşturup stant masasına yaslanınca masa sallandı. Üç yüz dolarlık bir Supergirl figürü tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ama onu zamanında yakalayıp figürlerden uzaklaştım. Annelerim olanlardan bihaber, müşterilerle konuşuyordu.

IMOGEN (16:59)
— *Yok, hayır. Ne oldu?..*

HARPER (16:59)
— *Jessica Stone, Amara'yı sevdiğini söyledi – ama hepimiz yalan söylediğini biliyoruz.*
— *Menajerinden falan azar yemiş olmalı.*
— *Tuhaf bir andı.*

IMOGEN (16:59)
— *Sen orada mıydın?*

HARPER (17:00)
— *Standa bakacak birini buldum. Kaçırır mıyım?*
— *Hey, birden müşteri akın etti – tanışacağımız için çok heyecanlıyım!*

Ha, evet. Sadece sen benimle çoktan tanışmış sayılırdın ama bunun farkında değildin. Kaşlarımı çatıp Harper'ın mesajlarına baktım. Bir senesini *Yıldızalanı*'nı ya da hayranlarını zerre umursamadan geçirdikten sonra insanlar tabii ki Jessica Stone'un

yalan söylediğini düşünecekti. Benim ne yapacağımdan endişelenmişti, anlamıyordum.

İmajını bir anda değiştiremezdim sonuçta.

Minerva yanıma gelip abartılı bir şekilde tahtı gösterdi. "Denesene."

Telefonumu cebime koydum. "Oyuncaklardan bir taht yapmayı mı?"

"Tahta oturmayı. Boş durması yazık olur."

Gözlerimi devirdim. "On yaşında olsaydım, belki. Gidip biraz daha rozet dağıtmam, stantta size yardım etmem ve..."

Minerva, kahverengi pençesinin nazik bir hareketiyle beni susturdu. "Canavar," dedi sevgiyle, "nefes al, sakin ol ve acele etme."

Herkes benden birkaç ışık yılı öndeyken bunu nasıl yapabilirdim ki?

"Ama..."

"Otur."

Ona, tahta oturmak *istemediğimi* anlattığını umduğum bir bakış attım ama hiç aman vermiyordu. Pes ederek kutulardan oluşan tahta tırmandım. Beklediğimden daha yüksekteydi. Oradan birkaç sıra ötesini, afişlerin, rafların ve standların aşağısını, gerçek boyuttaki *Prospero*'yu bile neredeyse görebilirdim.

Aslında... burası pek de kötü değildi. Sessizdi. Yani *gerçekten* sessiz değildi ama gürültü, Demir Taht'ta oturan birinin duymasını beklediğiniz şekildeydi ya da Pride Rock'tan, dört günlüğüne buradayken daha sonra kaybolacak olan ve aslında var olmaması gereken bir krallığa baktığınızda duymayı beklediğiniz türden bir gürültü.

Burası benim krallığımdı. Ben burada büyümüştüm, her şeyi hayran muharebelerinde, karakter yakıştırma savaşlarında öğrenmiştim ve bu görüntü içimi bir şeyle dolduruyordu... ama neyle?

Görkemli, doymak bilmez *ihtimallerle.*

Bu, hiç kimse olduğum için böyleydi ama ben, buradan ayrıldığında dünyayı biraz daha aydınlık hâlde bırakmak isteyen bir hiç kimseydim.

Minerva haklıydı ve bana haklı olduğunun farkında olarak bakıyordu. "Ee? Manzara nasıl, Prenses?"

Mükemmel olasılıklarla dolu. Yarın Harper'la gerçek hayatta buluşacaktım, sonsuzluğun geri kalanında Jasper'la (namıdiğer Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le) karşılaşmamaya çalışacaktım, kaliteli hayran çizimleri satın alacaktım ve Amara'yı kurtaracaktım. Onu kurtaracağımı biliyordum.

Onu kurtaracağımı umuyordum.

Onu kurtarmak *zorundaydım*.

Dik oturup bacak bacak üstüne attım, sonra da Prenses Amara'nın tanıdık Noxlu kıvraklığıyla konuştum: "Ufuk geniş ve benim yöneteceğim bir krallığım var."

Minerva sırıttı.

JESS

Altımda kalan sokaklar acayip bir perşembe gecesi çılgınlığıyla çalkalanıyordu. Bu, büyük bir konser öncesi kalabalığına benziyordu, havadaki gerginlik o kadar canlıydı ki neredeyse kıvılcımlar çakacaktı. Tek farkı, bir konser birkaç saat sürerdi ve ben bu fuarda dört gün geçirmek zorundaydım.

Dört koca gün.

Bunun neresinin çekici olduğunu anlamıyordum. Kalabalık, sıralar, beklemek. Ayrıca Cadılar Bayramı'ndaymışçasına giyinmeyi de kesinlikle anlamıyordum – Dare'in bana sürekli doğrusunu hatırlattığı gibi, *cosplayi.* Ethan banyoda sözde cosplay kıyafetlerini çıkarıyordu; üstü çıplaktı ve evet, kaslıydı ama gözlerim üzerinde durmadı. Biri inek tişörtlerini yakıp ona poposunu sergileyecek bir kot pantolon giydirse, peşinden koşulacak çocuk olurdu.

Koltuğuma gömülürken telefonum çalmaya başlayıp beni düşüncelerimden çıkardı. Çapraz olarak göğsüme taktığım bel çantamdan telefonumu çıkarıp kimin aradığına baktım.

Menajerim arıyordu. Kalbim ağzıma geldi. Diana havadan sudan konuşmak için aramazdı, bir şeyler ya feci ters gittiğinde ya da feci yolunda gittiğinde arardı. Panelde olanları duymuş olamazdı, değil mi? Kimse paneldeki kişinin ben olmadığımı anlamamıştı, değil mi?

Jess, nefes al.

Endişeyle telefonu açtım. "Alo?"

Hoparlörden tatlı bir ses, yaraya sürülen merhem misali, her zamanki sakin ve aklı başında tonuyla konuşmaya başladı. "Merhaba Jess, fuar nasıl gidiyor?"

"Ah... iyi?"

"Güzel. Röportajdan haberim oldu."

Ah. Panelde olanların stresiyle röportaj aklımdan çıkmıştı. Natalia Ford da öyle. "Ö-özür dilerim. Orada..."

"Merak etme, sıkıntı yok. Natalia'nın menajeriyle eski dostuz. Natalia'ya senin zorlu birkaç hafta geçirdiğini açıkladı. Natalia dert etmedi ama röportaj yayımlandığında bir basın açıklaması yapmamız gerekecek."

Gözlerimi kapatıp iç geçirdim. "Çok üzgünüm, Diana."

"Stres altında olduğunu biliyorum ve benim işim bu."

Beni görememesine rağmen başımla onayladım ve bir tırnağımı, başparmağımın derisine batırmaya başladım. "Seni sıkboğaz etmek istemiyorum ama – oyuncu seçmelerine gittiğim bağımsız filmden haber var mı?"

Uzun uzun nefes verdi. "Bunu sana fuardan sonra söylemek istiyordum, kusura bakma. *Yıldızalanı*'nın devam filmi ile *Kızıl Koru*'nun çekim takvimi, *Yıldızalanı* sözleşmenin izin verdiğinden daha yakın. İkisini birden çekemeyeceksin."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. "Ama ben devam filminde oynamıyorum ki! Duyduğum kadarıyla, senaryonun yazımı bile daha tam bitmedi – ve bitmiş olsa da, benim çok rolüm olmaz ki? Bi-bir flashback'te ya da *öyle* bi-bir sahnede rolüm olacaktır. İkisini de çekebilirim. Çok sıkıntı olacağını..."

"Jessica."

Cevaplarım dilimde dondu kaldı. Soğuk, dehşet dolu bir sessizliğe gömüldüm. Biraz sonra kısık bir sesle, "Tek nedeni bu değil, değil mi?" diye sordum.

Diana sesini çıkarmadı.

"*Yıldızalanı* yüzünden, değil mi? Gişesi iyi olduğundan..."

Diana lafımı kesmeye çalışarak, "Devam filmine bağlılığın var," dedi.

"Yani *gerçekten Yıldızalanı* yüzünden o zaman. Ya gişesi çok iyi olduğundan ya da ben artık bağımsız filmlere uygun bir oyuncu olarak görülmediğimden ya da..."

Diana nihayet, "Yönetmen senin artık rol için uygun olduğunu düşünmediğini söyledi," diyerek ağzındaki baklayı çıkardı ve bir ok göğsümü delip de kalbime saplanmış ve sırtımdan çıkmış gibi hissetmeye başladım, canım öyle yanıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordum.

Alt dudağımın titremeye başladığını hissettim. *Kızıl Koru* benim gerçek filmlere dönüş biletim olacaktı, bir sanatçı olarak namusumu kurtaracaktı. Senaryoyu okumuştum. *İdare ederdi.* Ancak bana, vasatın altı bir devam filminin flashback sahnelerindeki ölü bir prensesten daha yakışır bir rol olduğunu biliyordum.

"Büyük bir kayıp gibi görünüyor, biliyorum ama söz veriyorum karşına başka roller de çıkacak. Herkes seni *Yıldızalanı*'nda *çok beğendi.* Şovuna katıldığında Conan O'Brien sana bayıldı! Jimmy Fallon! *Saturday Night Live*'ı sunman için pazarlık aşamasındayız hatta. Amon senin çok iyi bir Prenses Amara olduğunu düşünüyor, Jessica."

Acı acı, *Bunu Instagram ve Twitter'da bana gönderilen mesajlara söyle*, diye düşündüm.

Sözleşmeyi, tek filmlik olacağı söylendiği için imzalamıştım. Oyunculuğumun yanında aksiyon filmlerinde de oynayabildiğimi gösterebileceğim, repertuarıma ekleyeceğim güzel bir gişe filmi. Diana haksız değildi ama ikimiz de devam filminin senaryosunu, bana akıbetimi söylemeden bu kadar bekleteceklerini düşünmemiştik.

Yıldızalanı'nın çok bir etkisi olacağını beklememiştik. Şimdi tüm hayatım ondan ibaretti. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, ondan kaçamıyordum.

Diana'nın telefonundan bir bip sesi geldiğinde, her şeyi –sosyal medyadan gelen mesajları, tehditleri– ona dökülmek üzerey-

dim. "Dinle, kapatmam gerek ama bunlar seni endişelendirmesin. Sen eğlenmene bak! ExcelsiCon'dasın! Sonra yine konuşuruz!"

Telefon bir bip sesiyle kapandı ve sessizlikle baş başa kaldım.

Telefonumu yatağın üzerine bırakırken, kafamdaki alaycı ses, *Rolü sana vermediler*, dedi. *Rolü sana Amara'yı oynadığın için vermediler ve ömrünün geri kalanını Amara olarak geçireceksin.*

Ethan banyo kapısının eşiğine dayanmış, akıllı saatini ayarlayıp duruyordu. Yüzünü yıkamış, pantolonunun içine soktuğu beyaz bir tişört giymişti. Her şeyi duyduğunu –ve anladığını– bilmem için bana bir şey söylemesine gerek yoktu.

Gözlerim doldu ama kendimi tutmak için yanağımı ısırdım. Ethan benim en yakın arkadaşımdı ama Jessica Stone sadece senaryoda yazdığında ağlardı. Yine de ben burada oturduğum, o da orada aptal saatini ayarlamaya devam ettiği sürece dudaklarımın titremesini engellemek giderek daha da zorlaşıyordu.

Saat neredeyse 18:30 olmasına rağmen, "Bence kahveye ihtiyacımız var," dedi. Oturma odasındaki –evet, otel süitimizin oturma odası vardı– sehpadan cüzdanını kapıp odadan çıktı. "Birazdan dönerim. Chai?"

Başımla onayladım.

Ancak ve ancak o kapıyı arkasından kapattıktan sonra telefonumu elime aldım, sosyal medya hesaplarıma girdim ve yorumları okumaya başladım. Tüm kötü niyetli mesajları; çünkü görünüşe göre sadece böyle mesajlar alıyordum. Bunlar tenime yapışıyordu...

şaka mı bu

daha kötü bir amara olamazdı!! İyi ki öldü

o güzel dudakları nereye dayaması gerektiğini biliyorum ben

küçük memelerini düzeltmiş haha [sansürlenmiş foto]

cukkaladığı paralar umarım boğazında kalır

hain

#bizimprensesimizdeğil

Şu [silinmiş] bir çizburgere ihtiyacı var

stresle başa çıkamıyor herhalde iyice kilo almış

Git başka filmleri batır, sahtekâr!

Mesajların ardı arkası kesilmiyordu. Ve onlardan bıkmıştım. Günlük şikâyet etme ve bloklama, şikâyet etme ve bloklama rutinime başladım ama başparmağım ekranın üzerinde durakladı. Ne yararı vardı ki? Yarın tekrar gelecekler, bu sefer yanlarında arkadaşlarını da getireceklerdi ve ben hâlâ Kara Nebula'nın ağzında, kendini mahvetmesi beklenen kız olacaktım.

Onlara bu zevki tattırmayacaktım.

Ama başka ne yapabilirdim, bilmiyordum. Sözleşme çöpün dibinde olabilirdi ama onu imzalamak zorundaydım. Hâlâ burada olacaktım.

Telefonumu bırakıp bir yastık aldım ve yüzümü ona bastırıp ağlamaya başladım.

IMOJEN

"Jessica!"

Tezgâh üzerinde bir bardağı iten baristaya baktım. Kalbim bir an tekledi ama sonra içeceğini almak üzere sıranın arasından geçen Tarthlı Brienne'i gördüm. Boğazımda takılan nefesimi verip dikkatimi tekrar, nostalji çöplüğüne kafasını gömmüş bir Twitter trolüne öfke dolu bir tweet gönderdiğim telefonuma yönelttim. Jessica Stone, Prenses Amara'yı *mahvetmedi*, diye yazmak istiyordum ama bu çöp kutularının her birine cevap verirsem kendimi trol cehenneminde bulacağımı biliyordum.

Barista tezgâha, üzerinde dört bardağın bulunduğu bir tepsiyle gelip ismi okumaya çalıştı. "I-MO-JE-NE?"

"Öyle telaffuz etsen de olur," diye mırıldanarak siparişimi almak için kendime yol açmaya başladım. İki fındıklı latte, bir buzlu karamel macchiato ve Milo artık ne sipariş verdiyse o. Telefonum en az yirmi kere ötmüş olmalıydı – iki dakika *sabredemiyor muydu?*

Vegan tacoların bulunduğu paketi telefonumu tuttuğum elime aldım ve diğer elimle tepsiyi kavradım.

Tek elle çekilen mesajlar, açılın ben geliyorum.

Tanrım, iki dakika sabredememişti gerçekten.

MILO (18:57)

— *Yemeği aldın mı?*

— *Hey, hey sen.*

MILO (19:00)

— *SENİ WOOKIEE'LER Mİ YEDİ?*

MILO (19:01)

— *ARTIK YALNIZ BAŞIMA MI KALDIM YANİ?*

MILO (19:01)

— *LEIA LEIA GEZMİYORSUN, DEĞİL Mİ.*

— *BU ARADA – SANA GÖSTERMEK İSTEDİĞİM ACAYİP İNANILMAZ AKIL ALMAZ BİR YILDIZALANI HABERİ VAR*

MILO (19:07)

— *Hayır gerçekten nerdesin tazıları mı salayım illa.*

Tazıları salmak, annelerimize mesaj atmak anlamına geliyordu. Öf, benden bile daha dramatikti bu çocuk. Bir elimde tepsi, ötekinde bileğime geçirdiğim vegan taco paketi, ona cevap verdim…

IMOGEN (19:08)

— *SAKİN OL çıktım şimdi*

— *Ayrıca Wookiee'ler insan yemezler, lastik gibi olurlar.*

MILO (19:07)

— *ben bran ltf daha hızlı getir yemekleri*

— *milonun açlıktan gözü döndü, süper saiyana dönüşmek üzere*

IMOGEN (19:08)

— *TANRIM, GELİYORUM İŞTE*

— *ÖF*

Milo açlıktan kendi kolunu kemirmeye başlamadan bu tacoları otele götürmem gerekiyordu. Ergen oğlanlar hakkında kesinlikle şaşmayan tek bir şey varsa, o da gerçek bir yiyecek kara deliği olduklarıydı. Ben hayatımda bu kadar çok yemek yiyen birini görmemiştim.

"Canavar?"

Olduğum yerde kaldım. Bu sesi tanıyordum. Bu büyüleyici, bas sesi. Boğazım düğümlendi.

Bu gerçekten yaşanıyor olamazdı.

Ama döndüğümde, bunun gerçekten yaşanıyor olduğunu fark ettim. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen, yüzünde sevimli bir ifadeyle hemen arkamda duruyordu. Kahverengi saçları uzamıştı, başının arkasında toplanarak bir topuz yapılmıştı ve yanaklarında sakallar çıkmaya başlamıştı ancak henüz tek tüktüler ve bu yüzden yakalamak istediği hipster tarzını tam tutturamamıştı. Ama bunlar dışında aynı görünüyordu – pazılarını doğru düzgün kapatmayan bir oyuncu tişörtü, kot pantolon ve Vans ayakkabılar giyiyordu ve Tanrım, neden kalbim bu kadar ağır ve kötü hissediyordu?

"Gerçekten *sensin*!" dedi ve yüzündeki meraklı ifade hemen samimi görünen bir gülümsemeye dönüştü.

Barista birinin ismini daha okudu ve bir Hayalet Avcısı aramızdan geçmeye çalıştı. Bunu anlayıp kenara çekildik. Bana sarıldı ve dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu. Ben ona sarılmadım ama o bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Vay be, Imogen, seni gördüğüme çok sevindim!"

YALANCI.

Beni bırakıp şöyle baştan aşağı süzdü. Siyah kotumdan, muhtemelen pek de temiz olmayan siyah kapüşonluma ve *kesinlikle* yıkanmaya ihtiyacı olan, kısa pembe saçlarımın üzerine taktığım UZAY KRALİÇESİ bereme kadar.

Akıl almaz bir an boyunca, bunu tasvip ediyor mu diye merak ettim...

TASVİP Mİ?

On dokuzuncu yüzyılda geçen bir romans kitabında mıydım, neydim?

Of ya, bazen duygularımdan nefret ediyordum. Beynimin anlaşılmaz çalışma tarzından nefret ediyordum. Ve altdudağını çiğneyişinden, deniz camı yeşili gözlerinden ve gerçekten öyle olmadığı zamanlarda bile hep öyle yumuşak, öyle zengin, öyle nazik çıkan sesinden nefret ediyordum. Hepsinden...

Nefret ediyordum.

Nefret-etsem-de-yine-de-ona-âşığım gibi bir nefret değildi bu, dokuz-ay-çıktık-ve-o-beni-ExcelsiCon'da-ekip-bir-mesajla-benden-ayrıldı nefretiydi.

Gözlerimi kaçırarak beremi aşağı çektim. "Selam. Ne istiyorsun?"

İncinmiş göründü. "Seni gördüğüm için mutlu oldum sadece – seni bu sene görürüm diyordum. Senin hayran kulübü işleri iyi gidiyor gibi. Sızan haberler konusunda heyecanlı mısın?"

"Ne haberi?" diye soracak oldum ama o konuşmaya devam etti.

"Hep işi büyütüyorsun, değil mi Canavar?"

Bana her böyle hitap edişinde derimin yandığını hissediyordum ama bunun, hâlâ ondan hoşlandığım için mi yoksa ondan, mahsullerini ateşe verip tarlalarını tuzlamak isteyecek kadar nefret ettiğim için mi, bilmiyordum.

#AmarayıKurtar rozetlerime baktım. "Evet, Amara'yı sevgilisi için öldürülen bir kadın karakter olmaktan kurtarmaya çalışıyorum."

"Sevgilisi için mi?" Sırıttı. "Ama Kara Nebula'ya kendi başına girdi. Kimse ona oraya gitmesini söylemedi. Ya da onu buna zorlamadı."

"Ama yazarlar, Carmindor'un karakterini geliştirmek için onu öldürdü ve..."

"Yani ne zaman bir karakter ölse, bu sadece bir başkasını geliştirmek için mi?"

"Hayır ama seriyi birçok farklı şekilde bitirebilirlerdi. Amara'nın hikâyesini ve karakter gelişimini göz önüne alınca, onun bunu yapması pek de mantıklı..."

Gülüyordu. Harbi harbi gülüyordu.

Bana.

Kelimelerimi yutup sessizliğe gömüldüm.

"Tutkuna bayılıyorum," deyip bana bir adım yaklaştı, kahkahası, yeni beslenmiş bir vampir gibi hâlâ dudaklarındaydı. "Bunu özlemişim."

Bunu *özlemişti.*

Gözlerimi ona dikerek, onun aslında sadece uykusuz zihnimin canlandırdığı bir görüntü olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım – böyle olmasını umdum. Ama orada ne kadar uzun süre kalırsam, onun bir hayal olmadığını o kadar fark ediyordum. O gerçekti ve gerçekten ağır bir sandalağacı parfümü sıkmıştı.

Boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırdım. "Peki, senin de işlerin iyi gidiyor sanırım. YouTube kanalında kaç abonen var şimdi?"

Daha da geniş sırıttı. "Yeteri kadar."

Telefonum elimde titreşti. Bran olduğunu biliyordum. Açlıktan gözü dönen Milo tüm oteli Kamehameha'yla yok mu etmişti? Telefonumun titreşmesini bu pis durumdan kurtulmak için bir bahane olarak kullandım. "Kusura bakma, kardeşim bekliyor," dedim elimdeki tepsiyi ve Sihirli Balkabağı yemek arabasından aldığım taco paketini göstererek. "Şey, seni görmek g–"

Beni hemen kolumdan yakalayıp elimdeki kahvelerin sallanmasına neden oldu ve "Bir dakika bekler misin? Konuşmamız gerekiyor. *Benim* konuşmam gerekiyor," dedi.

"*Şimdi* mi?"

"Hayır, birkaç dakika sonra başka bir YouTube kanalıyla röportajım var. Yarın olur mu?"

"Bütün gün stantta olacağım."

Yine kaşlarını çattı. "Bütün gün mü?"

Başımla onayladım. "Fuarın sonuna kadar."

Tekrar kaşlarını çattı, anladığını sanmıyordum. "O zaman fuardan sonraya ne dersin? Pazar günü, saat beşte? Ana otelin yürüyen merdivenlerinin tepesinde."

Beni bu durumdan kurtarabilecekmiş gibi çaresizce, "Fuar beşte kapanıyor," dedim.

Sırıttı. "Mükemmel bir fuara mükemmel bir son olur o zaman, ne dersin?"

Ben hayır diyemeden, başına ters bir *Five Nights at Freddy's* şapkası takmış biri ona seslendi. Jasper, arkasında bana ikinci bir deri gibi yapışmış olan parfümünü bırakarak el sallayıp yanımdan ayrıldı. Bu ne cüret! Nasıl böyle sevimli sevimli yanıma gelip hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi? Sanki benden dünyanın en klişe yöntemiyle ayrılmamış gibi?

Ama yine de pazar günü saat beşte o merdivenlerin tepesinde olacaktım. Bunu biliyordum.

Çünkü o kadar tahmin edilebilir birisiydim ve kalbimi kırmış olsa da bana ilgi gösteren bir tek o olmuştu. Onun yanındayken hiç kimse olmaktan çıkıyordum. Birisi oluyordum.

Sanırım ben, kendi başıma yeterli değildim.

Jasper'ın gitmesine minnettar bir şekilde oradan ayrılmak için döndüm.

Farkında olmadığım şeyse hemen arkamda bekleyen biri olduğuydu – yani, sağlam duruşlu başka bir insanla çarpışana kadar farkında olmadığım. Tepsimin önünde duran iki buzlu kahve temiz bir beyaz tişörtün üzerine uçtu.

"*Yıldızalevi*!" diye küfrettim. "Çok özür dilerim. Durun, sileyim..."

"Jess?"

Başımı kaldırdım ve berrak kahverengi gözler ile müthiş derecede uzun kirpiklerin saldırısına uğradım. Bu insan, gür koyu saçları olan, siyah çerçeveli bir gözlük takan ve Bran'in sevdiği şu J-Pop şarkıcıları gibi uzun, sıska biriydi ve... ah.

Ah, *hayır*.

Çok ama *çok* seksiydi. Seninle-asansörde-mahsur-kalmak-istiyorum gibi bir seksilikti, dikkatsiz-davranarak-üzerine-kahve-döktüm-bu-yüzden-artık-ölümüne-düşmanız seksiliği değil.

Bir elinde telefon, diğerinde bir cüzdan tutuyordu ve az önce tertemiz olan tişörtü ve siyah pantolonu kahveyle *sırılsıklam olmuştu.*

Daha da kötüsü, onun beni tanıdığı anda ben de onu tanımıştım.

Jessica Stone'un asistanına, "*Gerçekten* mi?" dışında bir şey diyemedim.

Yüzündeki ifade yok olmadan hemen önce belli belirsiz, neredeyse hassas bir ifade geçti yüzünden. Sonra kaşlarını çattı. "Gittiğin yere *bakmaz mısın* sen?"

"Bana gizlice sokulan sensin!"

"Sokulmak mı? Sırada bekliyordum!"

"Evet, telefonuna gömülmüştün."

"Benim aynı anda hem sırada olup hem de mesaj atabiliyor olmam, senin beni görmemen için bir mazeret değil," diye kızdı, bir yandan da karnına yapışan ıslak tişörtünü tuttu.

Yeri silmek için birkaç kâğıt peçete aldım. İnsanlar dönüp bakmaya başlamıştı. Bir elinde paspas ve kova olan bir barista bize doğru geliyordu.

Burnunu buruşturdu. "Öf, *fındık*..."

Durdum. "Fındığın nesi var?"

"Üstümün tamamen fındık kokması dışında mı?"

"İnan bana, kahveye karakter katıyor." Islanmış peçeteleri çöpe atıp ayağa kalktım.

Birbirimize ters ters bakıyorduk. Bu ne kadar sinir bozucu-feci-can sıkıcı – *AAAHHH!* İkimizden yayılan öfke, Georgia nemi kadar yoğundu. Onu bir bıçakla dahi kesebilirdin ama bir tür *Scooby-Doo* balçık yaratığı gibi hemen tekrar birleşirdi.

Bir de onun seksi olduğunu mu düşünmüştüm?

Bir şey söylemek için ağzını açıyordu ki telefonu çaldı. Normal bir zil sesiydi – *tabii ki* öyleydi. Beyaz tişört, siyah gözlükler, dar kesim pantolon, öntanımlı zil sesi.

Mugglelar.

Muhtemelen patronu kadar kötü biriydi. Üzüm üzüme baka baka kararırmış, derlerdi.

Barista paspasını çıkardı, ben de bunu fırsat bilip oradan kaçtım. Kahvelerin yarısının üzerinde durduğu tepsiyi tezgâhtan kapıp hızla oradan ayrıldım.

Otelime dönene kadar durmadım ve orada da bir baktım ki giriş kartımı kaybetmişim.

Milo odamızın kapısını açtı ve kapıya yaslandı. "Demek anahtarını kaybettin, sevgili ablam?"

Kaşlarımı çatıp içeri girdim, o da kapıyı arkamdan kapattı. Vegan tacoları masanın üzerine bıraktım, dökülmemiş kahveleri de yanına koydum ve iki kişilik yataklardan birine oturdum. Diğer yatak Milo ve Bran'indi ama bu gece orada yatacaklarını sanmıyordum. *Cezalandırıcı*'yı sinemada izlemek için eşyalarını toplamaya başlamışlardı. Bütün gece bilimkurgu ve fantastik filmlerin oynatıldığı fuar salonları vardı.

Diğer yatağın kenarına oturmuş, Twitter'a bakan Bran başını kaldırdı. Ve gözlerini kırpıştırdı. "Mo, üzerine ne oldu?"

Ancak o zaman en sevdiğim kapüşonlumun üzerinde fındıklı kahve lekesi olduğunu fark ettim. Yüzüm, cehennemin en dibine kadar düştü. "Şeytan'ın ta kendisi çıkan yakışıklı bir çocukla karşılaştım."

"Cehennem Ağzı açıldı." Milo ciddiyetle başını sallayıp bir tacoyu ağzına attı. Taco bir an oradaydı, sonra yok oldu. Ufak noktaları mideye indiren Pac-Man gibi. Taconun tadını aldığını bile sanmıyordum.

"Ondan sonra," diye devam ettim, bir tacoyu daha ağzına tıkan Milo'dan gözlerimi alarak, "içeceklerimizi kazayla üzerine döktüm ve herif bana söylenmedik laf bırakmadı. Açtı ağzını yumdu gözünü. Gerçekten, şu son birkaç yıl beni ateşe dayanıklı

hâle getirmeseydi, şimdi karşınızda ana yemek olarak haşlanmış hâlde duruyor olurdum."

Bran iç geçirip sırtüstü yatağa uzandı. "Kötü olmuş. Unutulmaz bir tanışma olabilirmiş. Bunun gibisini AO3'te* *en az* on kere okumuşumdur."

"Değil mi ya?" diye özlemle katıldım. "Ama heyhat, gerçek aşkı yine elimden kaçırdım."

"Ah, merhametli Tanrım," diyen Milo sandalyesine yaslandı, beş taconun cansız paketi, bir mezarlıktaki mezar taşları misali etrafını sarmıştı. Bir eli karnında, arkasına yaslandı. "Tofu ve sahte peynir beni tekrar hayata döndürdü."

Mutsuzlukla kollarımı göğsümde ve kahve lekesinin üzerinde kavuşturarak, "*O kadar da* uzun sürmedi gelmem," dedim. "Gerçi neden *vegan* taco istediğini de anlamış değilim."

Bran gözlerini devirdi. "Çünkü onları Balkabağı satıyor ve kardeşin küçük bir diva."

Sipariş vermediği ama istediğini bildiğim kahveyi ona uzatırken, "Hey, onunla çıkan sensin. Balkabağı ne ki?" diye sordum. Ekstra sulu Americano.

"Sen bir tanrıçasın," dedi Bran. "Sihirli Balkabağı'nı bilmiyor musun?"

Bakışlarım öyle boş olmalıydı ki kardeşim araya girdi, "Geekerella'nın çalıştığı yemek arabası var ya?"

Ona şaşırarak baktım. "Bu yemek arabası *o* yemek arabası mıydı?"

Aynı anda başlarını salladılar.

Yeşil saçlı bir kadın yemek arabasının sıkışık mutfağında tacoları hazırlarken kasaya bakan mor gözlüklü sarışın genç kadını hatırladım. Geekerella ortalıkta yoktu. "Hah."

* Archive of Our Own'un kısaltması. Türkçesi, Kendimize Ait Bir Arşiv'dir. Burası, hayranların yönettiği ve ürettiği içeriklerin paylaşıldığı en büyük hayran sitelerinden birisidir. 2019 Hugo Ödülleri'nde, Best Related Work kategorisinde ödüle layık görülmüştür. –*çn*

Milo benim için iki tacoyu kenara ayırdıktan sonra geri kalanını Örümcek-Adam çantasına koydu. "Pekâlâ. Battaniyelerimizi aldık. Suyumuzu aldık. Yemeğimizi aldık. Göz maskemi de aldım," diyerek Carmindor temalı göz maskesini arka cebinden çıkarıp başına geçirdi. Maskedeki gözler şimdi alnındaydı ve gerçek gözlerinin üzerinde Darien'ın hülyalı gözleri varmış gibi duruyordu. "Bir eksiğimiz kaldı mı?"

"Bahsettiğiniz haber neydi?" diye sordum.

Milo ve Bran, birbirlerine anlamadığım bir şekilde baktı. "Bran'in mesajını okumadın mı?"

"Hayır, tacolarla kahveleri taşıyordum ya? Haber ne?"

Bran hemen telefonunu çıkarıp bana fotoğraf eklenmiş bir tweeti gösterdi. Dudaklarına bir sırıtış yayıldı ve, "Canavar, birisi *Yıldızalanı* senaryosunu sızdırıyor – ve denilene göre *gerçek* senaryoyu hem de," dedi.

JESS

Bıkkın bir iç çekişle, elimde @'leri ve RT'leri kaydırdığım telefonumla yatağa sırtüstü uzandım. Senaryo sahte olmalıydı ama internet *kafayı yemiş* durumdaydı. Yine. Ve bu konu konuşuldukça, benim varlığımdan memnun olmayan daha çok sayıda trol ve hayran ortaya çıkıyordu. Devam filminin senaryosu ilk kez "sızdırıldığında", ilk film için reddedilmiş bir senaryo olduğu anlaşılmıştı. Filmin sonunda hayatta kaldığım için nefret dolu mesajlar atmışlardı. Ondan sonraki üç seferde de sızdırılan senaryolar sahte çıkmıştı.

Ama ne isterdim, biliyor musunuz? Sırf Diana, filmde rolümün olup olmadığını teyit edebilsin diye içlerinden birinin gerçek olmasını.

@Fantasticwho
BİRİSİ İKİNCİ YILDIZALANI'NIN SENARYOSUNU SIZDIRIYOR
@sayjess @notthatdarien @calvinrolfe4real @dudebroamon

@Scifibytespodcast
Devam filminin senaryosundan bir sahne sızdırıldı!!! YERİMDE DURAMIYORUM.

@yıldızalanısenaryosu337
ÖZEL: Merakla beklenen devam filminin senaryosundan bir sahne!

CARMINDOR kapının eşiğini kaplayıp NOXLU GENERAL'in koridorda ilerlemesini engeller. Yorgun GENERAL ona tehlikeli bir bakış atar.

NOXLU GENERAL
Majesteleri, bizimle olan anlaşmanız zaten pek sağlam değil.

CARMINDOR
Kara Nebula - ona ne oluyor?

NOXLU GENERAL sırtını dikleştirir. Cevabını sakınmaz.

NOXLU GENERAL
Bir kez daha açıldı, ki bu hiç şaşırtıcı değil.
Görünüşe göre, *prensesiniz* kendisini boşuna kurban etmiş.
Şimdi yolumdan çekilin.

CARMINDOR'un yüzüne gölge düşer. Kapının eşiğinde bir bekçi gibi dikilmeye devam eder. NOXLU GENERAL'in görüş alanının hemen dışında iki Federasyon subayı belirir. Elleri tabancalarında, tabancalarını çekmeye hazır hâldedirler.

NOXLU GENERAL onları fark eder ve kadın öfkeyle CARMINDOR'a döner.

NOXLU GENERAL
Bunun savaş anlamına geldiğini biliyorsun.

CARMINDOR
(Federasyon subaylarına)
Onu tutuklayın.

CARMINDOR kapının eşiğini kaplayıp NOXLU GENERAL'in koridorda ilerlemesini engeller. Yorgun GENERAL ona tehlikeli bir bakış atar.

NOXLU GENERAL
Majesteleri, bizimle olan anlaşmanız zaten pek sağlam değil.

CARMINDOR
Kara Nebula – ona ne oluyor?

NOXLU GENERAL sırtını dikleştirir. Cevabını sakınmaz.

NOXLU GENERAL
Bir kez daha açıldı, ki bu hiç şaşırtıcı değil.
Görünüşe göre, *prensesiniz* kendisini boşuna kurban etmiş.
Şimdi yolumdan çekilin.

CARMINDOR'un yüzüne gölge düşer. Kapının eşiğinde bir bekçi gibi dikilmeye devam eder. NOXLU GENERAL'in görüş alanının hemen dışında iki Federasyon subayı belirir. Elleri tabancalarında, tabancalarını çekmeye hazır hâldedirler.

NOXLU GENERAL onları fark eder ve kadın öfkeyle CARMINDOR'a döner.

NOXLU GENERAL
Bunun savaş anlamına geldiğini biliyorsun.

CARMINDOR
(Federasyon subaylarına)
Onu tutuklayın.

CARMINDOR bir anlığına, onun geçmesine izin vermeyecekmiş gibi görünür ama sonra kenara çekilir ve General oradan ayrılır.

Bu insanlar var ya.

Koridorun karşısında, kapının altından bir dizinin patlamaları ve boğuk bağırışları duyuluyordu. Dare ile Calvin, gelecek ay çıkacak olan dördüncü ya da beşinci –hangisi olduğunu hatırlamıyordum– *Uzay Yolu* filmi için, ilk filmlerin maratonunu yapıyorlardı. Şu balinalı olanı izliyorlardı şimdi. Leonard Nimoy'un tanıdık sesi geliyordu. Annem, Spock'ı çok severdi – hatta bana kalırsa ona biraz yanıktı.

O zamanlar her şey daha basitti, annem beni oyuncu seçmelerine götürmeden önce en sevdiği *Uzay Yolu* filminin son yarım saatini izlerdi. Ethan da bazen bizimle gelir, arka koltukta Gameboy'uyla oynardı, o sırada biz de annemle önde yolculuk oyunları oynardık. Bu, ben bir reklam filminde rol almadan, o reklam filmi sayesinde *Avcının Zamanı* filminin cast direktörünün önüne çıkmadan ve o film bana bir Oscar adaylığı kazandırmadan önceydi. Bazen keşke diyordum, annemin VW arabasında, yaz meltemi essin diye pencereleri açtığımız, hoparlörlerden Led Zeppelin şarkılarının yükseldiği, yolun önümüzde dümdüz serildiği ve yıldızların uçsuz bucaksız ufka yayıldığı zamanlara dönebilsek.

İstediğim kişi olabilirdim.

Hikâyem *bana ait* olurdu.

Otel odamın kapısı yavaşça açıldı ve elinde espressolu chai latte ile çikolata Frappuccino olan Ethan belirdi. Ağlamaktan rimelimin akıp akmadığını kontrol ederek hemen olduğum yerde oturdum – sonra da Ethan'ın az önce tertemiz olan tişörtünün önündeki Teksas şeklindeki lekeyi fark ettim.

"Ne oldu?"

Somurttu. "Yine şu kızla karşılaştım – seni taklit eden kızla. Kız gerçek bir canavar çıktı ama sağ kaldım." Yanıma gelip cesurca

bana chai latte'mi uzattı, sonra da yanıma oturdu. Frappuccino'sundan büyük bir yudum aldı.

Ben de lattemdan bir yudum aldım; cennetin nehirlerinin tadı da böyle olmalıydı. Ethan fındık kokuyordu ama ağabeylerinin, şampuanına mavi boya koyduğu zamanki kadar (şampuanıyla vücudunu da yıkadığını bilmiyorlardı) canı sıkkın göründüğü için bir şey dememeye karar verdim.

"Teşekkürler, Ethan," dedim kısık bir sesle ve başımı omzuna koydum.

"Lafı mı olur..."

"Kahve için değil, her şey için. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Her gün beni arayıp diğer asistanlarını şikâyet ederdin?" Beni bu kadar iyi tanıyor olması beni güldürdü. "Asistanın olsam da bana yakınmaya devam edebilirsin hâlâ, biliyorsun değil mi? Dinlemeye hazırım."

"Bunu *çok* sık yapmamaya çalışıyordum."

"Sık yapsan da sıkıntı yok işte. Herkesin ara ara dert yanması gerekir, değil mi?"

Öyleydi ama Ethan'a bile söyleyemeyeceğim şeyler vardı – özellikle de şu an. Her şeyi menajerime iletiyordu, yani iyi miyim, hayatımda ters giden bir şeyler var mı ve bunlar nasıl düzeltilebilir gibi konuları menajerime anlatmak onun işinin bir parçasıydı. En yakın dostum ve sırdaşım olabilirdi ama kafamda dolaşan kendime dair şüphelerimi sırtlanmak işinin bir parçası değildi.

Biraz rahatsızmış gibi kıpırdandıktan sonra, neredeyse fısıltı denebilecek bir sesle, "Hey, Jess? Sen... sen mutlu musun?" dedi.

Başta soruyu anlamadım. Bir kez, sonra ikinciye gözlerimi kırptım ve kelimeler ancak ondan sonra bir şey ifade etti.

Mutlu musun?

Onca röportaj, sosyal medyadan gelen sorular ve dergi yazıları içinde kimse bana bu soruyu sormamıştı. Çünkü muhtemelen kimse için ortada soruya dökülecek bir durum yoktu. Bu daha çok açık bir beyandı:

Jessica Stone mutlu.

Öyle olmalıydı.

Tam ağzımı açıp ona gerçeği söyleyecektim ki...

Telefonum öttü. Ethan beklentiyle bana bakıyordu ama elimi sallayıp geçiştirdim. "Twitter bildirimleri. Biri yine sahte bir senaryo sızdırmış."

"Yine mi? Daha geçen hafta da sızdırmamışlar mıydı?" diye sordu. Şükürler olsun ki "Mutlu musun?" sorusunu yinelemedi.

"Evet, iyice azıttılar..."

Birden Ethan'ın ön ceplerinden birinden *Jaws* teması çalmaya başladı. İkimiz de sesin geldiği yere baktık. Bu zil sesinin kime atandığını bilmiyor olsak, telefondan çıkan gürültülü *daaaaaaan-dan daaaaaan-dan* sesi komik olabilirdi.

Menajerimin zil sesiydi bu.

Öte yandan... onunla daha yeni konuşmuştum. Neden bu kadar kısa süre sonra Ethan'ı arıyordu?

Ethan telefonunu çıkarıp cevap vermeden önce ikimiz de aynı şeyi sorgulayarak birbirimize baktık. "Diana, iyi akşamlar."

Diana'nın söylediklerine kulak kabartmaya çalışarak sesimi çıkarmadan oturdum. Ethan yüzüne bir şey yansıtmamaya çalışıyordu ki çoğu insan da bunu başardığını düşünebilirdi ama ben onu herkesten iyi tanıyordum. Bilmek istemediği bir şey duyduğunda dudağının sol kısmının titrediğini biliyordum mesela; transa girmiş gibi nefesinin derinleşip düzene girdiğini de.

Bu, hoş bir konuşma değildi.

"Evet, burada," deyip telefonu bana uzattı.

Onunla konuşmam gerekiyordu; başka bir seçeneğim yoktu. Bu, senaryoyla mı alakalıydı? Devam filminde beş saniyelik, hiçbir şeye hizmet etmeyen bir rolüm *olduğunu* söylemek için mi aramıştı? Yoksa özgür müydüm?

Lütfen Amara ölü kalsın, diye düşünerek telefonu kulağıma yaklaştırdım. "Diana?"

"Senaryo hâlâ sende mi?" diye sordu gergin bir şekilde.

Ne senaryosu? "Evet," diye yalan söyledim.

"Tanrıya şükürler olsun." Derin bir nefes verdi. "Senaryo sızdı ve bu senden kaynaklanmadığı sürece bizim için bir sorun yok."

Dehşet, omurgamdan aşağı indi. *Tweetler. Onlar gerçek miydi?*

Kalbim gürültülü ve amansız bir şekilde atıyordu. *Lütfen Amara ölü kalsın. Lütfen Amara ölü kalsın. Lütfen...* "Artık kesin biliyor muyuz yani? Filmde benim sahnem var mı? Yoksa artık özgür..."

"Jessica," diyerek sakince lafımı böldü Diana, "yapımcılar senaryoyu senin sızdırdığını düşünüyor ama bu senden kaynaklanmadığı sürece sıkıntımız yok."

"Neden benden şüpheleniyorlar ki?"

"Ben de böyle dedim. Son basılı kopyayı sana verdiler, kadrodan başka kimseye henüz verilmedi. Ama yolda kaybolmadıysa, o zaman stüdyodan sızdırılıyor demektir – belki de stajyerlerden birinin eline geçmiştir. Neyse, stüdyoya bizden kaynaklanmadığını söyleyeceğim. Sen de dişini sıkıp devam filmiyle alakalı *tüm* soruları geçiştir, anlaştık mı?"

Ah, hayır. Boğazımdaki yumruyu yutup uyuşmuşçasına başımı salladım. "Anlaştık."

"Güzel. Sonra daha ayrıntılı konuşuruz." Artık kimi arayacaksa, benim bu hikâyedeki kötü kişi *olmadığımı* söylemek üzere onu aramak için telefonu kapattı.

Sert bir nefes verip Ethan'a telefonunu uzattım.

Bir kaşını kaldırdı. "Sende senaryo yok, değil mi?"

"Tabii ki yok. Bende niye se– ah." Gözlerim kocaman açıldı, o da benimle aynı anda fark etmiş olmalıydı. "Ah, *hayır*."

"Jess..."

Hayır – hayır hayır hayır hayır...

"Paket. Amon'un verdiği paket. Açmam için verdiği." Sesim çatladı ve titremeye başladığımı hissettim.

Aman Tanrım. *Yıldızaltı*'nın devam filminin senaryosunu çöpe atmıştım. Biri onu çöpten çıkarıp almış olmalıydı. Ve onu tweetleme başlamıştı. Bu benim *hatamdı.*

"Jessica!" Ethan benden daha çok korkmuş görünüyordu. "*Onu attın mı?*"

"Çöpe attım, ait olduğu yere!"

"Böyle demek istemiyorsun," dedi.

"Tabii ki böyle demek istemiyorum! Sinirim bozuldu!" Yataktan fırlayıp otel odasından çıktım, Ethan da hemen peşimden geldi.

İki dakika sonra, asansörün kapıları lobiye açıldı. Zarfı attığım çöpe koşar adım gittim ve artık Starbucks bardakları, kullanılmış peçeteler ve şekerleme paketleriyle dolu olan karanlık deliğe baktım. *Bunun* içine mi bakmam gerekiyordu? Uzandım ama Ethan bileğimi kavrayıp beş yıldızlı bir otelde çöp karıştıran birini gördüğü için midesi bulanmış görünen bir otel çalışanına el etti.

Ki bu Jessica Stone'un yapmaması gereken bir şeydi. Ama ben o an kesinlikle Jessica Stone değildim. Islak ve korkak kedilerden oluşan bir yumaktım.

Ethan çöpü işaret edip otel görevlisine, "Sanırım arkadaşım telefonunu çöpe düşürdü. Dışarı çıkarıp çöpe bakabilir miyiz?"

"Ah! Tabii ki." Kadın rahatlamış görünüyordu. "Arka koridora gidebilirsiniz, Bayan Stone," diye ekledi.

Yüzümü buruşturdum.

Lobideki insanların yarısı –ismimi tanıyanlar– dönüp bana baktı. Kolumu dirseğime kadar çöpe sokmuş hâldeki fotoğrafımı çekmeye başladılar. Bir elimle çöp kovasını kavrayıp diğeriyle Ethan'ı acil çıkış kapısına doğru ittirdim ve birkaç ofisle çamaşır servisinin bağlandığı, SADECE ÇALIŞANLAR GİREBİLİR yazan koridora sığındık.

Ben, "Bundan hoşlanmadım," diye mırıldanırken, Ethan süslü çöp kutusu kapağını çıkarıp şeffaf çöp poşetini kaldırdı. "En altta, değil mi? Bu değil mi işte?"

Poşeti döndürüp tek eliyle tuttu. "Sanırım bu bir fastfood kutusu."

Öyleydi.

"Belki ortalarında kalmıştır?" diye akıl yürüttü ama başımı salladım.

"Hayır, kutunun dibine vurduğunda çıkan sesi hatırlıyorum." Bir adım geri atıp avuçlarımı gözlerime bastırdım. "Biri onu buldu. Biri zarfı çöpe attığımı gördükten sonra gidip onu aldı."

Kontrolümü kaybettiğimi hissetmeye başlamıştım.

Nefes al. Düşün. Nefes al.

Duvara yaslandım ve oturur pozisyona gelene kadar aşağı kaydım çünkü daha fazla ayakta duramayacak gibiydim. Dizlerimi hissedemiyordum.

"Başım çok büyük belada," diye fısıldadım.

Ethan çöp poşetini tekrar çöp kutusuna yerleştirdikten sonra cebinden küçük bir el dezenfektanı şişesi çıkardı. Yanıma diz çöküp avucuma biraz döktükten sonra kendi ellerini de ovalayıp şişeyi tekrar cebine koydu.

Telefonumu çıkarıp sahneyi sızdıran kişinin Twitter profiline girdim. Yüz bulunmayan, gri bir ikon. Bu her kimse, senaryonun bir fotoğrafını paylaşmıştı. Fotoğrafta, senaryonun bir sayfası ve Retro yeşil bir halı görünüyordu. Bu halıyı daha önce bir yerde görmüştüm ama ne kadar beynimi zorlarsam o kadar sonuçtan uzaklaşıyor gibi hissediyordum.

Ethan telefonuma bakıp yüzünü buruşturdu. "Gösteri salonunun çirkin zeminine benziyor. Zevk beklemek fazla olurdu zaten."

"Ne dedin?"

"Zevk beklemek, diyorum, fazla..."

"Fotoğrafın arka planı hakkında. Bu, fuar alanındaki halı mı?" Senaryonun arkasında görünen art-deco deseni işaret ettim. "*Bu* halı?"

O da fark etmişti. "*O* halı."

Beti benzi attı – muhtemelen benim de atmıştı. Bu, en büyük korkumu teyit etmişti. Amon'un bana verdiği senaryoyu çöpe ben atmıştım, senaryoyu ben sızdırmıştım ve en kötüsü de şuydu: Bu isimsiz çöpçü, kariyerimin geleceğinde ne olduğunu *benden* önce biliyordu.

Amara'nın ölü olup olmadığını bir kenara bırakın...

"Beni öldürecekler," dedim. Sesim neredeyse bir fısıltıdan ibaretti ama panik yaptıkça yükseliyordu.

Ethan, "Biri, seni senaryoyu çöpe atarken görmüş olmalı," dedi. Başının arkasını duvara yaslayıp dokulu tavana baktı ama gözleri daha uzağa bakıyor gibiydi. Düşünüyordu. "O kişi daha en baştan elinde ne olduğunu biliyor olmalı – belki de otel görevlisi yapmıştır?"

Benim rasgele çöp karıştırmamdan tiksinen enerjik kız geldi gözümün önüne. Başımı iki yana salladım. "Sanırım o sırada da aynı kız duruyordu," dedim Ethan'a, "yani fotoğrafı o çekmiş olamaz."

"Tüh," diye söylendi.

Kendime, *Sakin ol,* diye haykırmak istiyordum. *Jessica Stone panik yapmaz. O serinkanlıdır, kontrolü elinde tutar ve... ve...*

Şu an hiçbiri benim için geçerli değildi. Yumruklarımı sıkıp kendimi derin bir nefes almaya ve nefesimi yavaşça vermeye zorladım.

Odaklanmalıydım. Ne yapacağımı düşünmeliydim. Önceliklerimi belirlemeliydim.

"O senaryoyu bulmam lazım," dedim sesli bir şekilde, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Onu kim aldıysa hâlâ burada. O sırada lobide kimler olduğunu hatırlayıp... o kişiyi bulacağım? Fuar alanını arayacağım? Bir sonraki fotoğrafı paylaştığında nerede olduğunu çözüp oraya zamanında varmaya çalışacağım?"

"Bunu gerçekten yapacak mısın?"

"Yapmak zorundayım. Yapımcılar zaten senaryoyu benim sızdırdığımdan şüpheleniyorlar ve senaryoyu çöpe attığımı öğrenirlerse ne olacak? Ömür boyu piyasadan dışlanırım. Bunun ardından kimse benimle çalışmak istemez."

Ethan gözlüklerini burnunun üzerine ittirdi. "Jess, aynı anda iki farklı yerde bulunamazsın. Aynı anda hem bunu yapan kişiyi bulmaya çalışıp *hem de* panellerde, imzalarda ve fotoğraf çekimlerinde..."

Kahve lekeli tişörtüne bakarken söyledikleri yarıda kesildi ve sonra bana baktı, aynı fikir aynı anda ikimizin de aklına gelmişti.

Bu bir kez işe yaramıştı, değil mi? Kimse fark etmemişti. Kimse şüphelenmemişti bile.

"Ya," dedim, "aynı anda iki farklı yerde *bulunabilirsem*?"

İnledi. "Jess, hayır."

"Ah, Jess, *evet*."

IMOGEN

BİRİLERİ OTEL KAPIMI YUMRUKLUYORDU.

Telefonumdan başımı bile kaldırmadım. Marriott'taydım –fuarın resmî oteli– hâliyle muhtemelen kapımı çalan benim odamı başka bir odayla karıştırmış olan sarhoş bir Örümcek-Adam, Goku ya da bir *Overwatch* cosplaycisiydi. Gündüzleri ExcelsiCon harika bir yerdi ama geceleri gösteri salonu kapandığında çılgın bir yere dönüşüyordu. Şimdiden bir Beetlejuice'un başını çektiği ve *Banana Boat Song* eşliğinde koridorda ilerleyen bir tumba dans partisinin *ve de* neredeyse bir düzine kat altımdaki otelin lobisinde gerçekleşen bir flaş dansının yankılarının son demleri kulağıma geliyordu.

Böyle olunca ben de kapıma dayanan kafası karışık zavallıyı kendi hâline bırakıp karnımın üstüne dönerek Twitter'da gezmeye devam ettim. Takip ettiğim birçok insan bugün paneli izlemeye gelmiş, Jessica Stone hakkında (*benim* hakkımda) tweetler atıyor, onu desteklediklerini (BENİ desteklediklerini) söylüyor ve keşke bu konudaki fikirlerini daha önce dile getirseydi (bu sefer gerçekten ondan bahsediyorlar) diyorlardı. Jessica Stone'dan destek alsa, #AmarayıKurtar kampanyamın ne hâle bürünebileceğini çok düşünmemeye çalışıyordum. Paneldeyken bunun tadını almıştım ve onu hâlâ dilimde hissediyordum. *Yıldızalevi*, sarhoş edici bir tattı.

İnsanlar harbi harbi beni dinlemişlerdi – onu dinlemişlerdi. Bizi dinlemişlerdi.

Biraz daha zamanım olsaydı kim bilir neler yapabilirdim?

Darien Freeman'ın Twitter'da paylaştığı, kız arkadaşını öperken çekilmiş bir fotoğrafta durakladım, o *Yıldızalanı* tişörtü giymişken kız da bu senedeki cosplay yarışmasına katılmayı planlandığını varsaydığım kıyafetini giymişti – Sindirella'ya benzetilmiş bir Prenses Amara kıyafeti. Tweette, fotoğrafla birlikte *Ah'blena* yazmıştı.

Bu, *Yıldızalanı* evreninde kullanılan bir sevgi sözcüğüydü. Dilimize en yakın çevirisi *kalbim* ya da *diğer yarım* gibi bir şeydi ve birden ben de keşke bana *ah'blena* diyecek birine sahip olsam, diye düşünmeden edemedim.

Kendi kendime, "Senin romantizme vaktin yok," diyerek bir sonraki tweete geçtim. Hem kurtarmam gereken bir prenses vardı. Kara-sevda-kara-sevdanın kafamı bulandırmasına ihtiyacım yoktu…

Biri otel odamın kapısını bir kez daha çaldı.

Bu sefer telefondan başımı kaldırıp bekledim. Çünkü gecenin köründe tuhaf sesler duyan insanlar içgüdüsel olarak böyle davranırdı, değil mi? Polisi ya da resepsiyonu aramak yerine, bunun bir kez daha yaşanmasına izin veren ahmağın teki gibi.

İşte bu yüzden bir korku filminde olsam hemen ölürdüm.

Kapıdaki Milo değildi – az önce Bran'le beraber *Galaxy Quest* gösteriminde olduklarını söyleyen bir mesaj atmıştı.

Kapıda üç sert tıklama daha duyuldu. Yatağın ucuna doğru süründüm.

Kapının öteki tarafından, "Merhaba!" dedi biri. Bir kadın. Yumuşak, tatlı sert ve çok ama çok az bir Güneyli aksanıyla. O sesi tanıyordum. O sesi *taklit etmiştim*.

Dehşet, bir yılan gibi mideme oturdu.

Ah, *hayır*.

Bir kez daha, "*Merhaba*!" dedi ve kapıya vurdu. Bacaklarım

hâlâ çarşaflara dolanmış hâlde sendeleyerek yataktan indim. "İçeride olduğunu biliyorum! Anahtar kartın bende!"

Kahretsin, daha ne kadar gürültü yapabilirdi?

Tüm koridor (annelerim de bu koridordaydı ve onlara gecenin onunda bir film yıldızının kapımda ne yaptığını açıklamaya çalışmayı *hiç mi hiç* istemiyordum) ayağa dikilmeden önce kilidi açıp gözetleme deliğinden baktım ama birisi parmağıyla deliği kapatmıştı. Çünkü *bu* hiç de katillerin yapacağı şey değildi.

Ölecektim.

Belki birkaç saniye daha beklersem o zaman gider ve...

Bir kez daha kapı çalınca kapıyı bir gıdım açtım.

Koridorda Jessica Stone dikiliyordu, kuyruklu eyelineri fazlasıyla keskin, ruju dikkat çeken bir kan kırmızısıydı. Gün içinde giydiği siyah süet ceketle kot pantolonu üzerindeydi ama kafasında beresi yoktu. Saçlarını topuz yapmıştı.

"Yemin ederim kimseye söylemedim," dedim sesli bir fısıltıyla.

Beni baştan aşağı süzdükten sonra anahtar kartımı verdi. "Bunu tuvalette düşürmüşsün," dedi ve beni ittirerek odama girdi.

"Peki, teşekkürler?" dedim ne yapacağımı bilmez hâlde.

"Buraya bazı kurallar koymaya geldim."

"Kural mı?" Gördüğüm şeyi gerçekten görüp görmediğimden emin olmak için gözlerimi kapatıp açtım. Bunu *gerçekten* görüyordum, değil mi? Jessica Stone otel odamdaydı.

Gözlerimi kapatıp açtım. Evet, hâlâ buradaydı. Tekrar kapatıp açtım, burada olmaya devam ediyordu.

"Ne kuralı? Yemin ederim kimseye söylemedim!"

"Sana neredeyse inanacağım."

"Söylemedim! Bir kişiye bile! Kardeşime bile söylemedim ve inan bana, o *fazlasıyla* karizmatiktir..."

Koridordan gelen kalın bir ses, "Sen," dedi.

Ah, haaaayır.

O sesi de tanıyordum.

Şu anda tüm koridoru kaplayan adama bakmak için döndüm. İnanılmaz derecede uzun ve kaslı bir vücut, kalın siyah çerçeveli

gözlükler, arkaya doğru jölelenmiş kuzgun karası saçlar. Jessica Stone'un asistanı.

Ve beni öldürmeye hazır bir şekilde gözlerini üzerime dikmişti.

İnledim. "Yine mi sen?"

"İnan bana, duygularımız karşılıklı."

Jessica ceketini çıkarıp yatağın üzerine attıktan sonra ceketinin yanına oturdu. "Doğru ya. Tanışmıştınız, o yüzden tanışma faslını geçebiliriz."

Bir parmağımı herife doğru salladım. "Bu herif evrendeki en pis nerf çobanı* ola–" derken, o da, "Sana bahsettiğim canavar kız b–" diyordu.

İkimiz de cümlenin ortasında durduk.

"Ben neyim ne?" diye sordum.

"Sen bana nerf çobanı mı dedin?"

Sırtımı dikleştirdim. "Ya nerf çobanı diyecektim ya da Muggle ve sen Muggle denmesini hak etmiyorsun."

Gözü seğirdi. Gözü gerçekten *seğirdi.*

Jessica yatağın oradan, "Asistanıma iyi davran. Ethan, bana benziyor, değil mi? Yani saçı biraz fazla *gösterişli* ama bunu ayarlayabiliriz gibi."

İçimdeki öfke cız ederek yok oldu, onun yerini bir merak aldı. "Saçım mı? Neyi ayarlıyorsunuz? Anlamıyorum."

"Bu çok kötü bir fikir, Jessica," diye iç geçirdi Ethan, burnunun köprüsüne masaj yaparak.

"Elimizdeki tek fikir bu," diye cevapladı Jessica, "ne kadar kötü olursa olsun."

Bir yatağımda oturan Jessica Stone'a, bir asistanına, sonra tekrar ona bakarak, "Çok kötü bir fikir olan *nedir*?" diye sordum onlara.

Bana cevap vermek yerine, asistanı –Ethan– otel odama doğru

---

* (İng.) Nerf herder: Yıldız Savaşları V: İmparator'da, Prenses Leia'nın Han Solo için kullandığı meşhur hakaret. Nerf'ler Yıldız Savaşlar evrenindeki inek benzeri dört ayaklı sürü hayvanlarıdır ve özellikle pis kokularıyla bilinirler. –*çn*

elini salladı. Sesi yorgun çıkmıştı – bir miktar On İkinci Doktor gibi. Yaşlı ve bezgin, hiçbir konuya olumlu bakamayacak kadar çok pislik görmüş biri. "Beni içeri almayacak mısın? Bir de belki üzerine bir şeyler giysen?"

Ne? Aşağı baktım.

Amantanrımsenbenikoru, rüküş Ay Savaşçısı tişörtümü, uğurböceği pijama şortlarımı ve dizlerime kadar çektiğim *Yıldızalanı* çoraplarımı giyiyordum. Şeye benziyordum... öf. Misafire göre giyinmemiştim. Erkek misafire göre. Açıkçası hiçbir misafire göre giyinmemiştim.

Kollarımı hemen göğsümde birleştirdim. Sutyenimi neden köşedeki abajurun üzerine atmıştım ki? Neden iki saniye kadar önce bu bana komik geliyordu?

"Ben–eee–yani bu–ben–"

"Onu içeri al yeter," diye seslendi Jessica.

Kapıyı sonuna kadar açtım. "Buyur gel. Dağınıklık için kusura bakma ya da..."

İçeri iki adım atmıştı ki ikimiz de aynı anda yerde pembe ve beyaz renkteki Superman iç çamaşırımın durduğunu fark ettik. Temiz miydi kirli mi, ikimiz de bilmiyorduk.

Ben.

Niye.

Böyle.

Şeyler

Yapıyorum.

Hemen külodumu yerden alıp valizime tıktım ama o da odanın sol tarafında karnı yarılmış hâlde duruyordu. "Dağınıklık için, ee, kusura bakma. Dağınıklığa dikkat bile etme. Hiç böyle bir şey yokmuş gibi davran."

Ve lütfen abajura bakma.

"Sanırım bunu başarabilirim," dedi dalga geçercesine.

Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim ve gözlerimi kaçırıp otel televizyonundaki paralı yayınları ilgisizce karıştıran Jessica'ya diktim. Onların parasını benim vereceğimin farkında

olduğunu umuyordum. Başparmağımı ısırmaya başladım ama parmaklarını şaklatarak beni durdurdu.

"Hayır! Hayır. İlk kural bu. Başparmağını ısırmak yok. İğrenç bir şey ve benim asla yapmayacağım bir şey değil."

Hemen başparmağımı ağzımdan çek, gerçi onu niye dinliyordum, bilmiyordum. "Gergin olduğum zaman yaptığım bir şey."

"Başka bir alışkanlık seç. İkinci kural, *her zaman* eyeliner sür. Kuyruklusunu yapmayı sana gösteririm. Benim özelliklerimden biri bu. Bu özellikler olmadan Jessica Stone olunmaz."

"Ama ben makyaj yapmam ki."

Gözlerini devirdi. "Sen de makyaj yapan kızların boş insanlar olduklarını düşünenlerden misin?"

Evet. "Hayır."

Beni kınadığını hissedebiliyordum.

"İnsanları, daha büyük dudakların ya da daha çıkık elmacık kemiklerin varmış gibi kandırmak bana mantıklı gelmiyor," diye itirafta bulundum. "Bunun harcayacağım zamana değmeyeceğini düşünüyorum sadece. Cosplay yapıyorsan, o başka."

Yatakta dik bir şekilde oturup bana döndü. "Bak, makyaj onunla ne yapmak istiyorsan odur. Onu kullanarak daha dikkat çekici yüz hatların ya da daha kusursuz bir tenin varmış gibi *gösterebilirsin* ama benim için makyaj daha çok bir zırhtır. Hançerler kadar tehlikeli bir eyeliner. Erkeklerin kalbinin pompaladığı kan kadar kırmızı dudaklar. Bir maskeden de öte, makyaj savaşta giydiğin zırhtır."

"Ama Jessica Stone'un kendini neye karşı korumaya ihtiyacı var ki?"

Buna cevap vermek yerine hemen gözlerini kaçırdı. "Üçüncü kural..."

Bu biraz fazlaydı. Düzgün düşünemiyordum. "DUR!" diye bağırıp kollarımla X işaret yaptım. "Bekle. Geriye al. Niye buraya geldiniz, Bayan...?" Ona Bayan Stone demek tuhaf geliyordu, o da zaten bu şekilde hitap etmeme kaşlarını çatarak tepki verdi.

"Lütfen bana Jess de," dedi bana dönerek. "Ve buraya, yardı-

olduğunu umuyordum. Başparmağımı ısırmaya başladım ama parmaklarını şaklatarak beni durdurdu.

"Hayır! Hayır. İlk kural bu. Başparmağını ısırmak yok. İğrenç bir şey ve benim asla yapmayacağım bir şey değil."

Hemen başparmağımı ağzımdan çek, gerçi onu niye dinliyordum, bilmiyordum. "Gergin olduğum zaman yaptığım bir şey."

"Başka bir alışkanlık seç. İkinci kural, *her zaman* eyeliner sür. Kuyruklusunu yapmayı sana gösteririm. Benim özelliklerimden biri bu. Bu özellikler olmadan Jessica Stone olunmaz."

"Ama ben makyaj yapmam ki."

Gözlerini devirdi. "Sen de makyaj yapan kızların boş insanlar olduklarını düşünenlerden misin?"

Evet. "Hayır."

Beni kınadığını hissedebiliyordum.

"İnsanları, daha büyük dudakların ya da daha çıkık elmacık kemiklerin varmış gibi kandırmak bana mantıklı gelmiyor," diye itirafta bulundum. "Bunun harcayacağım zamana değmeyeceğini düşünüyorum sadece. Cosplay yapıyorsan, o başka."

Yatakta dik bir şekilde oturup bana döndü. "Bak, makyaj onunla ne yapmak istiyorsan odur. Onu kullanarak daha dikkat çekici yüz hatların ya da daha kusursuz bir tenin varmış gibi *gösterebilirsin* ama benim için makyaj daha çok bir zırhtır. Hançerler kadar tehlikeli bir eyeliner. Erkeklerin kalbinin pompaladığı kan kadar kırmızı dudaklar. Bir maskeden de öte, makyaj savaşta giydiğin zırhtır."

"Ama Jessica Stone'un kendini neye karşı korumaya ihtiyacı var ki?"

Buna cevap vermek yerine hemen gözlerini kaçırdı. "Üçüncü kural..."

Bu biraz fazlaydı. Düzgün düşünemiyordum. "DUR!" diye bağırıp kollarımla X işaret yaptım. "Bekle. Geriye al. Niye buraya geldiniz, Bayan...?" Ona Bayan Stone demek tuhaf geliyordu, o da zaten bu şekilde hitap etmeme kaşlarını çatarak tepki verdi.

"Lütfen bana Jess de," dedi bana dönerek. "Ve buraya, yardı-

mına ihtiyacım olduğu için geldim. Dinle, ben ben olmakta başarısız olabiliyorum. Özellikle de bu... *ortamda.* Ama sen? Sen bu konuda kusursuzsun ve benim halka yaranmam lazım. O yüzden. Hâlâ ben olmak istiyorsun, değil mi?"

Bu bir tuzağa benziyordu.

"Kim Jessica Stone olmak istemez ki?" dedim tereddütle.

Kollarını kocaman açtı. "Al o zaman senin için altın bir fırsat! Hayatlarımızı değiş tokuş edelim!"

Ciddi olamazdı. Bu alengirli şakayı itiraf etmesini, ardından bir kameramanın dolaptan fırlayıp, *Sürpriz!* Kandırıldınız, demesini bekleyerek bir saniye durdum, sonra bir saniye daha.

Ancak...

Şaka yapıyor gibi görünmüyordu.

Manikürlü tırnaklarından, ustalıkla dağınık duran topuzuna kadar Jessica Stone'a dair her şey mükemmeldi. Gösterişsiz bir ceketin içinde bile bir film yıldızı gibi görünüyordu. Bazı insanların sadece var olarak *ışıldıyor olmaları* çok acayipti.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi? Onun yerine geçip ona dönüşebilir miydim? Tüm hayatım boyunca insanların cosplay kıyafetlerini giyip uzay prenseslerine, yıldız gemisi kaptanlarına, kiralık robot askerlere ve Vulcan Jedilarına dönüşmesine tanık olmuştum. Başka hayatlara, başka isimlere sahip olmalarına...

Şimdi de Jessica Stone karşıma geçmiş, ismini bana vermeyi teklif ediyordu. Bununla neler yapabileceğimin farkında mıydı?

Gözlerimi kısarak baktım. "Sorun ne?"

Tökezledi. "Sorun mu?"

"Evet. Neden senin yerine geçmeme müsaade ediyorsun? Sen olmakta bu kadar kötü olan ne var ki şu an *sen* bile sen olmak istemiyorsun?" Dudaklarını birbirine bastırmasından bam teline bastığımı anlamıştım.

Jessica Stone gibi biri, neden benim gibi bir hiçle yer değiştirmek istesindi ki?

Mavi gözleri asistanına kaydı ve ikisi arasında sessiz bir diyalog geçti, birbirleriyle konuşmak için kelimelere ihtiyaç duyma-

yan iki yakın arkadaş gibi. Fazlasıyla mahrem bir şeyi seyrediyormuşum gibi kendimi kötü hissedip gözlerimi kaçırdım.

Jessica Stone nihayet kelimelerini, akan bir nehirdeki kaygan kayalara basarak geçiyormuş gibi yavaşça ve özenle seçerek konuştu. "Çünkü bir süreliğine başka biri olmam gerekiyor ve bunu sana sorayım dedim. Ömründe bir kere gelecek bir fırsat bu, değil mi? Jessica Stone olmak."

Sadece Jessica Stone olmak değil, *Yıldızalanı*'nı önemseyen bir Jessica Stone olmak. Belki bu fırsatı lehime kullanabilirdim. Bu konuda plan yapmak kendimi çok kötü hissetmeme neden oluyor muydu?

Elbette.

Ama bazen hedeflerinize ulaşmak için alışılmışın dışında düşünmeniz gerekirdi ve imza kampanyama destek veren binlerce kişi –ve panelde aldığım tepki– sayesinde beni destekleyecek bir hayran kitlesi olduğunu biliyordum.

Sadece Amara'yı oynayan oyuncunun da onlardan biri olmasına ihtiyacım vardı.

Çok hevesli görünmemek için boğazımı temizledim. "Sen olmak, kulağa inanılmayacak kadar iyi geliyor."

"Söz veriyorum öyle değil. Senden başka hiçbir beklentim yok. Ha, üçüncü kural: Amara hakkında konuşmak yok. Onun ölümü hakkında. Onun yaşamasını istemek hakkında. Her neyse. Panelde yaptığın o şeyi bir daha yapmayacaksın."

Suratımı buruşturdum. "Amara'yı –*işini*– neden kurtarmak istemiyorsun?"

Jessica elini geçiştirircesine salladı. "Bunu bilmene gerek yok."

Öf. Yanağımın içini ısırdım. Gözünün önündeki güzelliği göremiyor diye duracak değildim. Amara kurtarılmayı hak ediyordu – ve Jessica'ya gelince, benim hayatımı yaşarken haberdar olmadığı hiçbir şey ona zarar vermezdi. Hem daha sonra bana teşekkür edecekti. Bundan emindim.

"Tamam," diyerek, parmaklarımla boz yaptım. "Yapmayacağım."

Rahat bir nefes aldı. "Harika. Zaten, Ethan da sürekli yanında olacak."

Nerf çobanıyla ben birbirimize aynı bakışı attık – doğrudan insanın ruhuna işleyen öfkeli bir bakış. Ondan hiç ama *hiç* hoşlanmıyordum. Daha önce birisinden bu kadar az hoşlandığım bir zamanı hatırlamıyordum bile.

"Bu da beni dördüncü kuralıma getiriyor," dedi Jessica, ikimize bakarak. "Kimseyle flört etmeyeceksin."

Yanaklarım kızardı. "Ben... Ne?"

"Kimseyle. Flört etme."

"Benden bunu... ama ben bunu..."

Bana doğru baktı. "Yapmayacaksın. Anlaştık mı?"

"Tamam! Zaten kiminle flört edecektim ki?"

"Darien," dedi, "Calvin, gönüllüler, Ethan..."

Ben, "Hele *onunla* hiç flört etmem," derken, o da aynı anda, "Senin iki piksellik klonunda niye flört edeyim?" diyordu.

"*Klon mu*? Bu kabalık," dedim.

Azarlar gibi dilini şaklattı. "Ve işimi kaybetmek istemiyorum."

Jessica dikkatimizi üzerine çekmek için parmaklarını şaklattı. "Çocuklar, çocuklar. İkinizin geçinmesine ihtiyacım var. Beşinci kural, Ethan'a karşı nazik ol."

Parmağımı adama doğrulttum. "O başlattı!"

"Altıncı kural," dedi –sanki görsel yardıma da ihtiyacım varmış gibi altı parmağını kaldırarak– "hep lens takacaksın."

Güldüm. "Kusura bakma. Ben lens takmam."

Dediğim dedik bir şekilde, "Benim gözlerim mavi, o yüzden artık takacaksın," dedi. "Yedinci kural, hayranlarıma karşı nazik davranacaksın ama toplu fotoğraflar dışında onlarla selfie *çekilmeyeceksin*. Sekizinci kural," diyerek tekrar parmaklarını kaldırdı, "benim iznim olmadan röportaj vermeyeceksin, hiçbir şeyi imzalamayacaksın, hiçbir şey yapmayacaksın. Dokuzuncu kural, gazlı içecek yok. Ben gazlı içecek içmem."

"İğrençler; katılıyorum."

Bu onu mutlu etmiş gibi göründü ve on parmağını da kaldırdı. "Onuncu kural: Sadece fuar sırasında benim yerime geçme iznin var. Ve sadece bu hafta sonu için. Cumartesi akşamı eski yerlerimize döneceğiz. Panellerden sonra dışarı çıkmak yok, diğer oyuncularla yemek yemek yok, bunları yapmayacaksın. *Ve* bundan kimseye bahsetmeyeceksin."

"Bu adil değil ama – ya biri beni davet ederse?"

"Hayır. Bu benim imajım, senin değil."

"Peki ya *benim* imajım ne olacak?"

Zamanını harcamaya değmezmişim gibi beni baştan aşağı sözdü ve kendimi *hakarete* uğramış hissettim. "Eminim senin imajına bir şey olmayacaktır."

"Ama benim de fuarda verdiğim sözler var."

"Red mi ediyorsun o zaman?" Başını yana eğdi. "Senin, böyle bir şey reddedecek biri olduğunu düşünmezdim."

Ah, benim ciğerimi biliyordu. Kollarımı göğsümde buluşturup hıhladım. "Bu konuda... yanılmadın," dedim.

"İyi o zaman." Gülümseyip manikürlü ellerinden birini bana doğru uzattı. Bu kötü bir fikirdi. Bunun gerçek hayatta neden başarılı olmayacağı hakkında on farklı neden düşünebilirdim. Sadece Kore dizilerinde yaşanırdı bu. Sadece animelerde yaşanırdı. Sadece genç yetişkin romanlarında yaşanırdı. Böyle şeyler gerçek hayatta yaşanmazdı ve yaşansa da kesinlikle benim başıma gelmezdi.

Ama yine de...

Ama yine de bizzat Jessica Stone yatağıma oturmuş, mükemmel bir şekilde manikür yapılmış elini bana doğru uzatmıştı.

Bunun ihtimali neydi ki?

Neredeyse imkânsız.

"Ne diyorsun?" diye sordu. "Yerime geçecek misin? Imogen Love-lak?"

Gryffindor kalbimin başka ne seçeneği vardı ki? Kim cesurca yol alacaktı? Kim düşünmeden yola çıkacaktı? Kim aceleyle öne atılacaktı? Ben. Çünkü olamadığım her şeyin gölgesinin hâlâ

üzerime düştüğünü hissedebiliyor ve Amara'yı kurtarmak istediğimi söylediğimde Jasper'ın gülüşünü hâlâ duyabiliyordum. Ve Jessica Stone karşıma geçmiş, bilmeden de olsa bana bunu gerçekleştirme fırsatını tanıyordu. Topluluğumun, mensubu olduğum hayran kitlesinin, Prenses Amara'nın geleceğini değiştirme fırsatını.

Kendi geleceğimi.

Pazar günü saat beşte Jasper'la buluşunca, benim imkânsızı gerçekleştirdiğimi anladığında yüzünün alacağı hâli keyifle seyredecektim. Amara'yı bir etiketle kurtarmış olacaktım.

"Adım Lovelace," dedim, bakışlarımı eline indirerek. "Ama sen bana Mo diyebilirsin. Ben senin gibi *önemli* biri olmasam da benim de sorumluluklarım var. Madem yer değiştireceğiz, senin de benmişim gibi davranman gerek. Sanatçıların Arka Sokağı'nda bir arkadaşımla bir stant paylaşıyorum ve ona orada olacağıma söz verdim."

Jessica elini geri çekti. "Bunu kabul edemem. Bir stantta oturacak vaktim yok."

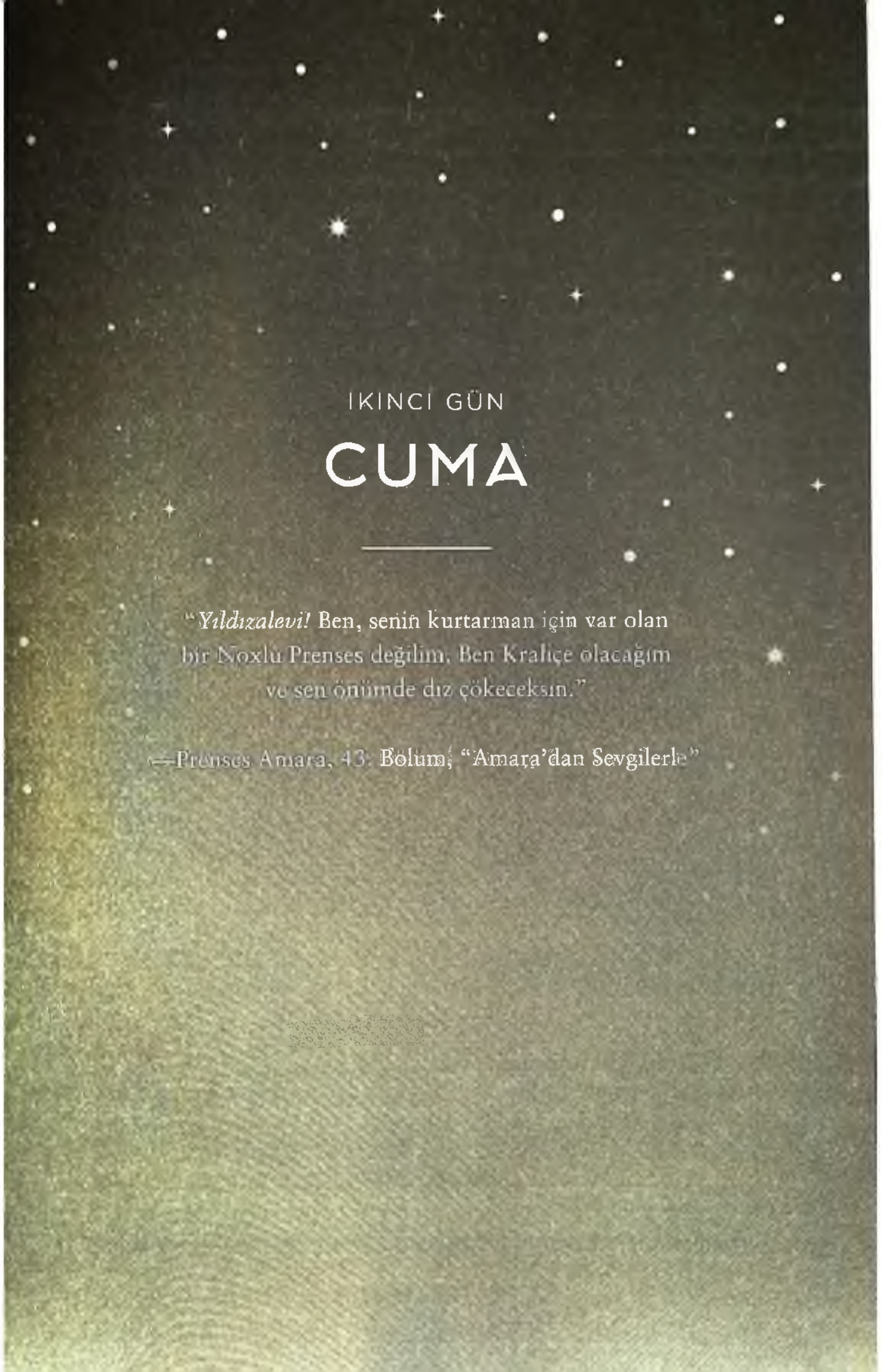
Demek *gerçekten* bir şeyler saklıyordu.

"Eh, o zaman anlaşmadık," dedim omzumu silkerek ve kapıya yöneldim. Adımlarımı sayıyordum. Onları odadan göndermeme izin vermeyeceğini biliyordum. Bir sebeple bana ihtiyacı vardı. Hiç kimse olması gerekiyordu. "Şimdi lütfen, bu gece daha çok işim var, izleyip rahatlayacağım Netflix filmleri gibi, o yüzden müsaade ederseniz..."

"Tamam," diyerek kabul etti ve yanıma geldi. "*Tamam.*"

Bu sefer anlaşmayı tamamlamak için elini uzattığında, bunu dostlukla yapmadı. Neredeyse canı yanıyormuş gibiydi. Elini gülümseyerek sıktım.

"Bana kalırsa bu çok güzel bir arkadaşlığın başlangıcı, Jessica Stone."

İKINCI GÜN

CUMA

"*Yıldızalevi!* Ben, senin kurtarman için var olan bir Noxlu Prenses değilim. Ben Kraliçe olacağım ve sen önümde diz çökeceksin."

—Prenses Amara, 43. Bölüm, "Amara'dan Sevgilerle"

JESS

CUMA SABAH DOKUZDA, Ethan'la ikimiz hâlâ yarı uyur hâlde ayaklarımızı sürüyerek uzay çağı asansörüne bindik. Beni bir şekilde uyandıracağını umarak çifte espresso shotlı chai latte içiyordum. Önceki gece kaçta yattığımı hatırlamıyordum – Ethan uyanıp telefonu elimden alana kadar, bütün geceyi odayı arşınlayıp *Yıldızalanı* etiketlerini okuyarak ve sızıntının gerçek olduğunu ya da onun *benim* senaryomdan kaynaklandığını kimsenin fark etmediğini umarak geçmiştim.

Ethan uyanıp telefonu elimden aldığında, her kelimenin üzerine basarak, "Git. Uyu," dedi ve sonra kendini yine koltuğa bıraktı.

Sanırım ben de bir yerden sonra uyuyakalmıştım ama bunu hatırlamıyordum.

Yüzü yeşile boyanmış cadılar ve kıyafetlerini evde dikmiş Viking savaşçıları arasına sığıştık.

Benim hâlâ uyuyor olmam gerekiyordu.

Gerçi mucizevi bir şekilde sosyal medyam bu sabah sessizdi. Bu ne güzel bir şeydi. Yine kaba ya da küfürlü yorumlar vardı ama hızlıca yana kaydırıp SİL komutu veremeyeceğim şeyler değildi.

Bunu yapmak oldukça rahatlatıcıydı.

Belki de hafta sonunun kalanı da bu kadar kolay geçecekti. Senaryomu çalan kişiyi bulup onu durduracaktım ve ardından

Diana beni arayıp Amara'nın gerçekten ama gerçekten ölmüş olduğunu doğrulayacaktı.

Asansör sekizinci katta ding ederek durdu. Imogen'in odası, yanıp sönen ışıktan hemen sonra, koridorun öte ucundaydı.

Tam kapıyı çalmak için elimi kaldırmıştım ki Ethan beni durdurup kenara çekti. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye fısıldadı. "Bunu bir düşün. Bu kız senin kariyerini bitirebilir."

"Benden daha fazla mı?"

Somurttu. "Kendine fazla yükleniyorsun."

"O senaryoyu bulmak zorundayım ve aptalca şeyler yapmasını engellemek için sana güveniyorum, tamam mı? Tüm hayatım boyunca benimle ilgilendin. İki gün boyunca inek bir kızı da kontrol edebilirsin. O kadar zor olmayacaktır."

Parmaklarını sık siyah saçlarının arasından geçirdi. "Peki. Sen bunu kabul ediyorsan, ben de varım – ama bir sıkıntı baş gösterir göstermez bu işi bırakıyoruz. Söz mü?" Sağ serçe parmağını kaldırdı.

Kendi serçe parmağımı onunkine geçirdim. "Söz."

Başparmaklarımızı öptük mü anlaşmıştık.

Ethan kapıya yürüdü. Kapıyı çaldı ve Imogen kapıyı açtı. Ethan'a şöyle bir bakıp bakışlarını bana yöneltti. Of, bu sertti.

Ondan gerçekten nefret ediyordu.

Gerçi görünüşe göre bu hisler karşılıklıydı.

"Ah, *Tanrıya* şükür, dün gece bir rüya değildi!" diye konuşmaya başladı rahatlamışçasına. "Gelmeyeceksiniz diye korktum biraz. Bir şeyler hayal ettiğimden değil de annelerim hep oldukça yaratıcı bir hayal gücümün olduğunu söylerler ve son zamanlarda gördüğüm bazı rüyalar iyice uçuktu, o yüzden..."

"Gevezelik ediyorsun," diye araya girdi Ethan.

"*Her neyse,*" dedi gergince, "içeri gelin."

Peşinden içeri girdim. Odayı onunla paylaşan başkaları da olduğu aşikârdı –görünüşe göre başka iki kişi– ama dün gece olduğu gibi, şimdi de burada değillerdi.

İki valize baktığımı görünce, "Kardeşim ve erkek arkadaşı bu hafta sonu pek buralara uğramayacaktır. Duş almaya falan gelebilirler ama Bran film hastasıdır, o yüzden bütün hafta sonunu film gösterimlerinde ya da panellerde geçirecektir, kardeşim de onun peşinden ayrılmaz zaten," dedi.

"Ah."

Yatağının yarısını kaplayacak şekilde saçılmış valizine baktım. Yine dün gece olduğu gibiydi. *Derli toplu* biri olmadığı belliydi. Ama yere saçılmış tişörtlerine bakarak, uzay operaları ve fantastik dizilerden hoşlandığını anlayabiliyordum. Bir de Converse giyiyordu.

Komodinin üzerindeki UZAY KRALİÇESİ beresini aldım.

"Biraz tuhaf, değil mi?" dedi. "O bere yüzünden bizi karıştırmış olmaları? Komik çünkü o bereyi aldığım yer..."

"Sanatçıların Arka Sokağı," diye araya girdim. "Ethan da benimkini oradan aldı."

"*Ha.*" Ethan'ın fuarın o kısmına ayak basmış olması onun için inanılmayacak bir şeymiş gibi davranıyordu. "Eh, bunu kullanmaya devam ederiz diyordum. İlk seferde işe yaradı sonuçta?"

"Biri eninde sonunda fark edecektir," dedim ilgisizce, "o yüzden bir peruk getirdik." Bu anı çalışmışız gibi, asistanım omuz çantasından plastik bir poşet çıkardı. "Rengi kahverengi, benim doğal saç rengime çok yakın, fazla yakından incelemezsen yeteri kadar iyi bir kopya. Hizmetçim LA'den gece gönderdi."

Imogen, Ethan'ın elindeki peruğa şaşkınlıkla baktı. "Evinde öylesine bir peruğun mu vardı? Bu iyiymiş."

"Saçımı boyamam gereken o korkunç Amara kırmızısını saklamak için almıştım," dedim.

"Ya sen?" dedi Imogen. "Benim gibi görünmek için saçını falan kesecek misin?"

"*Ben* bereyi takmaya devam edeceğim," dedim.

"Sesimi taklit edebilir misin?"

"Bunun gerekli olacağını..."

"Çünkü sen de benim yerime geçeceksin," dedi Imogen, beni kendi sesimle şaşırtarak. Beni bu kadar iyi taklit edebildiğini unutmuştum. "O yüzden senin de ikna edici olman gerek," dedi, tekrar kendisi gibi konuşarak.

"Kime?"

Şaşkınlıkla bana baktı, ardından gözlerini kaçırdı. "Boş ver. Haklısın."

Gözlerimi devirip Ethan'ın çantasından Ethan'ın gözlüğünün yedeklerini çıkardım. Gözlüğün camlarını çıkarmıştım (daha sonra yenisini alma sözü vermiştim). Gözlüğü taktım. "Gördün mü? Hiç bana benzemiyorum."

Endişelenecek bir şey yoktu zaten. Ben harika bir oyuncuydum. Oscarlıktım. Değiş tokuşun Imogen kısmı zaten kolay olacaktı ve ben de Sanatçıların Arka Sokağı'ndaki o stanttan çıkıp senaryomu bulabilirdim.

Saçımı berenin içinde toparladım. "Pekâlâ, seni bana benzetelim bakalım."

IMOGEN

Bu baya *On İkinci Gece* artı *Komik Tuzak* karışımı bir acayiplikti.

Jess Stone ile bedenlerimiz aşağı yukarı aynıydı (benim memelerim kesinlikle daha büyüktü), o yüzden kıyafetlerinin çoğu bana uyuyordu, ayakkabıları bile. O, botlarını giymeye devam etmeyi tercih ederken, ben de güvenilir, simli Converselerimi giymek istesem de bana izin vermedi. Bunun yerine beş santimlik topukları olan bir çift topuklu ayakkabıyı bana doğru uzattı.

"Topuklu mu?"

Bana asabi asabi baktı. "Ne olmuş?"

Kırmızı halıda yüzüstü kapaklandığı zamandan bahsetmemeyi seçtim. Bu GIF'i tüm dünya görmüştü.

Bunun yerine, merdivenlerden yuvarlanırsam yakınlarda bir yerde bir acil servis vardır diye umarak ayakkabıları aldım.

ExcelsiCon balosundan önce, cumartesi gecesi her şeyi geri vermek üzere sözleşerek her şeyimizi –kimlik kartlarımızı, programlarımızı, kıyafetlerimizi– değiş tokuş ettik. Gerçi Jess o kadar uzun süre yer değiştirmemize gerek kalmayacağını düşünüyordu. Bana makyaj yapıp kendi makyajını sildi. Asistanı –adı belli ki Ethan Tanaka'ydı– eskiden komşularımızda olan türden, fazla korumacı bir Alman çoban köpeğini hatırlatıyordu bana. Onu besleyen herkesi memnun etmeye oldukça hevesliydi ve fazla

korumacıydı. Asi kuvvetlerin Kylo Ren'e baktığı gibi bakmasa, kesinlikle seksi biriydi.

Jessica telefonunu kontrol edip, "Panel saat ikide başlıyor ve büyük balo salonunda, orası neredeyse artık."

"Ana sahnede," dedim otomatik olarak, bir yandan bağcıklarımı bağlarken. "Şey yani... seni düzeltmek gibi olmasın."

"Her neyse. Bu şeylerin diline aşina değilim."

"Bu biraz küçümseyici bir tavır," diye mırıldandım.

"Hayır, değil," dedi.

Ah, şimdiden bunun sıkıntı doğuracağını görebiliyordum. Boğazımı temizleyip devam ettim, "Pekâlâ, annelerimin standından uzak dur çünkü senin ben olmadığını anlamaları iki saniye sürmez. Standı kolay fark edersin – haddinden büyük bir Nox Kralı olacak, orası işte. Fuar alanı biraz can sıkıcı olabilir. San Diego ya da New York fuarları kadar büyük değil ama ExcelsiCon'un da kendince sıkıntıları var tabii..."

"Yolumu bulurum," diyerek sözümü kesti.

Tereddüt ettim çünkü eh, şimdi şaşırmış gibi davranmayayım ama bunu becerebileceğinden hiç de emin değildim. "En azından numaralarımızı değiş tokuş etsek?"

Bir eli kapıda, durup yüzünde çekişmeli bir ifadeyle bana baktı. "İkimizin de ulaşılması zor yerlerde olacağını sanmıyorum," dedi, sonra da veda edip gitti.

Beni dallama asistanıyla baş başa bırakarak.

Bu işkenceyi hak edecek ne yaptım ki ben?

Bana dönüp, "Seninle dürüst konuşmak istiyorum çünkü bunu hak ettiğini düşünüyorum. Hoş... bir kıza benziyorsun ama eğer gider de..."

"Hoş," diye tekrarladım, cümlesini bile bitirmesine izin vermeden. "Bu da hiç küçümseyici bir tavır değilmiş."

Şaştı kaldı. "Sana iltifat etmiştim."

"Hava hoş der gibi ya da yeni ayakkabıların hoşmuş diye edilen bir iltifat gibi mi? Kusura bakma ama bu lafa kızarım ben. Ben hoş değilim."

"Onu görebiliyorum."

"Güzel. Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim. Dinle, dün böyle on kere falan birbirimize ters davrandık. Ben Imogen Lovelace. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Gryffindor." İçtenlikle elimi uzattım. Minerva bu hareketi, onun gibi dallamalarla başa çıkmam için öğretmişti. Elini ilk sen uzat, büyüklük sende kalmalıymış gibi davran, sıkı tokalaş ve yumruğunla göğüs kafesini parçala – bir dakika, durun. Bu bir *Mortal Kombat* hareketiydi.

To-tal An-ni-hi-la-tion.

Önce elime sonra yüzüme baktı, daha sonra sanki elimin yerine her an Edward Scissorhands'in parmak bıçakları geçebilirmiş gibi tekrar elime baktı.

Gözlerimi kıstım. "Sen ağzı yanmış bir Hufflepuff'sın, değil mi?"

Yemi yutup elimi sıkıca sıkarken, göz hizama gelmek için hafifçe eğildi. "Ne cüretle beni böyle bir zavallılıkla itham edersin. Ben doğma büyüme Slytherin'im."

"Aah, güzel bir kelime oyununu kaçırdın bak."

Elimi bırakıp omuz silkti. "Terimi silip yapacağım, dur."

Gülümsememeye çalıştım çünkü bu kesinlikle komik *değildi* –ve kendime, şu üçüncü kural mıydı *neydi* onu hatırlatmaya çalıştım– ama çoktan fuar kimliklerini ve otel anahtar kartlarını toparlamaya başlamıştı. Diğer topuklumu giydim.

Otel anahtar kartlarını arka cebine koyup bana Jess'in VIP rozetini uzatırken, "Doğrusunu söylemek gerekirse, sana hakaret etmek istememiştim," dedi. "Sadece onun kariyerini mahvetmeni istemiyorum. Ve sana telefon numarasını vermedi diye ona kızma. Telefonda yabancılarla konuşmaktan keyif alan diğer oyuncu arkadaşlarının aksine Jess'in bu konuda tecrübesi çok farklı oldu."

"Sapık mı?"

"Eh, biri onun numarasını bulup nahoş bir forumda paylaştı diyelim..."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Üff." Bana kimlik kartını verdi, ben de onu boynumdan geçirdim. "Pekâlâ, her şeyimizi aldık ama sanırım şeyi unuttuk..."

Yatağın üzerindeki peruğun olduğu poşeti alıp bana uzattı. Poşetin içinde aynı zamanda saten bir kese de olduğunu gördüm – bir kontak lens kabı mıydı bu? "Peruk takmayı biliyorsun, değil mi?"

"Cosplay yapmışlığım var," dedim, sonra da yüzümü buruşturdum. "Uzun saçtan nefret ederim."

"Jess'in saçları uzun, o yüzden seninkiler de öyle olacak."

"Jess kafasını tıraş etse olmuyor mu?" diye sordum. "Ben de ona destek olmak için..."

"*Hayır*. Hadi." Bir yandan akıllı saatini kontrol edip banyoyu işaret etti. "Acele et. Muhtemelen en geç saat birde fuar alanında olsak iyi olur."

"Sen şu, Tam zamanında gelmek aslında geç kalmaktır, diyen tiplerden misin?"

"Sen de şu hep geç kalan tiplerden misin?"

"Ben *çoğunlukla* dakiğimdir," diye mırıldanıp banyoya girdim ve kapıyı kilitledim. Bu plana uyduğum için pişman olmaya başlamıştım. Bu nasıl bir şey olacak sanıyordum, bilmiyordum – büyülü bir şekilde Jessica Stone'a dönüşeceğimi mi sanmıştım? Ayın sihirli gücü, harekete geç! deyip havaya biraz sim serpiştirdim mi, hop... bir ünlüye mi dönüşecektim? *Saçmalama,* diye kızdım kendime.

Önce lensleri taktım. Lensten nefret ederdim. Şansıma, cosplay için yeteri kadar lens takmıştım da bunun için saatler harcamama gerek kalmayacaktı ama *yıldızlaevi!*, bunlara alışmak biraz zaman alacaktı. Gözünüze prezervatif takmak gibi bir şeydi.

Gözlerimi kırpıştırarak lenslerin oturmasını sağlarken kendime, *Bunu neden yaptığını unutma,* dedim. Bunu Amara'yı ve –kimbilir– belki de Jessica Stone'un kariyerini kurtarmak için yapıyordum.

Doğru, bunu yaparken aşırı korumacı bir ebeveyn gibi dibimden ayrılmayan, seksi ama buyurgan bir Slytherin (bana hâlâ ağzı yanmış bir Hufflepuff gibi geliyordu ama neyse) olmasını beklemiyordum ama sanırım bunu çözmenin bir yolu vardı.

Her şey sırayla.

Peruğu neon pembe kısa saçlarımın üzerine yerleştirdim, başımı geriye savurdum ve kahverengi saç telleri arasında parmaklarımı gezdirdim. Baya pahalı bir peruğa benziyordu. Saçlar gerçekmiş gibi hissettiriyordu. *Yıldızalevi*, gerçek *bile* olabilirlerdi. Kendi saçımmış gibi görünmesi için saçları ellerimle düzleştirdim – daha doğrusu saçlarımı bu kadar uzatsam görüneceği şekilde olması için ama hiçbir zaman bu kadar uzatmayacaktım tabii ki. Saçların ensemdeki hissiyatından nefret ediyordum. Ayrıca uzun saçın daha kadınsı olduğu muhabbeti de tam bir Nox saçmalığıydı. Sosyal dayatmaların cehenneme kadar yolu vardı.

Saçın ön tarafındaki kısmını alıp dizinin, Prens Carmindor'un Prenses Amara'yla tanıştığı 13. bölümünde Amara'nın saçı gibi ördüm. İnce bir ayrıntıydı ama hayranlar bunu tanırdı. Küçükken, Minerva'nın parlak siyah saçlarını da böyle örerdim. Sonra da örgüyü kafamın arkasına attım ve plastik poşetin dibindeki tel tokaların biriyle sabitledim.

Ama hâlâ Jessica gibi hissetmiyordum.

"Hey, ee, ahbap," diye seslendim banyo kapısından, birden adını hatırlayamadığımı fark ederek. "Ona benziyor muyum şimdi? Hâlâ biraz tuhaf geliyor. Peruk, *peruk* gibi durmuyor, değil mi?"

Bana laf sokmaya hazırlandığı bariz bir biçimde kafasını kaldırdı ama söyleyeceği şey dudaklarında tıkandı. İçinde bulunduğum hâlin bilincinde olarak ağırlığımı diğer ayağıma verdim.

Konuşmaya çalıştı, sonra yine ağzını kapattı. Ardından tekrar denedi.

Vay be, Jess'ten baya hoşlanıyor olmalıydı – yani *tabii ki* ondan hoşlanıyordu. Benim bebek bakıcılığımı yapmasının tek sebebi onu çok sevmesiydi.

Nihayet, "Jess saçını öyle örmez," diyebildi.

Sırtımı biraz daha dikleştirdim. "O zaman yeni bir şeyler deneme zamanı gelmiştir. Hem örgü, peruğu gerçek saçımmış gibi gösteriyor."

Hiç hoşlanmadan örgüye baktı. "İdare edecektir."

"Güzel."

"Peki. Hadi gidelim."

O kapıyı açarken reverans yapıp, "Önden buyur," dedim. Yatağın ucunda duran Jessica'nın çantasını aldım ve koridora çıktık. Cam asansöre bindiğimizde zemin kat düğmesine bastı. İnerken, asansörün şeffaf zemininde gösteri salonunun efsanevi toprakları gözler önüne serilmeye başladı. İnsanlar çoktan cosplay yapmaya başlamış, lobinin üç katında gruplar hâlinde toplanmıştı. Bu manzarayı kaç sefer görürsem göreyim, her seferinde ağzımı açık bırakıyordu. Bu kadar ineğin bir araya gelip sevdikleri şeyleri kutlaması.

Bu büyülü bir şeydi.

Bu arada Ethan –Ethan! Adı buydu!– boğazını temizleyip beni düşüncelerimden çekip aldı. "Hımm?" diye sordum.

"*Dedim ki*, bana telefon numaranı ver. Ayrı düşersek diye." Tereddüt ettim. "Bana numaranı verene kadar asansörden inmene izin vermeyeceğim."

"Benim izimi süresin diye mi? Sen de numaranı bana verecek misin?"

"Bunun için bir sebep göremiyorum, sürekli yanında olacağım zaten."

Bu pek adil görünmüyordu. Numaramı bilirse, isterse telefonumu takip edebilirdi. Bran o programlardan bazılarını göstermişti. Telefonunu alıp en iyi bildiğim numarayı girdim –Asheville'deki bizim oranın pizzacısının numarasını– ve gülümseyerek telefonunu geri verdim. "Al."

"İyi, şimdi..."

Cümlesini tamamlayamadan asansörün kapısı hayranlar, paparazziler ve gazetecilerle dolu lobiye açıldı. Parlak kamera ışıklarını ve cep telefonlarını bana çevirdiler.

"Jess, bu doğru mu?" diye bağırdı biri ve bir flaş patladı.

Ethan hemen beni omzumdan tutup kapıya doğru götürmeye başladı ama dudaklarıma bir gülümseme yerleşmeye başlamıştı bile. Aman *Tanrım*.

"Jess, seni çok seviyorum!"

"Lütfen bu tarafa bak!"

"Benimle evlenir misin?"

Daha lobinin sadece yarısını katetmiştik ve tüm gözler, sanki evrenin merkezi bizmişiz gibi Ethan'la beni takip ediyordu. Jessica Stone her gün böyle mi karşılanıyordu? Onu ne kadar sevdiğini haykıran insanlarla? Onun ne kadar değerli olduğunu söyleyen?

Bir insan neden böyle bir şeyi istemesindi ki?

"Bayan Stone!"

"Jess!"

"*Ah'blena*!"

Attığım her adımla, isminin her haykırılışıyla, âşık oluyordum. O âna. O hisse. O hayata.

Ethan, kulağıma, "Onları dinleme," diye fısıldadı. Nasıl dinlemezdim ki? Harika bir şeydi. "Senin dikkatini dağıtmaya çalışıyorlar. Panele gidelim ve..."

"Ethan." Jessica'nın sesini o kadar iyi taklit ediyorum ki şaşkınlıkla kalakaldı. "Merak etme. Ben iyiyim."

Sonra da o güne kadar yaptığım en cesurca şeyi yaptım. Bunu hangi akla hizmet yaptığımı bilmiyordum. Belki peruk yüzündendi, belki gözlerimi bir tür okyanus mavisine çeviren tuhaf lensler yüzünden, belki lobideki hayranlar yüzünden, belki fotoğraf çeken paparazziler yüzünden, belki de senaryo hakkında sorular soran gazeteciler yüzündendi ki o senaryo kesinkes sahteydi, değil mi? Ya da belki, içten içe, tek yapacağım şey Jessica Stone'a yardım etmek olmayacağı içindi.

Amara'yı kurtaracaktım. Bunu imza kampanyalarıyla, rozetlerle, Twitter trolleriyle uğraşarak yapmayacaktım. Bunu kendi kelimelerimle başaracaktım. Kendi hareketlerimle.

Jess bana daha sonra teşekkür edecekti.

O yüzden yeni asistanıma göz kırpıp burnuna hafifçe vurduktan sonra günün ilk panelinin düzenlendiği salona doğru yola çıktım.

JESS

Imogen'in standı, irikiyim adamların seksi pozlarda resmedildiği pinuplar satan bir sanatçı ile üzerlerine meşhur kimselerin suratlarının oyulduğu ahşap bloklar satan bıyıklı bir beyefendinin arasındaydı – en çok Ruth Bader Gindburg ile Edgar Allan Poe'nun yüzleri satılıyor gibi görünüyordu. Stant, koridorun ortalarındaydı ve simle süslenmişti, arka duvarında da parlak renkli hayran çizimleri asılmıştı.

Bu çizimler ancak Imogen'in arkadaşının olabilirdi – ve o sırada arkadaşının, benim Imogen olmadığımı anlayacağı kafama dank etti. Imogen bunu beni küçük düşürmek için mi...

Genç bir kadın, çizimlerin asılı olduğu duvarın arkasından gelip sandalyesine oturdu ve nutkum...

Ne diyeyim.

Nutkum tutuldu.

Ve benim nutkum *tutulmazdı*.

Nazik yüz hatları olan, kahverengi tenli ve boyasız saçlarını kafasının iki yanında lüle olacak şekilde toplamış güzel bir kızdı. Üzerinde bir tür yıldız baskısı olan sarı bir elbise giyiyordu – yakından baktığımda bunun *Yıldızalanı*'nın logosu olduğunu fark ettim.

Bu seriyi sevmeyen *biriyle* karşılaşmayacak mıydım? Imogen'in arkadaşı olması nedeniyle onun da Amara'yı Kurtar

Takımı'ndan olduğunu düşünmek istiyordum, hâliyle beni seviyor olmalıydı – yani, Jessica Stone'u. Ama ya sevmiyorsa?

Ya beni sevdiğini söyleyen ama aslında paylaştıklarımın altına nefret dolu yorumlar bırakanlardan biriyse...

Delinin teki gibi standın önünde dikildiğimi fark ettiğinde başını kaldırdı. "Ah! Pardon! Şey, selam!" diyerek kahvaltı burritosunu bıraktı. "Seninle nihayet yüz yüze buluştuğumuza çok sevindim! Ben Harper – yani sen benim Harper olduğumu biliyorsun tabii ama... bu çok hoş ya, yani seninle yüz yüze tanışmış olmak. Neyse, gevezelik edip duruyorum!" Güldü, kahkahası tatlı ve gürültülüydü ve elini uzatıp gülümsedi. Uzun parmaklarının her birinde parıldayan eklem yüzükleri ve normal yüzükler vardı, tırnakları camgöbeği rengine boyanmış ve cilalanmıştı. "Selam."

Ha.

Imogen ve Harper daha önce hiç buluşmamıştı. Demek ki Imogen bu yüzden arkadaşıyla buluşmam konusunda endişelenmemişti. İnternet arkadaşlarıydılar. Göğsümde bir balon patlamış gibi hissettim ve tekrar nefes alır hâle geldim.

Elini sıktım. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum. Ben... ben Imogen."

Tereddüdümün sebebini gerginlik sanmış olacak ki gülümsedi. "Biliyorum." Sandalyesine geri oturdu, ben de yanındaki sandalyeye çöktüm. "Burrito ister misin?"

"Aa, yok sağ ol." Gözlüğümü yukarı ittirdim.

"Emin misin? Sihirli Balkabağı'ndan aldım. Bunca tantanayı ne için yaptıklarını merak ettim. Vegan bir burritoya göre baya iyi ama."

"Ah." Dare'in kız arkadaşının yemek arabası.

Masanın benim tarafıma doğru başını sallayarak, "Ha! Rozetinden bir sürü dağıttım bu arada," diye ekledi.

"Ne?"

"Rozetlerin."

Rozetlerim mi?

Ve masanın üzerinde imza kampanyasına katılabilmek için bir iPad ile fuar kimlik kartlarının altına iliştirebileceğiniz kurdeleleri ve hepsinin üzerinde yazan #AmarayıKurtar yazısını gördüm.

Soğuk bir his midemi sıkıştırdı. iPad'i alıp imza kampanyasının sayfasına girdim ve kontrolümü kaybetmeye başladığımı fark ettim. Amara'yı Kurtar kampanyası.

"Bunu o başlatmış..." diye fısıldadım. Harper bunu duyup bana doğru eğildi.

"Ha, evet, imzalayan elli kişi falan oldu."

Çabucak ekranı kapattım. Imogen Lovelace, Amara'yı Kurtar kampanyasının yaratıcısıydı ve bana bundan bahsetmemişti bile? Şu an her şey yerli yerine oturmuştu. Dün tuvalette bana o rozeti vermesi. Paneldeki konuşması.

Benim yerime geçmek istemesi.

Her şey yolunda, diye kendi kendimi ikna etmeye çalıştım. *Ethan onun bir şeylere kalkışmasını engelleyecektir.* Beynimin diğer tarafı, en azılı düşmanımın benim taklidimi yaparak etrafta dolaştığını haykırıp duruyordu. Ve bu konuda elimden gelen bir şey yoktu. Şu an elim kolum bağlıydı.

Çünkü her an senaryodan yeni bir sayfa sızdırılabilirdi ve bu fotoğrafta ismimle beraber, beni Hollywood'daki tüm stüdyolardan menettirecek kadar büyük bir sürprizbozan bulunabilirdi. Gizlilik antlaşmamı ihlal ettiğim için dava edilmem ve öfkeli inekler tarafından saldırıya uğramam da cabasıydı. Ben de burada, Imogen'in saçma sapan #AmarayıKurtar standında pinekliyordum!

Ya Diana benimle çalışmayı bırakırsa?

Ya bir daha hiçbir filmde...

Dur. Nefes al.

Burritosunu bitirdikten sonra Harper bana baktı. "İyi misin? Şey geldin gözüme..."

Ne, tuhaf mı? Farklı mı? İnternet arkadaşın beklediğin gibi biri çıkmadı mı?

Birden Imogen'le Harper'ın nasıl tanıştığını merak ettim.

Arkamızdaki mantar panoya iliştirilmiş, Prenses Amara'nın farklı karakterlerle –erkek ve kadınlar– kucaklaşırken resmedildiği hayran çizimleri bu konuda büyük bir ipucu sağlıyordu. Masanın üzerindeki çizimlerde *Steven Universe*'ten, *Voltron*'dan, Harry Potter'dan ve kıvrık bıyıklı bir adamla boğaya benzeyen insansı bir yaratığın da içinde bulunduğu bir oyun görselinden karakterlerin eşleşmeleri bulunuyordu. Bir de benim. Benim çizimlerimin de masanın üzerinde olduğunu söylemiş miydim? Yani, Prenses Amara kılığındaki bendim ama yine de bendim. Kafam bunların hiçbirini almıyordu. İnsanlar bu acayip eşleşmelerden nasıl keyif alabiliyordu ki?

"Tamam, dökül bakalım. Sen gizli gizli Caruci'yi shipliyorsun, değil mi?"

"Neyi?"

"Carmindor ile Euci. Asıl eşcinsel ship. Aptal taklidi yapma. Çizimlerine bakışını gördüm. Senin bir Carminara'cı olduğunu sanıyordum."

"Ne... neci?"

"Carine mi?" diye devam etti. "Zoruchi? *Amaruci*? Zomara? Ay, umarım bu değildir." Sonra da, sanki sorulmaması gereken bir soruymuş gibi, "*Sondara* mı?" diye sordu.

Bunları uyduruyor muydu?

"Ben... ah..."

"Carmindor ile Amara shipinin ardına istediğin kadar saklanabilirsin ama benim gözümden kaçmaz." Bu meseleyi kendi içinde kapatmış gibi bir eskiz defteri çıkardı, çantasından uçlu kalemini aldı ve Ay Savaşçısı Takımı üniforması içindeki iki erkeği çizdiği yarım kalmış çizimin olduğu sayfayı açtı. Başını kaldırıp bana baktı, koyu gözlerinin etrafına altın renkli bir sürme çekmişti. Makyajım olmadan çıplak hissediyordum. Korunmasız.

Yeter artık, sen Oscar adaylığı olan bir oyuncusun. Rolünü oyna!

"Ben dibine kadar Carminara'cıyım," diye cevap verdim hiç takılmadan ve Ethan'ın bir konuda kendinden emin olduğu za-

manlarda binlerce kez yaptığı gibi, Ethan'ın gözlüğünü burnumda yukarı ittirdim. "Darien... benim canımdır."

Umarım bu Dare'in kulağına gitmez.

Güldü; kahkahasının sesi bal gibiydi.

İnsanlar Harper'ın çizimlerini incelerken birkaç dakika daha öylece oturdum. Kızın teki durup üzerinde Amara ile Amara'nın çocukluk arkadaşı Zorine'in (Zomara?) sevgiyle kucaklaştıkları –Zorine onu altı koluyla sarıyordu– çizimlerden birine baktı. Baskıyı gösterip, "Ne kadar?" diye sordu.

Harper, "Tanesi on dolar, üç tanesi yirmi," diye cevapladı.

Kız yüzünü buruşturdu. "Neyse kalsın. İnternetten indirir kendim bastırırım."

"Hey, gitmeden," diye atıldı Harper. "Amara'yı kurtarın!" Standın benim tarafımdan bir rozet alıp kıza uzattı. "Bedava."

Kız neşelendi. "Seve seve," diyerek rozeti aldı.

Bu ne aymazlıktı!

Harper'ın canı sıkılmış görünmüyordu. "Bunu yapan bir sürü insan var."

"Sen de buna izin mi veriyorsun?"

"Bu konuda ne yapabilirim ki? Çizimlerimin baskılarını sadece fuarlarda satsam bile biri onları tarayıp internete koyar ve insanlar yine oradan istedikleri gibi indirir."

"Çizerlere katkıda bulunmak istemeleri gerekmez mi?"

Harper gözlerini devirdi. "İnternetteki her şey beleş olduğu sürece o iş zor," dedi alayla.

Bakışlarımı baskıya indirdim. Sanırım ne demek istediğini anlayabiliyordum. İmzamın yüzlerce dolara satışa çıkması, hayatıma dair fotoğrafların en yüksek ücreti veren magazinlere satılması, hikâyemin gıdım gıdım elimden alınıp bana geriye bir şey bırakılmaması.

Çizimlerinin birkaç tanesini daha karıştırdım ve benim çizildiğim bir tanesinde durdum – benim gerçek hayattaki hâlimin.

Bu, Oscar kırmızı halısında kapaklandığım zamanın bir çiziymiydi ve tüm ayrıntıları ürkütücü derecede kusursuzca yansıt-

mıştı. Yarım topuz yaptığım saçlarımı, elbisemin yırtmacını. Zarafetten uzak bir şekilde yere kapaklanışım GIF olarak o kadar çok paylaşılmıştı ki bunu gördükçe midem ağzıma geliyordu. Ellerimin savrulması, elbisenin topukluma takılışı...

Bu çizime bakmak bile öfkelenmeme sebep oluyordu.

Herkes bu olayla dalga geçerken, bir hafta boyunca zedelenmiş bir elmacıkkemiğiyle dolaşmam gerekmişti, sanki rezil oluşum bir eğlence kaynağıymış gibi. Sanırım bazen öyleydi. Başıma gelebilecek en kötü şeyin bu olduğunu sanmıştım. Ama sonra Prenses Amara'yı oynamıştım.

Resmi çevirerek kapattım.

"Rozet dağıtmayacak mısın?" diye sordu Harper. Masanın üzerinde birkaç tane vardı ve ayağımın dibinde de bir kutu rozet daha bekliyordu.

Bir tanesini elime aldım ve bu her ne kadar hiç hoşuma gitmese de rozetleri dağıtmam gerektiğini fark ettim. Imogen benim yerime geçmişti –ve bu gereksiz kampanyanın bahsini açmayacağına söz vermişti– o yüzden ben de onun için en azından bu kadarını yapabilirdim. Senaryomu çalan kişiyi yakalayana kadar; bunun için de bir paylaşım daha yapmasını beklemem gerekiyordu.

Geçen birine rozeti uzattım. Kendimi zorlayarak, "Amara'yı kurtarın," dedim.

Yüzüme bile bakmadı.

Bir sonraki grupta şansımı tekrar denedim. "Amara'yı kurtarın!"

Bir kez daha benden tarafa bile bakmadan geçip gittiler.

Kaşlarımı çatıp Harper'a baktım. "Niye beni takmıyorlar?"

"Çünkü sesin ölü gibi çıkıyor, Mo," dedi gülerek. "Sanki bunu ilk kez yapıyorsun. Bak, izle ve öğren. AMARA'YI KURTARIN!" diye bağırıp kalabalık koridora doğru rozeti uzattı.

Geçen bir sonraki kişi –bir World of Warcraft cosplaycisi– durup rozeti aldı. "Aa, güzelmiş! Bunu duymuştum."

"Onu tekrar canlandırsınlar diye bir imza kampanyası da var..."

"Ama resmî değil tabii," diye araya girdim. Stüdyonun böyle bir şeyi desteklediği bir dünya hayal edemiyordum. Harper bana tuhaf tuhaf bakınca, "Ama lütfen siz de imzalar mısınız?" diye ekledim.

"Olur!" Başka bir şey demeden imzasını attı, Harper'dan iki tane çizim satın aldı ve gitti.

O gittikten sonra Harper, "Bak gördün mü, çok kolay. Sadece bu senin için önemliymiş gibi davranmalısın."

"Benim için önemli zaten!" Değildi.

"Hımm. Sen iyi misin, Imogen? Biraz..."

Cebimdeki telefonum öttü.

Senaryomu çalan kişinin Twitter hesabı için alarm kurmuştum. Bir bipleme daha, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha ve insanlar ceplerinden telefonlarını çıkarmaya başladılar. Harper bile çıkardı.

Korkuyla ben de çıkardım.

Senaryodan bir sayfa daha:

Görünüşe göre işler biraz sarpa saracak;)
NOT: Nerede olduğumu tahmin edebiliyor musun?
Beni bulabilirsen sana bir sürprizim olacak!

Midem ağzıma gelmişti. Benimle dalga geçiyordu.

[İÇ MEKÂN. NOX SARAYI - akşamüzeri]

Bir grup asker, hırpalanıp bağlanmış CARMINDOR'u konseyin ortasına doğru iter. CARMINDOR dengesini sağlayamaz ve platformun üzerine düşer. Yumruk yediği ağzından kan damlamaktadır. NOX KRALI'nın tahtı boştur, yanındaki PRENSES AMARA'nın tahtı da öyle.

Amara'nın tahtının boş olması üzücüdür ve CARMINDOR'un zihninde çınlayan Amara'nın sesi tekrar duyulur...

AMARA (DIŞ SES)
Şu düştüğün hâle bak, ah'blen.
Sana ateşle oynama demiştim.

CARMINDOR konseyin önünde dizlerinin üzerine tırmanır.

CARMINDOR
Beni derhal salmazsanız
Federasyon'un öfkesi…

GİZEMLİ SES
Ey, sevgili kardeşim, barıştan
bahsetmesek olmaz mı?
İkimiz de Kara Nebula'ya
önemli kayıplar verdik.

CARMINDOR

(Sıkılı dişleri arasından)
Sen, benim *çektiğimi* çekmedin.

Tahtın arkasından birisi çıkar, baştan aşağı güneş gibi parıldayan altın kıyafetler giymektedir. Onu gördüklerinde, konsey karşısında bir tanrı varmış gibi eğilir.

CARMINDOR gözlerine inanamaz.

CARMINDOR
Sen?

Beklediğim fırsat buydu. Daha kötü şeyler yaşanmadan bu beş para etmezi bulmak zorundaydım.

Bu seferki fotoğrafta senaryoyu elinde tutuyordu, arka planı da bulanıktı. Odaklamak için gözlerimi kıstım. Sanki rengârenkti, çizgiler vardı? Bir çizim miydi bu?

Fotoğrafta insanlar olduğunu görebiliyordum. Kafaların arkasını, cosplaycileri – sonra da az önce masamıza uğrayan World of Warcraft cosplayi yapan herifi gördüm.

Buradaydı. Sanatçıların Arka Sokağı'nda!

Hemen etrafıma bakınmaya başladım ama bu inek gözlüğü sürekli görüşümü kısıtlıyordu. Gözlüğü kafama kaldırdım ama yine de şüpheli kimseyi görmedim tabii ki. Herkes telefonlarına bakıyor, senaryo hakkında muhabbet ediyordu. Benimse tek umursadığım şey, bunu kimin sızdırdığıydı.

Stanttan ayrılıp hırsızı aramaya karar verene kadar Harper'ın bana baktığının farkında değildim. Beni durdurmaya kalkmadı ve bir süre sonra stant kalabalıktan görünmez oldu.

Fotoğraf yakınlarda bir yerde çekilmişti – bunu biliyordum. Arka planındaki afişin morluğunu görebiliyordum ve retro halıyı, dar koridorları...

Olduğum yerde dönüp, fotoğraf çekerken hırsızın nerede durmuş olabileceğini anlamaya çalıştım. Tweete, senaryo sayfasının arka planına ve cosplaycilerle hayranlardan oluşan denize bakıp bir başka koridora girdim. Boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Bunca insan bu kadar küçük bir alanda... ne akla hizmet toplanıyordu? Onlardan paraları dışında bir şey istemeyen satıcılar için mi? Bunların büyük kısmının beş para etmez şeyler olduğunu anlamıyorlar mıydı?

Hepsi hayal ürünüydü. Bir diziye, filme ya da oyuna duydukları sevgiye fazla anlam yükleyen bir grup yetişkin.

Aklım almıyordu bunu.

Fotoğrafın çekilmiş olabileceği bir yere gelene kadar koridorda ilerledim. Hırsız buradaydı, fotoğrafı Sanatçıların Arka Sokağı'nda çekmişti. Ona on beş metreden daha yakındım. Telefonumu sıkı sıkı kavrayıp otel lobisinden çıkarabildiğim biri var mı diye kalabalığı taradım.

Sarı saçlı, motorcu yelekli, pembe tırnaklı, dudak parlatıcılı, çenesinde beni olan, tavşan, diye düşünerek lobiyi kafamda canlandırdım. Koltukta oturan kızları, masada sırtı dönük şekilde oturan adamı. Hiçbiri burada değildi.

İçi doldurulmuş anime oyuncakları satan bir kıza yaklaştım. "Birkaç dakika önce burada duran biri var mıydı?"

Kız kafasını kaldırdı. Saçının bir kısmını pembeye, mora ve yeşile boyamıştı; gözlükleri kocaman ve yuvarlaktı. Şaşkınlıkla bana bakıp ardından kafasını hayır der gibi salladı. "Kimseyi görmedim."

Zaten sonra telefonunda oyun oynadığını gördüm. Burada duran biri olsa da onu fark edeceğinden şüpheliydim. Ona arkamı döndüm ama kız, "Hey, sen Prenses Amara'yı andırıyorsun – şu kızı."

Şu kız.

Panikleyerek tekrar gözlüklerimi taktım. "Sağ ol, bunu çok duyu–"

"CANAVAAARRRRRRR!"

Kalabalığın yarısı gibi ben de kafamı kaldırıp baktım ve kahverengi saçları arkada toplanmış, bir buklesi ise toplanmış saçlarından kaçmış, oldukça uzun ve kaslı bir çocuğun bana doğru geldiğini gördüm. Birine el etmeye çalışıyormuş gibi kollarını sallıyordu. Doğrudan bana bakıyordu.

"Hey! Canavar! Az önce ne olduğuna inanamayacaksın!" diye bağırdı tekrar.

Ona tepki veren biri var mı diye etrafıma bakındım.

Hayır, kimse tepki vermiyordu.

Bu da geriye tek bir ihtimal bırakıyordu.

Doldurulmuş oyuncak satan kız bana bakıp, "Sanırım sana sesleniyor," dedi.

"Ben de bundan korkuyordum," diye cevapladım. Imogen *kesinlikle* bana ondan ya da yanındaki esmer tenli, sıska, bir yarı pelerin ve ucu sivri cadı şapkası takmış, omzuna da bir şemsiye dayamış çocuktan bahsetmemişti. *Birisinin* cosplayini yapıyordu ama kimin, en ufak bir fikrim yoktu.

Ve de hem onlar hem de oyuncakçı kız benim kesinlikle "Canavar" denen kişi olmadığımı, aslında gerçekten de Prenses Amara'yı oynayan kişi olduğumu öğrensin diye burada durup beklemeyecektim.

Telefonumu cebime atıp adım adım geriledim.

"Canavar! Canavar?" diye bağırdı kaslı çocuk. Gür kaşları çatıldı. Benden yaklaşık beş metre ötedeydi...

Pekâlâ. Kaçma zamanım gelmişti.

Melek gibi giyinmiş insanları ittirerek Sanatçıların Arka Sokağı'ndan elimden geldiğince hızla kaçmaya başladım ama bendeki de ne kör talihse, Imogen'in arkadaşları da beni takip etmeye başladı.

Şöyle bir sıkıntı vardı: Koşmak konusunda berbattım (özellikle de topuklularla – *kırmızı halıda* nasıl takılıp düştüğümü unutmadınız, değil mi?). Spordan bahis bile açmaya gerek yok. Tenis, softbol, koşu. Egzersizin her türünde ayrı beceriksizdim. Kondisyon bisikletinde bile kötüydüm ki bu, benim dışımda, dünyada kimsenin kötü olmadığı bir şeydi muhtemelen. Bu yüzden dublör kullanıyordum zaten. Bunları beceremiyordum işte.

O yüzden Sanatçıların Arka Sokağı'nda koşmaya başladığımda, dizlerim çözülmesin, Kaslı ile arkadaşını ardımda bırakacak kadar insanın arasından geçmeyi başarayım diye dua ettim. Kıvraktım ben. Bir dansçıymışım da kalabalığın arasından dans ederek geçiyormuşum gibi davransam yeterdi. Hem, topuksuz ayakkabılarla koşmak *çok daha* kolaydı.

İki metrelik kanatları olan bir cosplayciyi aşıp bir köprüye adım attığımda ayakkabılarım döşeli zeminde sert sesler çıkarmaya başladı.

Bana tekrar seslendi, "Mo! Mo, dikkat et..."

Ayağım, Nox Kralı olarak (*başka ne olacaktı ki zaten*) giyinmiş birisinin uzun mor kuyruğuna takıldığında, neredeyse köprünün sonuna varmıştım. Dengemi kaybedip yere kapaklandım.

IMOGEN

Bu büyüklükteki bir odaya bu kadar çok insanın sığmasının mümkün olmaması gerekirdi, gerçi geçen sene bu odanın arka sırasına sıkışanlardan biri olarak bunun mümkün olduğunu ilk elden tecrübe etmiştim. Başrolünde yakışıklı Vance Reigns'in oynadığı fantastik dizi *Cesaret Kılıçları*'nın oyuncuları, doğaçlama bir şekilde Ben Hiç oyununu oynamaya başladıklarında bir Deadpool ile bir çizgi roman koleksiyonerinin arasına sıkışmış hâldeydim. Vance, "Ben hiç Roy Swanson'a vurulmadım," cümlesinden sonra parmağını indirmişti. (Daha sonrasında, "Hepimiz bir cinsel spektrumdayız ve benimkisi kızlar ile Roy Swanson," diye açıklama yapmıştı.) O ânın, bu odada tanık olduğum en önemli an olduğunu sanıyordum.

Bu konuda ciddi şekilde yanılmıştım.

Bir yandan siyah sahne perdelerinin arasından dışarı bakarken, bir yandan da elbisemin –yani Jess'in elbisesinin– yüksek yakasını çekiştirip duruyordum. Beyaz süsleri olan lacivert bir elbiseydi ve külotlu çorabım parlak siyah renkteydi. Mavisi tam *Yıldızalanı* mavisi değildi, çoraplar şeytaniydi ve topuklulara hiç girmeyeyim. Bu işkence aletleri yüzünden başına gelenler göz önüne alındığında, bunları giymeyi uzun süre önce bırakmasını beklerdi insan.

Belli ki Jessica Stone inatçı biriydi.

Şimdi üç bin kişi önünde düşmemek için dikkat etmesi gereken kişi bendim. Sağ olsun.

Burası sıcak mı yoksa bana mı öyle geliyor? Çok terlememeye çalışıyordum ve ter izi çıkmasın diye koltuk altlarımı tavuklar gibi havada tutuyordum.

Yıldızalevi, bu şartlar altında nasıl hareket ediyordu?

Jessica Stone'un suratsız asistanı ön sıradaki ayrılmış koltuklardan birine oturup koyu gri bir ceket giydi. Bir fuarda olduğunun farkında değil miydi bu herif? Burada takım elbise giyen tek insanlar Siyah Giyen Adamlar, *shojo* ve *shonen* animelerindeki kâhyalar ve sezonuna göre, bir Doktor olurdu. Görünüşe göre Ethan, hayal gücünden mahrum birinin cosplayini yapıyordu. Ama etrafındakilerden üstünmüş gibi takılan bir çakma Bond'un hayatımın en güzel günlerini mahvetmesine izin vermeyecektim.

Arkamdan gelen bir ses, "Gidip şikâyet edesim var – bu saçmalık," diye, eh, şikâyet etti. Bir erkek sesiydi bu, düz Amerikan aksanlı. Calvin Rolfe. Omzumun üzerinden baktım; elinde Starbucks bardağı, üzerinde bir pilot ceketi, dalgalı görünecek şekilde taranmış kızıl saçlarıyla orada dikiliyordu. Film makyajı olmadan burnunun üzerindeki çiller çok daha belirgindi ve yüzünü buruşturduğunda bir araya toplanıyorlardı. "*Her güne* panel mi konur?"

"Burası ExcelsiCon, doğrudan bir *Yıldızalanı* fuarı olarak başladı. Ne bekliyordun ki?" diye yanıtladı Darien – *o* Darien Freeman. Prens Carmindor. Spot ışıkları altında olmadığımız için şimdi çok daha... normal görünüyordu? Gerçek hayatta bile Carmindor'a benzediği için bunun nasıl mümkün olabildiğini anlayamıyordum – kıvırcık siyah saçlar, pürüzsüz bir bronz ten ve günlerce dayanan kirpikler. Ama çok rahat bir tavrı vardı. Ayrıca sandığımdan daha kısaydı.

Ya da bu topuklular beni bir deve dönüştürmüştü.

Calvin gözlerini devirdi. "Evet, evet, kız arkadaşın burayı seviyor, tabii ki fuarın tarafını tutacaksın."

Darien Freeman'ın bu kadar sert baktığını daha önce görmemiştim.

Calvin mağlup olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Tek demek istediğim, böyle bir fuarda tek bir panel yapmamız gerektiği. Meşgul hayatları olan meşgul insanlarız. Bizim için vakit nakit ve bunun için yeteri kadar ödemiyorlar bize."

"Onlar bizim hayranlarımız. Onlar için en azından bu kadarını yapabiliriz."

"Sen henüz hayran kafasından çıkama–"

Mantığım devreye girip bana, *Bu bir tuzak*, diyemeden, "Bence bu güzel bir şey," diye araya girdim.

Darien ile Calvin bakışlarını bana çevirdi; hangisi emin değilim, ya konuşmuş olduğum için ya da Darien'ı ve bu fuarı savunduğum için şaşkın görünüyorlardı.

Boğazımı temizleyip peruk saçımın bir buklesini çekiştirdim. "Yani, buraya bizi görmeye geliyorlar, değil mi? Ve bu panel de *Yıldızalanı*'nın kötü adamları hakkında olacak. Eğlenceli olabilir."

"Tek sıkıntı, Nox Kralı'nın burada olmaması," dedi Calvin. "Robert niye gelemiyordu demiştin?"

Darien keyifsizce, "Büyük Robert Thomas Eddington, İskoçya'da *Kral Lear* çekiyor," dedi. Bana bir acayip baktı. Ah, hayır, Jess'in sesini düzgün yapamadım mı acaba? Tonlamasını, donuk aksanını, heceleri uzatmayı unutma.

Calvin iç geçirdi. "Of, *ben* bu güzelim cuma gününü burada ne diye harcıyorum ki? Euci kötü adam bile değil."

"Aslında, şey bölümünde..." tam hangi bölümde olduğunu söylemeden kendimi durdurmayı başardım çünkü Jess bunu bilecek biri değildi, "...*bir* bölümde, neredeyse herkesin ölümüne neden oluyordun sanırım. Işın kılıcı gibi bir şeyle."

Işın kılıcı demek canımı sıkmıştı. Euci o bölümde, kadim bir Nox kılıcı olan Balu'atho tarafından ele geçiriliyordu ve gemiyi mahvediyordu. Ancak ve ancak bölümün sonunda bu kılıcın sadece kişinin yüreğinde taşıdığı karanlığı kullandığı ortaya çıkıyordu. Euci, Carmindor'u kıskanıyordu – bazen bu kıskançlık

o kadar artıyordu ki Euci'nin kötü adama dönüştüğü zamanlar oluyordu.

O kadarı da olurdu. Yani, onu anlıyordum. Carmindor neredeyse mükemmeldi – kardeşim gibi. Onunla yarışmak imkânsızdı.

"Haksız değil," dedi Darien, bana okuması imkânsız bir bakış atarak. "Ben de sırf diziyi izlemiş tek kişi ben olduğum için buradayım sanıyordum ama görünüşe göre..."

"Ha yok, ben de izlemedim," diye hemen yalan söyledim. "*Vikipedi*'sini okudum.

"Ah."

Calvin onun omzuna bir şaplak indirdi. "Takım adına yaptığın fedakârlıklar için sağ ol, dostum."

Moderatörümüz –gökkuşağının pastel tonlarındaki saçlara sahip kıpır kıpır bir kadın– bizi yanına çağırıp artık sahneye çıkabileceğimizi haber verdi. Önden Calvin çıktı, ben onun peşinden gitmek için hamle yapınca omzumda bir el hissettim.

Olduğum yerde zıpladım.

Bu, Amon Wilkins'ti.

Hollywood beyazı dişleri ve karizmatik bir sörfçü edasıyla, *Point Break*'in yeniden çekiminde rol alabilecek biri gibi sırıtıyordu. "Ee, fuar nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu, telefonunu arka cebine yerleştirirken. Telefonunu cebine koyar koymaz bir bildirim sesi geldi.

Sonra birkaç tane daha – gözlerinden bıkkınlık okunuyordu ama sonra bunu göz ardı etmeye karar verdi. Bakışları tekrar bana dönünce ona cevap vermem gerektiğini hatırladım.

Üzerimdeki uyuşukluğu attım. "Ee – evet – harika! Baya harika. Çok güzel. Vay."

Ah, *yıldızalevi*, Doge'yi değil, Jessica Stone'u taklit etmem gerekiyordu benim.

Amon gülüp omzumu sıktı ve telefonundan bir dizi bipleme daha duyulunca içimde tuhaf bir his uyandı. Panelden önce telefonunu *sessize alacaktı*, değil mi? Kimse bu tip insanlardan hoşlan-

mazdı. "Umarım okuduklarını beğenmişsindir. Bugün harika geçecek gibi hissediyorum. Akıl almaz bir sürprizim var," dedikten sonra merdivenleri tırmanıp Calvin'in peşinden sahneye çıktı.

Okuduklarım mı? Jess'in –yani benim– panele hazırlanmak için okumam gereken bir şeyler mi vardı?

Darien beni beklerken basamaklarda durakladı. Hemen ellerimi belime yerleştirdim, sonra da dirseklerimi dışarı çıkarıp Darien'ın ne kadar çok terlediğimi fark etmediğini ve bunun... sadece verdiğim bir poz olduğunu sanmasını umdum. Sırf içimden geldiği için böyle durduğumu. Çünkü Jessica Stone terlemezdi. Kadın doğru düzgün *nefes* bile almıyordu.

Ah, *yıldızalevi. Çok* fena yakalanacaktım.

Ancak merdivenleri tırmanırken hiç beklemediğim bir şey oldu – Darien Freeman koluma girdi. "Başaracaksın," deyip benimle sahneye çıktı...

Sanki yakın arkadaşmışız gibi.

Darien Freeman, Jessica Stone ve Calvin Rolfe hakkında birçok şey biliyordum. Dedikodu bloglarını takip ediyor, TMZ seyrediyordum. Fakat bir şekilde Darien'la Jessica'nın arkadaş olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ya da herhangi birinin Jessica'yla arkadaş olabileceğini. Kaba, aksi ya da soğuk biri olduğundan değil (gerçi aynı anda bu özelliklerin hepsine sahipti ama bu konuda onu kimsenin suçlayabileceğini sanmıyordum) ama...

Ne bileyim.

Elbette arkadaş olacaklardı.

Bir anlığına kendimi yine bir sahtekâr gibi hissettim – başkasının hayatına haksız bir şekilde girmiş biri gibi.

Neden bu kadar gergindim?

Dün, sadece röportajlarından, Twitter dedikodularından ve Insta yorumlarından tanıdığım biri gibi davranırken hiç böyle gerilmemiştim. Ama şimdi *o* –kötü bir taklidi değil de– olmam gerekiyordu, onun daha iyi bir versiyonu. Herkesin olmasını istediği Jessica.

#AmarayıKurtar imza kampanyasına destek verecek bir Jessica.

Hedefini unutma.

Yapacak bir işim, toparlayacak bir kariyerim ve kurtaracak bir prensesim vardı. Ya da en azından prensesin kendisini kurtarması için gerekli konuşmayı yapacaktım.

Bazı zamanlar kim olduğumu bilemeyebilirdim ama herkesin Jessica Stone'dan onun kim olmasını beklediğini biliyordum. Jessica Stone'dan kim olmasını beklediğimi biliyordum. Her genç kızın kendinden bir parça görebileceği biri.

Ben Jessica Stone'dum.

Odanın az önceki uğultusu, biz sahneye çıkarken ölüm sessizliğine büründü. Sandalyelerimize vardığımızda Darien kolumdan çıktı. Ben Darien ile Calvin'in arasındaki –önünde Jessica Stone'un isimliğinin bulunduğu– sandalyeye oturup mesafeli bir Jessica Stone havası olduğunu umduğum bir şekilde sahte kahverengi saçlarımı omzumun arkasına attım.

Derin bir nefes alıp bakışlarımı kalabalığa çevirdim. Bana doğru bakan üç bin çift göz vardı, sahne ışıkları da bizi aydınlatmak üzere üstümüze düştüğünde gözlerimi neredeyse kör ediyordu.

Moderatör, kendisini bir bilimkurgu dergisinin yazarlarından Laurel Brinkley olarak tanıttı ve bizden kendimizi tanıtıp ardından da en sevdiğimiz kötü adamı paylaşmamızı istedi.

Amon mikrofona doğru eğilip dramatik bir duraksamayla cevabını düşündü. "Zor soruymuş. Ah! Bu arada ben Amon Wilkins, *Yıldızalanı* ve şimdilik isimsiz olan devam filminin yönetmeni. En sevdiğim kötü adamın *kendim* olduğunu söylemek isterim aslında çünkü zavallı Amara'ya benim yaptıklarımı başka kim yapabilirdi ki?" Bana göz kırptı ve ondan hoşlanma kararımı sorgulamaya başladım. "Ama konudan sapıyorum. En sevdiğim kötü adam Nox Kralı. Bahsi açılmışken, Robert'ın çok selamı var. Burada olamadığı için üzgün."

Kalabalıktan heyecanlı bir gürültü yükseldi ve Amon da onlara el sallayarak karşılık verdi.

"Benim cevabımdı o," diye yakındı Calvin. "Eski kafa kötü adamlardan devam edeceksek, o zaman Darth Vader diyebilirim. Çok korkutucu biri. Ben Calvin Rolfe, namıdiğer Euci. Selam millet, hoş geldiniz!"

Kalabalıktan heyecanlı bir gürültü daha yükseldi.

Sonra sıra Darien'a geldi. Kalabalıktan yükselen çığlıklar önceki gürültüyü boğuyordu. El salladı, şehvet çığlıklarını karizmatik bir gülüşle karşıladı ve seyirciler çok geçmeden sakinleşti. "Ben Darien Freeman ve farklı bir cevap verip *Alien*'dan xenomorphlar demek istiyorum. Çok *korkunçlar*."

Moderatör, "Gerçekten öyleler," diye ona hak verdi ve sonra dördü birden benim cevabımı dinlemek üzere bana baktı.

Eh.

Yüzüme vuran ışığa karşı gözlerimi kısarak ön sıraya baktım. Kollarını kavuşturmuş ve sanki ne yapacağımı tam olarak kestirebiliyormuşçasına, sinemada canı sıkılmış dört yaşındaki bir çocuk gibi oturduğu yerde kıpırdanan Jessica'nın asistanına.

Nereye kestirebiliyorsun, abicim.

Bakışlarımı seyircilere döndürüp Jessica'nın tatlı sesiyle, "Sanırım herkes benim kim olduğumu biliyor," diye konuşmaya başladım, "ve bence en korkutucu kötü adam, şüphesiz..."

Sahne ışıkları titredi.

Hoparlörlerden cızırtılı bir *bam* sesi geldi.

Sonra da kısık ve yumuşak bir erkek sesi konuştu:

"*Benim.*"

Mikrofondan kaçtım. Neler oluyordu?

Herkes etrafında dönüp sesin kime ait olduğunu anlamaya çalışıyordu. Darien'la Calvin, bunu ben mi yapıyorum diye bana baktı ama başımı iki yana salladım. Sahne ışıkları bir kez daha titredikten sonra tamamen söndü.

Göz ucuyla bir şeyi fark ettim.

Sahne arkasından merdivenleri tırmanan biri, altın rengi pelerini salınan, güneş gibi parlayan biri.

Midem büzüldü.

Benim, diyecektim. *Amara*. Ama bir kötü adamı tamamen unutmuştum. Sadece birkaç bölümde görünmüştü ama onu ilk gördüğüm an vücudumda görünmez örümceklerin gezinmeye başladığını hissetmiştim. Nox Kralı korkutucu olabilirdi ama *bu herifin* yanında solda sıfırdı.

Altın kostümlü adam panel masasının önüne geldi; karanlık odada güneş gibi parıldıyordu. Pelerinine yerleştirilmiş ışıklar yanıp sönüyor ve ışıldıyor, kırışıksız Noxlu üniformasının altına yerleştirilmiş neon sarısı tüpler parlıyordu. Ama o uzaktan yakından bir Noxlu değildi, uzun sarı-beyaz saçları örgü yapılıp bir omzundan salınmıştı ve belirgin, tamamen bir insana ait elmacıkkemikleri vardı. Sahnenin ortasına gelip durduğunda herkese korku nedir gösterdi.

Buraya paneli yarıda kesmeye mi gelmişti? Darien ile Calvin de anlamıyor gibi görünüyordu. Bir sahnenin arkasındaki gönüllüye, bir Amon'a bakıyorlardı.

Amon gülümsüyordu.

Ha. Anladım.

Bu, programın bir parçasıydı.

Altın adam kollarını iki yana açtı ve karanlıkta kalabalığın mırıltısını, cep telefonu kameralarının tıkırtısını ve daha yakından görebilmek için ilerlemeye çalışan vücutların sürtünmesini duyabiliyordum.

"Kardeşlerim, özlediniz mi beni?" dedi adam.

Kalabalık sessizdi.

Ardından diziyi izlemiş herkes, bu altın şövalyenin kim olduğunu bilen herkes *toplu hâlde aklını yitirdi*. Şans getirsin diye, yeni bir geminin gövdesinde fırlatılıp parçalanan bir şampanya şişesi gibi, binlerce yeni Tumblr hayran sayfasının açıldığını duyabiliyordum. Bu herif, Loki'nin San Diego Comic-Con'una ikinci gelişiymiş gibi, gürültü o kadar yüksekti ki su bardağım titriyordu.

Beyaz eldivenli iki elini havaya kaldırdı, sonra onları yavaşça aşağı indirdi ve kalabalık, onun etkisi altına girmiş gibi sessizleşti.

Kalbim çarparak atıyordu. Darien bana doğru eğilip, "Biliyor muydun?" diye sordu.

Hafifçe başımı iki yana salladım. Nereden bilebilirdim ki? Ben Jessica Stone'un bir taklitçisiydim – bu paneldeki herkesten daha az şey biliyordum. Belki Calvin dışında. Calvin'in neler olduğuna dair *en ufak* bir fikrinin olduğunu sanmıyordum.

Buna hazırlanmamıştım. Bunun ihtimal dahilinde olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama öte yandan, bu dallama benim lafımı kesmişti. En azından ben cevabımı verene kadar bekleyebilirdi.

Ya da bu, Prenses Amara'nın ve Jessica Stone'un artık esamisinin okunmayacağı anlamına mı geliyordu?

Bu her neyse, benim için çok ama çok kötü bir haberdi.

Altın şövalye, kalabalığa doğru, "Sonsuz uykumdan uyandım, kardeşlerim," dedi, "ve bazılarınızın beni tanımadığının farkındayım. Ama size söz veriyorum, tanıyacaksınız. Güneş'in yol gösterici ışığında her şey açık açık görülecek. Kurtarılacaksınız, evlatlarım, kardeşlerim... *dostlarım*." Bu son kısmı yavaşça söyledi ve omurgamda bir ürperti hissettim.

Masaya yaslanıp başını yana –bana– çevirdi. Yavaşça elini kaldırdı ve bir parmağıyla çeneme dokundu. Beynim lapaya döndü.

"Tek yapman gereken," dedi, sanki birbirine fısıldayan iki âşıkmışız gibi, "kaderini benim ellerime bırakman."

Kostümünün parıltısıyla aydınlanmış yüzüne bakınca kulağına yerleştirilmiş ince mikrofonu, burnunun eğimini ve dudaklarının küçük kıvrımını gördüm.

Yüzümü takip ederek parmağının ucunu çenemin ucuna kadar getirdi, ardından da seyircilere döndü. Gülümsemesi, dudaklarının sol kısmındaki ufak kıvrıma kadar orijinal aktörünkiyle –müteveffa Arthur Boise– aynıydı.

Mahmur ama buyurgan sesiyle kalabalığa hitap etti. "Gönüllü olan var mı?"

Yıldızalanı hakkında bildiğim her şey ânında değişiverdi. Elbette kimse Güneş'in Yolu'na katılmak istemezdi –Patrick

Stewart'ın Boglara asimile edilmesini izlemek gibi olurdu bu– ama açıkçası kimsenin şu an aklı başında düşebildiğini sanmıyordum. Ben de düşünemiyordum.

İtiraf etmeliyim ki o anda, Güneş'in Yolu'na katılmanın ne kadar süreceğinin fantazilerini kuruyordum.

Kalabalık, Luke tam yerine isabet ettirdikten sonra *Ölüm Yıldızı*'nın infilak etmesi gibi patladı.

Işıklar tekrar açılırken Amon ayağa kalkıp masanın önüne geçti. "Vange Reigns, millet!"

Vance Reigns.

Amantanrım. Geçen sene MTV'nin En Seksi Erkek ödülünü Darien Freeman'dan çalan yakışıklı. Chanel reklamlarının yüzü. *Cesaret Kılıçları* dizisinin büyülü kılıç taşıyan kahramanı. Ben Hiç oynarken "Ron Swanson'a vurulduğunu" söyleyen adam.

O Vance Reigns.

Belirgin bir biçimde yutkundum.

Amon onu omzundan kavrayıp bir tavus kuşu kadar keyfi yerinde bir şekilde sırıttı. "Vance, bize kimi oynayacağını söyleyebilir misin?"

Altın şövalye karakterden çıkmadan dudak büktü. "General Sond, seni köylü."

Vance Reigns, *General Ambrose Sond*'u oynayacaktı.

Bir şekilde *Yıldızalanı* hayranlarının kalplerinde ve zihinlerinde yer edinmeyi başarıp diziye sürekli konuk olan bir kötü adam. Gözde karakterler arasında ondan sıkıntılısı yoktu. Bir antikahraman. Tam olarak kötü değil ama tam olarak iyi de değildi. Tanrıya dönüşmek için Kara Nebula'yı kullanmanın gerekliliğine inanan bir Güneş'in Yolu fanatiği. Fakat soyunun yarı Noxlu olması sebebiyle bu külte dahil edilemeyen Prenses Amara, o üç bölümlük hikâyede herkesin hayatını kurtarmıştı. Carmindor'u oradan kurtarmıştı ve Carmindor, General Sond'u bir daha hiç uyanmamak üzere bir kriyojenik odaya kapatmıştı.

Benimle aynı anda aynı sonucu çıkaran Darien'a baktım:

Prenses Amara gayet *ölüydü* ve General Sond'u uyandırırlarsa, Federasyon Prensi'ni kurtaracak kimse olmayacaktı.

Sahneden inerken, ağzımın düz bir çizgi olarak kalması için çaba harcadım. Amon bir yandan cep telefonunu arka cebine koyarken bir yandan da bugünkü performansın altından kalktığı için Vance Reigns'in sırtına vuruyordu. İkisine de ihtiyatlı gözlerle bakmadan edemedim. Yeni kötü adamın General Sond olacağını tahmin edebilirdim, *sanırım*. Yani en azından yeni *Yıldızalanı*'nın sonunda Amara'yı öldürmemiş olsalardı. O zaman şimdi şunu merak ediyordum, General Sond'un etkisine direnebilecek başka biri mi çıkacaktı? Bu, Amara'nın ilk başta onu yenebilmiş olmasının önemini ortadan kaldıracak mıydı?

Prenses Amara'nın bu konuda eşi benzeri olmayan biri olması gerekiyordu – etki altına alınamıyordu. *Yıldızalevi* aşkına, ona hayır demek bile oldukça güçtü.

Bu hoşuma gitmemişti.

Oyuncuların kalanının peşinden, içinde birkaç sandalyeyle ufak bir açık büfenin bulunduğu, bir otel odasından hallice olan kulise girdim. Darien bir su şişesi alıp bana uzattı. "Sen iyi misin?"

"Hımm?" Başparmağımı çiğnediğimi çok geç fark etmiştim ve hemen başparmağımı ağzımdan çektim. "Ha. Evet."

"O iyi mi?" diye sordu daha kısık bir sesle ve nefesim boğazıma takıldı. Jess'ten bahsediyordu. Yani anlamıştı – dün olduğu gibi anlamıştı.

"Dinle, Jess'in..."

Bir parmağını dudağına götürdü ve gözleri yakında duran bir gönüllüye kaydı. Doğru, insanlar bizi duyabilirdi. *Gerçekten hiç dikkat çekmiyorsun, bravo, Imogen.*

Fısıldayarak, "O iyi. Senin... senin haberin var mıydı? Bundan..." deyip Amon'la beraber kulise gelen altın pelerinli film yıldızını işaret ettim.

Darien bir kaşını kaldırdı. "Hayır. Yani Nox Kralı dışında yeni bir kötünün geleceğini varsayıyordum ama bunun bir sürpriz olacağını söylemişlerdi bize."

"Keşke başka bir sürpriz olsaydı. O herife *kılım*," diye aramıza girdi Calvin. Büfeden bir sandviç aldı. Oyun odasındaki eski oyuncaklar gibi hissederek, hepimiz odanın diğer ucunda eğlenen Amon ile Vance'e baktık. "Kimse *benden* kostümle sahneye çıkmamı istemedi."

"Ya da benden," diye ekledi Darien, sesinde tuhaf bir tını vardı sanki.

"Vance, yılın aygırı gibi bir ödül alıp seni yenmemiş miydi?" diye sordu Calvin, karşılığında da Darien'dan ters bir bakış kazandı.

"Hatırlattığın için sağ ol," dedi Darien, ifadesiz bir suratla.

Calvin omuz silkip tonbalıklı peynirli sandviçine yumuldu.

Karnım guruldadı. Jess insan içinde yemek yeme konusunda herhangi bir kural koymamıştı ama herkesin suratına tonbalıklı nefes üflersem beni yakalayıp yüz tonbalığı kutusuna pay ederdi. O kadar acıkmıştım ki Pizza the Hutt'ı yemeye bile razıydım.

"Kahretsin, doğal davranın, geliyorlar." Amon'la Vance bize doğru gelirken Darien bana döndü. Bana yarım ağızla gülümsedi ama bir tuhaftı bu gülümseme. Sanki bunu başarabileceğimi söylüyor gibiydi. Neden başaramayacaktım ki?

Amon'la Vance bize katıldı ama sohbete gelmiş gibi durmuyorlardı. Kaçacak yerim var mı diye etrafa bakınırken, *Ben burada olmamalıyım* farkındalığı çöktü üzerime. Jess'in asistanı nihayet kulise girdi ve doğrudan bana yöneldi ama güvenlik onu durdurup ondan kimlik kartını istedi. İçinde bulunduğum durumu gözden geçirirken gözlüğünü yukarı ittirdi.

Sadece ağzımı hareket ettirerek, "İmdat," dedim.

Gözleri, gerçek oyunculara kaydı – sonra da omuz silkip, "Aptalca bir şey yapma"ya biraz fazla benzeyen bir şeyler söyledi.

Sağ ol, dostum.

"Jess, dediğimi duydun mu?"

Amon'a dönerken kulaklarıma bir şeylerin battığını hissettim.

"Ben, hımm... hayır."

Amon güldü. "Seninle konuşmak her zaman büyük bir zevk, Jess. Umarım panel hepinizin hoşuna gitmiştir. Dediğim gibi, sızdırılan senaryo gerçek. Ama stüdyodan, senaryoyla ilgili tüm soruları..."

Şimdi konuş. Panelde fırsatını bulamadın. #AmarayıKurtar imza kampanyasından bahset.

"Aslında," diye lafını böldüm, "bazı hayran kampanyalarından bahsetmek için iyi bir zaman değil mi şu an? Mesela Am–"

Darien bana tuhaf bir bakış atarak, "Amon," diye lafımı böldü. "Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var demiştin?"

Yönetmen ellerini çırptı. "Doğru! Jess, müsaade eder misin? Lafını unutma, birazdan dönerim." Darien'ı kolundan tutup götürdü.

Yüzümdeki zorlama gülümse yok oldu. Darien neden lafımı bölmüştü ki? Bunu gerçek hayatta sürekli yapıyor muydu? İnsanların lafını hep böler miydi?

Belli ki bir film yıldızı olmak götünü kaldırmıştı.

Calvin de büfeye gidip bir tonbalıklı peynirli sandviç daha aldı.

Şimdi yalnız kalmıştım. Kuliste. Benden üç metre falan ötede duran Vance Reigns'le birlikte.

General Sond. Hâlâ çok acayip geliyordu. Ondan ölümüne korkuyor muydum yoksa sarı-beyaz saçı baya hoşuma mı gidiyordu, emin değildim. Legolas kılığındaki Orlando Bloom'a benziyordu ve çocukluğumda *Yüzüklerin Efendisi* sever hâlim şu an ufaktan çığlık çığlığaydı.

Pekâlâ, pek ufaktan değil.

Annelerim hiçbir şeyi ufaktan yapmadığımı söylerdi.

Vance bir bardaktan su yudumlayıp yanıma geldi.

"Herkes nereye gitti?" diye sordu sürpriz bir İngiliz aksanıyla. Onun İngiliz olduğunu bilmiyordum.

"Şeye, ah... şeye gittiler..."

Beyin, beni son kez hayal kırıklığına uğrattın.

"Tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Ben Vance," dedi. "Paneldeyken lafını kesmek istememiştim. Benim sıram gelmişti ve biz İngilizlerin sıraları ne kadar çok sevdiğini bilirsin."

Sanırım sırada beklemek üzerine bir şaka yapmaya çalışıyordu ama benim tek yapabildiğim şey ona bakmak oldu.

Darien'a afallamanın, hayran kız hayatımın zirvesi olduğunu sanıyordum ama bu ayrı bir seviyeydi.

Bir, Vance bekârdı ve bu, iç sesimin *kızarkadaşı/erkekarkadaşı/partneri var* şeklinde çığlık atmayacağı anlamına geliyordu. Hâliyle beynimin boşta duran kısmı çoktan onunla evlenmiş, onun çocuklarını doğuruyordu ve...

İki, odada onun yanında durmak, güneşin yüzeyinde durmak gibiydi. İnsanın yüzünü eritecek kadar ateşliydi. Omuzları ve göğsü genişti, göğsünden aşağı indiğinizde sıska kalçasına ve sağlam bacaklarına geliyordunuz. Yani zaten bacakları neden sağlam *olmasındı* da benim bahsettiğim, o eriyik altın pantolonun altındaki kalçalarının arasına bir karpuz alıp onu patlatabileceğiydi, anlıyor musunuz? Evet, aklımda aynen böyle kalçalar canlanıyordu ve dizlerimi hissetmemeye başlamıştım ve aman tanrım fazla yakınıma girmişti. Ellerini rahat, neredeyse çocuksu bir tavırla arkasına bağladı ve bana sıcaklık, samimiyet ve kumsalda yapılan uzun yürüyüşleri hatırlatan bir şekilde gülümseyerek Imogen Lovelace'in sisteminin mavi ekran vermesine sebep oldu.

Mayday. Başım belada.

Ve o *kötü adamı* mı oynayacaktı?

"Demek," dedi yavaş yavaş, neredeyse mırlayarak ve bunu bir de İngiliz aksanıyla söyleyince, neden aksanla konuşanlardan bu kadar hoşlandığımı tekrar anladım. Özellikle de onun aksanından, kelimelerin dudaklarında aldığı şekillerden hoşlanıyordum. "Demek meşhur Jessica Stone sensin."

Kelime denen şeyler neydi? Ben kimdim?

Sanırım yumurtalıklarım patlamak üzereydi.

"Ben... ah..." Kafamın içi pırıl pırıldı. Bomboştu. Gülümsemesi beni tamamen kifayetsiz bırakıyordu.

Böyle bir kız olduğumu hiç düşünmezdim. Daha önce nutkumun tutulduğu olmamıştı.

Yalan! diye devreye girdi acil durum programım. *Hepsi yalan!*

İçine düştüğüm çaresizlikten habersiz, konuşmaya devam etti. "İlk izlenimimin iyi olmadığının farkındayım. Lafını bölmeyi gerçekten istemedim ama Amon girişimin böyle çok daha etkili olacağını düşündü. Üzerinde daha iyi bir izlenim bırakmak istiyorum, o yüzden... Bu akşam planın var mı?"

Plan denen şey neydi?

Kelime bile kuramayacak bir et yığınına dönüşmüştüm çünkü gözleri gördüğüm en güzel mavi tondaydı, kirpikleri uzundu, kaşları bakımlıydı ve çenesinde General Sond cosplayini inandırıcı ve korkutucu kılmaya tam yetecek miktarda sakal vardı ve...

Çok yakışıklı.

"Plan mı?" diye ciyakladım.

Gülümsedi ve erimiş beynim kendini kaybederek binlerce muhteşem ship üretmeye başladı. Sond ve Carmindor. Sond ve Euci. Sond ve Nox Kralı. Sond ve Amara. Sond ve Zorine.

Sond ve *ben*.

"Akşam yemeği yiyebiliriz diye düşünmüştüm." Kahkahası beni uyuşukluğumun içinden çekip çıkardı.

"Ben... biz... eeeee..."

Düşün, Canavar!

Ama yararı yoktu. Artık tamamen aptallıktan oluşuyordum, beynim *ölümüne savunacağım* eşleşmeler üretmekten...

Biri koluma gidip beni kenara çekti. Tatlı bir kolonya kokusu, kolalı bir ceket. Bu kişinin Ethan olduğunu anladım. "Kusura bakma ama bu akşam başka planlarımız var," dedi.

Vance'in suratı azıcık asıldı. "Ah, ne yazık. Öyle olsun o zaman. Olur da akşamın boşalırsa, ben Marriott'taki otel odamda *Parks and Recs* tekrarlarını izliyor olacağım."

"Ben de Marriott'ta kalıyorum," diye nefes verdim. Şimdiden ne kadar çok ortak noktamız vardı.

"Güzel. Belki orada görüşürüz." Sonra da eğilip Ethan duy-

masın diye kulağıma fısıldadı, "Hem Amara'yı kurtarmak hakkında da konuşabiliriz. Seni bu gece ararım."

İmza kampanyamdan haberdar mıydı?

Beni bu gece arayacak mıydı?

Aslında, beni istediğin zaman araya–

Imogen, *nefes al.*

Başka bir şey söyleyecek beyin gücüne ulaşamadan, Ethan boğazını temizledi. "Memnun oldum, Vance. *Jess*, gitmemiz gerek."

Beni kara-sevda-kara-sevda-kötü-uzay-generali-İngiliz-aşkımdan uzaklaştırarak kulisten çıkarıp kapalı merdivenlerden birine götürene kadar durmadı. Sonra da bana döndü, dudakları tek bir çizgi hâlini almıştı.

Dı-dı. Bu mutlu birinin suratı değildi.

"Bundan paçayı *sıyıramayacaksın*," diye kızdı Ethan.

Şaşakaldım. "Neyden?"

Telefonunu çıkarıp ekranında bana ait olan Twitter hesabını gösterdi: @OhSparkleMonster. "Jess seni araştırmamış olabilir ama ben araştırdım. Amara'yı Kurtar hareketini *sen* başlatmışsın. Onunla yer değiştirmek için bu kadar heves etmene şaşmamalı. Dünkü panelde söylediklerini şimdi anlıyorum..." Son cümleyi daha çok kendisine söylüyormuş gibiydi.

Ağzım açık kaldı. Kızmalı mıydım, yoksa bunu çözdüğü için onu alkışlamalı mıydım, bilmiyordum.

Telefonunu cebine koydu. "Bunun ucunda nelerin olduğunu anlamıyorsun. Buna izin vermeyeceğim – Darien da vermeyecektir."

Hıhladım. "İzin vermeyecek misin? Beni durdurmak için ne yapabilirsin ki?"

"Onun kariyerini mahvedeceksin."

"*Mahvetmek* mi? Onun kariyerini kurtaracağım ben! Dünya, Jessica Stone'un bu hareketi desteklediğini görürse, o zaman belki de yapımcılar onu öldürme fikrinden vazgeçer. Ya da onu ölü tutma fikrinden."

"Belki de hareketi desteklemek istemiyordur."

"Belki de desteklemelidir. Belki de Burr'lüğü bırakıp biraz Hamilton'lık yapmalıdır."

Şaşakaldı. Tabii ki bu referansı anlamaya aklı yetmiyordu. Bir Stephen Hawking kitabı okuyup caz dinleyen, gömleğini en üst düğmesine kadar ilikleyen tiplerden olduğu belliydi. Ki bu da kötü değil, onu demek istemiyorum da, of yani. Fuardaki en tırt herifle uğraşıyordum...

Bana bir adım yaklaşıp bir seksenlik bir fasulye sırığı gibi önümde durdu ve, "Öyle zaten. Sadece mermisini boşa harcamak istemiyor," dedi.

Tüylerim diken diken oldu.

"Kuralları biliyorsun," dedi. "Vance'le yapmaya çalıştığın şey? Bravo, güzel hamle."

"Öyle yapmak... O yaptığım... kontrol altındaydı."

"Evet, 'kontrol altındaydı.'" Parmaklarıyla havaya tırnak işaretleri çizdi. *Yıldızalevi*, bunu yapan var mıydı hâlâ? "Jess onunla bu kadar uzun sohbet etmezdi. Üstüne üstlük herif senin lafını kesti."

"Çok iyi bir girişti!" diye onu savundum. "Kalabalığın çok hoşuna gitti. Hem, özür de diledi."

"Kara sevdalı gibi davranmayı bırak, Imogen."

Yüzümün kızardığını hissettiğimde dişlerimi sıktım. "Kara sevdalı *değilim*. Bir an mala bağladım sadece, tamam mı?"

"Mala..." Burnunun köprüsünü sıktı ve duyulmaz bir şeyler mırıldandı. "Bana zam yapmaları lazım." Sonra da kalın çerçeveli siyah gözlüğünü yukarı ittirdi. "Jess'in – senin," kol saatini kontrol etti, "yirmi dakika içinde hayranlarınla buluşman gerekiyor. Bir şeyler yiyelim, ben de sana Jess'in imzasını göstereyim ve makyajını da düzeltmen gerek ve..."

"Sakin ol, dostum."

Başını salladı. "Jess'in kariyeri tehlikede ve ona benzeyen bir yumurcak yüzünden şansını kaybetmesini engellemek için buradayım." Bana hakaret etmek için daha fazla boya ihtiyacı varmış ve *zaten benden bir baş uzun* değilmiş gibi sırtını dikleştirdi.

"Belki de desteklemelidir. Belki de Burr'lüğü bırakıp biraz Hamilton'lık yapmalıdır."

Şaşakaldı. Tabii ki bu referansı anlamaya aklı yetmiyordu. Bir Stephen Hawking kitabı okuyup caz dinleyen, gömleğini en üst düğmesine kadar ilikleyen tiplerden olduğu belliydi. Ki bu da kötü değil, onu demek istemiyorum da, of yani. Fuardaki en tırt herifle uğraşıyordum...

Bana bir adım yaklaşıp bir seksenlik bir fasulye sırığı gibi önümde durdu ve, "Öyle zaten. Sadece mermisini boşa harcamak istemiyor," dedi.

Tüylerim diken diken oldu.

"Kuralları biliyorsun," dedi. "Vance'le yapmaya çalıştığın şey? Bravo, güzel hamle."

"Öyle yapmak... O yaptığım... kontrol altındaydı."

"Evet, 'kontrol altındaydı.'" Parmaklarıyla havaya tırnak işaretleri çizdi. *Yıldızalevi*, bunu yapan var mıydı hâlâ? "Jess onunla bu kadar uzun sohbet etmezdi. Üstüne üstlük herif senin lafını kesti."

"Çok iyi bir girişti!" diye onu savundum. "Kalabalığın çok hoşuna gitti. Hem, özür de diledi."

"Kara sevdalı gibi davranmayı bırak, Imogen."

Yüzümün kızardığını hissettiğimde dişlerimi sıktım. "Kara sevdalı *değilim*. Bir an mala bağladım sadece, tamam mı?"

"Mala..." Burnunun köprüsünü sıktı ve duyulmaz bir şeyler mırıldandı. "Bana zam yapmaları lazım." Sonra da kalın çerçeveli siyah gözlüğünü yukarı ittirdi. "Jess'in – senin," kol saatini kontrol etti, "yirmi dakika içinde hayranlarınla buluşman gerekiyor. Bir şeyler yiyelim, ben de sana Jess'in imzasını göstereyim ve makyajını da düzeltmen gerek ve..."

"Sakin ol, dostum."

Başını salladı. "Jess'in kariyeri tehlikede ve ona benzeyen bir yumurcak yüzünden şansını kaybetmesini engellemek için buradayım." Bana hakaret etmek için daha fazla boya ihtiyacı varmış ve *zaten benden bir baş uzun* değilmiş gibi sırtını dikleştirdi.

Ki haklıydı. İhtiyacı vardı gerçekten. Hele de *o* hakaretten sonra.

"Yumurcak mı?" diye dediğini tekrar ettim, hiçbir tonlama yapmadan. "Aklına anca bu mu geldi? Yumurcak?"

Sesimin tonlamasını kaybedecek kadar öfkelenmiş miydim yoksa kahkaha atmaya mı başlayacaktım, anlayamıyordu. "Aklımdayken daha iyiydi."

Ve o kadar rahatsız olmuş, o kadar utanmış görünüyordu ama bir yandan da havasından ödün vermemeye çalışıyordu ki... kendimi kaybettim.

Kahkahalar göğsümde yükseldi ve nefes almaya çalışırken iki büklüm oldum. "Tanrımsenkoru, yumurcak diyor! Sanki seksenlerin bir kült filminden çıkmış! Tanrımsenkoru, karnım. Nereden öğrendin bu kelimeyi – annenin saray romanlarından mı? 'Dur, seni alçak yumurcak!' *Gerçekten* sinirlendiğinde ne diyorsun, çok merak ediyorum?" Sesimi huysuz bir ihtiyara benzetecek kadar nefes alabildim: 'Hey, sizi pislik yumurcaklar, bahçemi terk edin!' Ah, Pretzel Henry'yle sen çok iyi anlaşırdınız!"

"*O kadar da* kötü değildi," diye mırıldandı ama yanaklarına bir allık gelmişti. Kollarını göğsünde birleştirip bakışlarını kaçırdı. "Hem, Pretzel Henry kim?"

Sakinleşmeyi başardığımda, gözlerimdeki yaşları silip tavana baktım. "Tanrım, ezelden beridir bu kadar çok gülmemiştim. Rimelim akmıyor, değil mi?" diye sordum, gözlerimi ona çevirerek.

Gözlerimin içine baktı ve ah – gerçekten kızarıyordu. Hemen gözlerini kaçırdı. "Hayır, bir şey yok. Hadi. Bir şeyler yiyelim."

"Bunu Jess'e söylemeyecek misin?"

Tam dönüyordu ki durdu. "Söyledim zaten. Vance konusunu öğrenmek isteyecektir..."

"Hayır, genç bir adamın vücuduna sıkışmış bir ihtiyar olmandan bahsediyorum," dedim. Buna kaşlarını çatarak karşılık verdi.

+10 Hoşnutsuzluk.

"Ha ha. Hadi." Hemen dönüp merdivenden çıktı ve kendimi durduramadan tekrar sırıtmaya başladığımı fark ettim.

"Sen nasıl istersen, moruk."

Omzunun üzerinden, şaşkınlık verici seviyede kötü bir Yoda taklidiyle, "Sen bana Üstat Ethan diyeceksin, genç Jedi," dedi.

Beş dakika sonra, bir espri nedeniyle ölüp Güç'le bir olduğum için beni yerden kazımak zorunda kaldı.

Sonra aklıma dank etti...

Sızan senaryo gerçekse, o zaman Amara gerçekten *ama gerçekten* ölüydü. Bu da başarısız oldum demekti. Her zamanki gibi başarısız olmuştum ve prensesimiz geri gelmeyecekti...

Hayır.

Ortada bir senaryo olması, karakterin akıbetinin değişmeyeceği anlamına gelmiyordu. MCU'daki Ajan Coulson gibi! *Yıldız Savaşları*'ndaki Darth Maul gibi! *Buffy*'deki Spike gibi! *Supernatural*'daki kahrolası melek Castiel gibi! *Kingdom Hearts*'taki Axel gibi! Devam edebilirdim. Bu, olan bir şeydi ve hâlâ zamanım vardı.

Başarmak zorundaydım.

JESS

Saçının bir tutamı gri olan kaslı çocuk, yakındaki su ve buz satan bir satıcıdan aldığı buz dolu torbayı uzatıp, "Al," dedi. Düştüğüm yere yakın bir yerde, sırtımı duvara vermiş oturuyordum. "Kafanı fena vurdun."

Buz torbasını mutlulukla alıp yanağıma bastırdım. Beyin sarsıntısı geçirdiğimi düşünmüyordum ama işte *tam olarak* bu yüzden aksiyon sahnelerinde dublör kullanıyordum. Soğuk torba, yanağımda genişleyen morluğa dokununca nefesim kesildi.

Bunu Ethan'a, Diana'ya ya da fuardan sonraki röportajlarımda nasıl açıklayacaktım? Şansıma, yanımda makyaj malzemelerim vardı. Sanırım.

Ben yüzüstü çakıldıktan sonra takipçilerim hemen kalkmama yardım etmiş, şimdi de yanımda çömelmiş duruyorlardı. Cadı şapkalı sıska çocuk şemsiyesine dayanmış, kim olduğumu tam çıkaramıyormuş gibi kısık gözlerle beni izliyordu. Ama "Canavar" olmadığım kesindi.

Fuarlardan nefret ediyordum.

Kaslı olan, arkadaşına, "Nox Kralı'na ne oldu?" diye sordu.

Şemsiyeli Çocuk omuz silkti. "Kız yere düşer düşmez topukladı."

"Şaşırmadım."

Fuarlardan nefret ediyordum.

Bu gidişle, senaryomu çalan bu şerefsizi bulmak yerine Imogen'in foyasını ortaya çıkaracaktım ki bu beni oldukça sinirlendiriyordu.

Not: Nerede olduğumu tahmin edebiliyor musun? Beni bulabilirsen sana bir sürprizim olacak!

Sanki bulunmak *istiyordu* ve birileri onu bulursa, senaryonun benim senaryom olduğunu açıklamasından korkuyordum. Beni herkesin önünde rezil mi etmek istiyordu? Her bir *Yıldızalanı* hayranını üzerime salıp *Yıldız Savaşları* oyuncularına olduğu gibi beni internetten kovmak mı istiyordu? Instagram'ıma gelen yorumlara bakılırsa, zaten bu yolda ilerliyorlardı. Ben ne cüretle onların sevgili Natalia Ford'larının yerine geçmeye *çalışırım* diyerek insanları galeyana getirmeye çalışan yağlı saçlı şerefsizin tekini hayal edebiliyordum.

Planı en baştan beri bu muydu?

Parmaklarım buz torbasını sıkmaya başladı. Bu yabancıların beni kontrolümü kaybetmiş hâlde görmelerine izin veremezdim. *Nefes al.*

Bir lülesi gümüşe boyanmış kaslı çocuk beni inceliyordu. "Evet... Mo olmadığın belli..."

"Ama ona benziyor, değil mi bebeğim?" diye sordu Şemsiyeli Çocuk, bana uzun uzun bakarak. Sağ kulağına yeşim bir küpe takmıştı ve şaşırtıcı derecede koyu renkli gözleri vardı. Şemsiyesini elinde döndürüyordu. "Bir şey diyeyim mi, bunun imkânsız olduğunu bilmesem, şeye çok benziyors–"

"Ben hiç kimseyim," diye lafını böldüm.

"Kimse hiç kimse değildir," dedi kaslı çocuk.

"O zaman bu sizi ilgilendirmez," diye çıkışıp ayağa kalktım, yanağım hâlâ sızlasa ve tek istediğim otel odama kapanıp *Project Runway*'in tekrarını izlemek olsa da gücümü topladım.

Belki de bunların hepsi korkunç bir kâbustu ve yakında uyanıp bunların hiçbiriyle uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Her şey yoluna girecek, ben de *Yıldızalanı*'ndan nefret eden ama hâlâ

sağlam bir kariyere sahip Jessica Stone olmaya devam edecektim. Ya da *Yıldızalanı* da bu kâbusun bir parçasıydı ve uyandığımda...

Biri nazikçe koluma dokununca hemen ona döndüm.

Bana endişeyle bakan kaslı çocuktan başkası değildi bu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yardım mı?" Gülmemeye çalıştım. "Ne konuda?"

İki çocuk tereddütle birbirlerine baktı ve ben de bir an aslında aradığım şeyin ne olduğunu bildiklerini, senaryomu sızdıran kişinin kim olduğunu hemen bulabileceklerini hayal ettim ama sonra bu düşünceyi hemen bir kenara attım. Bana "yardım" eder etmez, kesin benden karşılığında bir şey isterlerdi. Herkes böyle yapardı.

"Kusura bakmayın," dedim onlara, "ama sizi tanımıyorum bile. Buz torbası için sağ olun, ben iyiyim."

"Bekle!" Cadı şapkalı olan arkamdan seslendi ve tam ona ağzıma geleni söylemek üzereyken Ethan'ın gözlüğünü uzattı. Biraz yamulmuş ama kırılmamıştı. "Buna ihtiyacın olabilir."

Gözlüğü elinden kapıp gözüme taktım ve buz torbasını yüzüme bastırmaya devam ederek oradan ayrıldım.

Kendimi gösteri salonunun daha sakin olan diğer tarafında buldum. Hırsızın kim olduğunu bulmaya çalışarak Twitter'da gezindim. Ama elim hâlâ boştu. Üzerinde ismimin yazdığı bir sayfa paylaşmadıkları için şanslıydım.

Salonun köşesinde, tuvaletlerin orada yere çöktüm; yakınımda bir adam *Yıldızalanı* açılış şarkısını mırıldanıyordu.

Tabii ki.

Görünüşe göre *Yıldızalanı*'ndan kaçışım yoktu ve son atılan tweete baktıkça burada oturduğum her an daha da öfkeleniyordum. İnternetin *Yıldızalanı* köşesi, General Sond'un yeni kötü adam olacağı haberiyle çalkalanıyordu.

Vance Reigns.

Menajeri bir süredir onunla aramda bir randevu ayarlamaya çalışıyordu ve sanırım artık bunun nedenini anlamıştım. Bir *Yıldızalanı* kötüsünden diğerine meşaleyi vermek gibi olacaktı.

Yerime yeni birini getirmişlerdi – hem de *altın bir şövalye*.

Bana neydi ki bundan? Telefonumu kapatıp bağdaş kurduğum bacaklarımın arasına bıraktım. *Yıldızalanı*'nın devam filmindeki kötü adamı duyurmuş olmalarından bana neydi? O kişinin ben olacağımı ummuyordum sonuçta.

Bu aptalcaydı. O kişi olmayı *istemiyordum*.

Ben Jessica Stone'dum, Oscar'a aday olmuş bir genç. Ben ciddi bir oyuncuydum. Havalıydım, aranan biriydim, profesyoneldim.

Ben...

Ben başka neydim ki?

Sağımdan bir ses, "Bir pretzel'a ihtiyaç duyan birine benziyorsun," dedi. Başımı kaldırıp baktığımda pretzel satıcısının bana doğru mallarından tuzsuz olan bir tanesi ile içinde erimiş peynir olan bir kap uzattığını gördüm. Yanağıma bastırmaya devam ettiğim buzu işaret etti.

"Ah." Kot pantolonumun ceplerini yokladım ve birden yanımda hiç param olmadığını fark ettim. Ya da kimliğim. *Hiçbir şeyim* yoktu. En azından AmEx'imin yanımda olmadığı bir zamanı hatırlamıyordum. "Ben, ah, kusura bakmayın, yanımda hiç para yok..."

"Hediyem olsun."

"Ama o kadar aç değilim..." Bu sırada karnım guruldadı ve yanaklarım kızardı. Pretzel'ı kabul ettim. En son ne zaman pretzel yediğimi hatırlamıyordum. En son ne zaman bir paparazzi ordusu olmadan dışarıda bir şeyler yediğimi de hatırlamıyordum. Bir elimde sıcak bir pretzel, diğerinde ise plastik bir kaptaki leziz peynirle, içinde bulunduğum an çok gerçeküstü geliyordu. Adama, "Sana bunu nasıl ödeyebilirim?" diye sordum.

"Gerek yok. Paraya ihtiyacım yok." Gösteri salonuna doğru baktı. Yüzü tanıdık geliyordu ama onu nereden tanıdığımı çıkaramıyordum. O feci gri sakalı, onun bir evsiz olduğunu mu yoksa

bir ormancı cosplayi yaptığını mı gösteriyordu, anlamıyordum. "Fuarın bu tarafı oldukça sakin, değil mi?"

"Bu insanları anlamıyorum."

Bir kahkaha patlatıp ellerini cebine soktu. "Bir şeyi, onu arkadaşlarınla da paylaşacak kadar çok sevdiğin oldu mu hiç?"

Başımı yana eğdim. "Groupon sayılır mı?"

Tekrar güldü. "O da olur ama paylaştığın dizi oldu mu? Oyun? Film?"

"Küçükken *Ay Savaşçısı*'nı çok severdim ama sonra hevesimi kaybettim. Ama bu insanlar," elimle kalabalığı işaret ettim, "belli ki büyümemişler. *Yıldızalanı*. *Yıldız Savaşları*. *Uzay Yolu*. *Battlestar* bilmemne. *Firefly*. Bana... Bana bu aptal bilimkurgu dizileri için fazla büyümüşüm gibi geliyor."

"Ya da," dedi adam, artık gülmüyordu, "yeteri kadar büyümemişsindir. Belki de hâlâ kim olduğunu keşfetmeye çalışıyorsundur, genç hanım ve bu hayranların, sevdikleri şeye böyle canla başla sarılıyor olmaları sana bir şeyleri kaçırdığını hissettiriyordur ve belki de bunun bir parçası olmak istediğini itiraf edemeyecek kadar inatçısındır."

"Evet, evet." Duvardan destek alarak ayağa kalktım ve inatla gözlüğümü yukarı ittirdim. "Pretzel için teşekkür ederim, ee" – eskimiş isimliğine baktım– "Henry. Umarım müşterin bol olur. Görüşürüz." Bana *Yıldızalanı* selamını verdi. "Yıldızlara bak!" diye seslendi arkamdan.

Bu, aklıma bir fikir getirdi.

Geri dönüp ona, "Kaç yıldır burada stant açıyorsun?" diye sordum.

"Yeteri kadar," diye cevapladı ihtiyatla. "Neden?"

Telefonumu çıkardım, o da pretzel arabasının arkasından yanıma geldi. Ona sızdırılan senaryonun fotoğrafını gösterdim. "Arka planda gözüne tanıdık gelen bir şey var mı?"

Kaşlarını çatıp sakalını sıvazladı. "Hayır, ama..." Yüzünü telefona daha da yaklaştırıp fotoğrafa gözlerini kısarak baktı. "Şu

kısım Amara'nın elbisesine benziyor sanki. Sergidekine." Fotoğrafın üst köşesindeki bulanık mor simleri işaret etti.

Hadi be. *Gerçekten de* benziyordu.

Göğsümde umudun alevlendiğini hissettim. Telefonumu cebime koydum ve hızlıca "teşekkürler" deyip fuar sakinlerini yolumdan çekerek o yöne doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Erimeye başlamış olan buz torbasını çöpe atıp gözümü sergiye diktim – içinde fotoğraf çekilebileceğiniz sahte *Prospero* gemisinin olduğu ve dizinin orijinal kostümlerinin sergilendiği sergiye.

Gösteri salonunun öteki ucunda, Imogen'in ailesinin bulunduğu yerdeki stantların yerini gösteren Nox Kralı'na da dikkat ediyordum. Oradan uzak durduğum sürece sıkıntı olmazdı.

İnsanlar sergiyi doldurmuş, kostümlerin fotoğraflarını çekiyor, kostümlerin ne kadar harika olduğunu, yirmi beş sene sonra bile ne kadar iyi göründüklerini birbirlerine fısıldıyorlardı. Pazar günü, dizinin yirmi beşinci yıl dönümünü kutlamak için Natalia Ford ile David Singh orada bir panel yapacaktı...

Ve Natalia'yla olan karşılaşmam aklıma gelince yüzümü buruşturdum.

O buradaydı. Hırsızın burada olduğunu biliyordum.

Bir kez daha telefonumu çıkarıp kostüm kutularının açılarını kontrol etmeye başladım. Kostümlerle beraber fotoğraf çekilmek için sıraya girmiş insanlar vardı ve onların çoğunun fotoğrafına giriyordum muhtemelen.

Ama Amara'nın kostümüne geldiğimde durakladım. O benimdi – yani, Natalia'nındı. Binlerce cosplaye neden olan kostüm. Bir açıdan bakıldığında Sindirella'nın elbisesine benziyordu ama başka bir taraftan bakıldığında, sadece omuzlarına ve korsesine metalik dikişle işlenmiş nokta ve köşelerden oluşuyordu. Elbiseyi giyen kişi yürüdüğünde eteğin plileri açılıyordu – maviler, morlar ve kırmızılarla dolu bir şekilde ayaklarının etrafında dönüyordu. Dikiş yerlerine bütün bir galaksinin saklandığı bir elbiseydi.

Haddinden fazla seyrettim elbiseyi.

Ve şöyle düşündüm – şunu merak ettim...

Ben bu mirasla nasıl boy ölçüşecektim ki?

Bu düşünce beni sarsmıştı ve bu hissin bu kadar sahici olmasından nefret ediyordum. Bu fuardaki bir sürü insan Amara hakkında, dizi hakkında, film hakkında tutkuluydu. Onları çok seviyor, benim hiçbir şeyle kuramadığım bir bağ kuruyorlardı.

Hollywood'da iki farklı tür film vardı: popüler olanlar ve anlamlı olanlar. *Avcının Yükselişi* –Oscar adayı olan– bilinmeyen bir çizgi romandan uyarlanmış cesur bir filmdi. Kimse o filme bir beklentiyle gitmemişti. Gitseler bile, bu düşük bütçeli bir sanat filmiydi. Bu filmler ödüllere layık görülür ama seyircilerden yüz bulmazdı. Ama burada olmak, bu hayranların popüler filmleri ve en sevdikleri karakterleri böylesine kutlamaları bu konuda beni şüpheye düşürüyordu. Bu sanat filmlerini *Son Jedi*'dan, *Kara Panter*'den ya da *Yıldızaları*'ndan daha iyi yapan şey neydi ki?

Amara'ya dönüşmek için tek yapmam gerekenin replikleri-mi okuyup güzel bir elbise giymek olduğunu sanmıştım ama bu prensesin insanların hayatını, benim Oscar adayı rolümün beceremeyeceği şekilde değiştirdiğini görememiştim.

Ben bu rolü kabul etmeden önce bile bu elbiseye işlenmiş o kadar çok beklenti vardı ki.

Fotoğrafa tekrar bakıp telefonun açısını ayarlarken...

"Gel, pisi pisi," diye seslendi arkamdan biri. Dönüp karşımda beklemediğim birini buldum:

"Amon!" dedim, o sırada Imogen olmam gerektiğini unutarak.

Bana şöyle bir bakıp kafasını başka bir yere çevirdi. Kızıl çiziklerin olduğu ellerini ovuyordu. "Kusura bakmayın, şu an imza vermiyorum. Bir kedi gördünüz mü?"

Kendi yönetmenim beni tanımamıştı.

Bana ne sorduğunu anlamam bir saniye sürdü. "Kedi mi?"

"Evet, evet," dedi sabırsızca. "Tüysüz bir kedi? Şeytani bir yaratığa benziyor? Neyse, boş verin. Ben bulurum." Fuar programı olduğunu varsaydığım kâğıtları kolunun altına sıkıştırıp gitti.

Röportajı böldüğünde Natalia Ford'un da tüysüz bir kedisi olduğunu hatırladım sonra. Aynı kedi olabilir miydi?

Tamam da Amon'un o kediyle ne işi vardı ki?

Neyse, ne o tüysüz kâbustan *ne de* hırsızdan bir iz vardı. Muhtemelen şimdiye çoktan ortadan kaybolmuşlardı. *Burada* olduklarını bilmek beni biraz rahatlatıyordu ama hâlâ kendimi imkânsız bir arayışın içinde hissediyordum.

Serginin önünde biraz daha durdum, bu sırada bakışlarım Carmindor'un orijinal üniformasına kaydı. Hah, Darien haklıydı – *gerçekten de* farklı bir mavi tondaydı. Bu üniforma, orijinal olan, daha koyu bir renge sahipti ve yirmi beş yıldır rengi solmamıştı.

Bir çocuk yanıma geldiğinde pretzel'ımdan bir ısırık almış üniformayı inceliyordum. Dokuz, en fazla on yaşında olmalıydı ve Carmindor gibi giyinmişti, kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Sen Amara'ya benziyorsun," dedi kendinden emin bir şekilde.

Kaşlarım havaya kalktı.

Babasına dönüp, "Amara'ya benzemiyor mu?" diye sordu.

Karakterin ismini duyan sergideki insanların yarısı dönüp bana baktı ve çiğnediğim pretzel'ı zorlukla yuttum. "Hayır, ben o..."

Sırıtan bir kadın, "Ah, meta Jessica Stone cosplayin harika!" dedi telefonunu çıkararak. "UZAY KRALİÇESİ beren bile var, çok tatlı olmuş! Cosplayinin adı ne?"

Eğer kaçmaya yeltenirsem *beni tanırlardı* ve sularına gidersem... "Ah, bu mu? Tatil Yapan Jessica Stone."

Kadın bir kahkaha koyverip ikimizin bir selfiesini çekti. "Bayıldım! Yıldızlara bak!" diye *Yıldızalanı* selamını verdikten sonra sergiden ayrıldı. Gülümseyip başımı salladım.

Peki. Tamam.

Gitme zamanı gelmişti.

Başka kimseyle fotoğraf çektirmek zorunda kalmadan sergiden hızlıca kaçtım ve beleş pretzel'ımı yemek için oturacak bir yer aramaya başladım ama duvarın her tarafı yorgun fuar sakinleri tarafından kapılmıştı. Arka kapıdan çıkıp otel bahçesine benzeyen bir yere geldim – çimenlerin ve boynu bükük bir ağa-

cın bulunduğu çorak bir yer. Boş bir bank bulup sükûnet içinde pretzel'ımı yiyip, bakmaya fırsat bulamadığım mesajlarla e-postalarımı kontrol etmek için oturdum.

Ah, Ethan birkaç dakika önce mesaj atmıştı.

ETHAN (17:15)

— Duydun mu bilmiyorum, Vance Reigns yeni kötü adamı canlandıracak.

— Burada her şey yolunda. Onu kontrol altında tutuyorum.

— Yeni bir ipucu buldun mu?

"Keşke," diye mırıldanıp telefonumu tekrar cebime sokuşturdum. Ilık peynir dolu plastik kutuyu açtım.

Benden altı yedi metre uzakta, çimenlerin üzerinde Prenses Amara olarak giyinmiş yaklaşık iki düzine cosplayci vardı (her biri farklı bir Amara versiyonuydu, bu ordunun başındaymış gibi görünen bir Kara Nebula versiyonu bile vardı). Bu toplaşmaları duymuştum – sanırım Ethan bunlara buluşma diyordu.

Onlardan kaçı Imogen gibi Amara'yı kurtarmak istiyordu acaba?

Anlamıyorsunuz, diye bağırmak istedim bu Amara cosplaycilerine. Peki ya ben? Neden kimse *beni* kurtarmak istemiyor? Insta ve Twitter'ımdaki olumsuz yorumların sesi o kadar gürültülü çıkıyordu ki hayatımda onların dışında çok az şeyi duyabiliyordum. Bana çirkin olduğumu söyleyen yabancıların sesi, bana güzel olduğumu söyleyen ailemden daha yüksekti. Annem bir keresinde, bir insanın *çirkin* olabilecek tek tarafının davranışları ve içten içe kim oldukları olduğunu söylemişti – özünde iyi biri mi yoksa kokuşmuş biri mi olduğu.

Görünüşe göre kokuşmuş olan insan sayısı çok yüksekti.

Acaba diyordum, ben de başka insanlar için böyle biri miydim?

Kimlik kartımın askısını elimde döndürüp malzeme giriş alanına ve çimenlerin öte tarafında toplanmış Prenses Amara'lara

baktım. Kara Nebula Amarası olarak giyinmiş olan kız meşhur "Yıldızlara bak!" lafını bağırdı, ardından da diğerleri "Hedef al. Ateşle!" diye bağırıp elleriyle havada *Yıldızalanı* işaretini yaptı.

Dare'e bir keresinde *Yıldızalanı*'nın neden bir işarete ihtiyacı olduğunu sormuştum –Vulcan selamı, Sailor Senshi'nin "seni cezalandıracağım" el hareketleri ya da şu tuhaf *Naruto* koşuşu gibi– ve o da bazen herkesin evrensel bir karşılamaya ihtiyaç duyduğunu söylemişti.

Yıldızalanı'nınkisi "Sen ve ben yıldızlardan yapıldık"tı.

Hepimizin aynı olduğunu gösteren bir el işaretiydi.

Ne güzel bir düşünce. Keşke buna inanabiliyor olsaydım.

Cosplayciler bir fotoğraf çekiminin bir parçasıydı ve güneş batmadan önce günün en güzel yarım saatini kullanıyorlardı. Benim, filmin tanıtım fotoğrafları için bir stüdyoya kapatılıp bir yeşil perdenin önünde, kızıla boyanmış saçlarım havada uçuşsun diye yüzüme bir pervane tutulur, bir fotoğrafçı omuzlarımı öne çıkarmamı ya da biraz geriye doğru yaslanmamı söylerken öğrenip yapmak zorunda kaldığım tüm pozları veriyorlardı. O çekimin her bir dakikasından nefret etmiştim.

Ya da ettiğimi düşünmek istiyordum.

Ama ufak, tuhaf bir yanım, onlardan biri olmanın nasıl bir his olacağını çok merak ediyordu. Kafalarındaki Amara'yı seven bu kızlardan biri olmanın. Bir yapımcının, bir yönetmenin ya da hayranlarının isteklerine boyun eğmek gibi bir derdi olmayan ya da aslında bot giymek için –nafile– bir çabaya girmesine rağmen topuklularla koşmak zorunda kalmayan kızlardan.

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek isterdim.

Ama bu aptalcaydı.

Son parçasını leziz peynir sosuna batırıp ağzıma attığım pretzel'ımı bitirdim. Peçetem olmadığından yağlı parmaklarımı kot pantolonuma sildim. Fuara dönmek için ayağa kalktım ama biri omzuma dokundu. Ağzım pretzel dolu hâlde döndüm. Bu, fotoğraf çekimini organize eden kızdı –Kara Nebula Amarası– ve beni gördüğünde gülümsedi.

Suratını görünce, siyah gözlüğü olmadan bile onu tanıdım.

"Orada oturanın sen olduğunu anlamıştım," deyip başıyla arkasındaki Amara'ları işaret etti. "Bunu sormak bir tuhaf, farkındayım, Jess. Merak etme, kimseye söylemeyeceğim" –diye ekledi ben birden paniklemeye başlayınca– "ama bir fotoğrafımızı çekebilir misin acaba? Yazdığım bir makale için bir fotoğrafa ihtiyacım var ve fotoğrafı çekecek kimse yok, hem ışık da gidiyor..."

Güneş, Atlanta göğünde batıyordu. Hayır demeliydim çünkü bu kızlardan herhangi biri, şu an bir fotoğraf çekiminde olmam gerekirken beni tanırsa...

Pretzel'ımı çiğnemeyi bitirip yuttum. "Olur. Güneş batmadan acele edelim," deyip elinden fotoğraf makinesini aldım.

"Sağ ol!" Dönüp hemen grubun yanına gitti. Hepsi tekrar bir poz verdi ve Canon'u gözüme getirip kadrajından loş ışığın parıltılı elbiselerini, zırhlı elbiselerini ve cilalanmış asker ceketlerini mavinin kusursuz bir tonuna boyadığını kadrajdan gördüğümde, Imogen'in bahsettiği şeyin ne olduğunu sanırım anladım. Bana doğru sırıtarak bakan, her biri birbirinden farklı görünen –farklı ten renklerine, vücut tiplerine, cinsel eğilimlere ve cinsel kimliklere sahip– iki düzine Prenses Amara görüyordum. Kara Nebula'ya atılmış Prenses Amara, Nox Kralı'nın askerlerini yönetmiş Amara, Carmindorlara, Zorinelere ve Eucilere âşık olan Amara'lar. Ve hepsinin tek bir ortak noktası vardı:

Hepsi oldukları Amara'yı seviyordu. Kendilerini seviyorlardı.

Birkaç fotoğraf çektim ve fotoğraf makinesini bir şey demeden organizatöre geri verdim. Güneş binaların arkasında kaybolurken, kameranın kayışını boynundan geçirip tacını düzeltti.

"Tam zamanında – çok sağ ol ya. Tripodumu getirmeyi unuttum ve kendime kızıp duruyordum," dedi gülerek. "Hayat kurtardın. Gerçekten, çok sağ ol!"

"Benim için zevkti, Elle," dedikten sonra gösteri salonuna döndüm.

Sanatçıların Arka Sokağı'na döndüm. Gösteri salonu henüz kapanmamıştı ama sanatçılar toplanmaya başlamıştı ve fuar sakinleri de ufak ufak gidiyordu. Prenses Amara'nın mor posterinin bulunduğu koridoru bulup masamıza döndüm.

Harper eliyle göğsüne vurdu. "*Tanrım*, döndün!"

"Ee... evet?" Gözlüğümü tekrar ittirdim.

"Seni korkutup kaçırdığıma emindim." Koyu renk gözleri yanağımdaki morluğa kaydı ve hemen gözlerimi kaçırdım. "Sana bir şey mi oldu?"

"Bir Nox Kralı'nın kuyruğuna takılıp düştüm."

Yüzünü buruşturdu. "Daha kötüsü olamazmış."

"Bir de bana sor." Standın arkasındaki sandalyeme çöktüm. Geriye sadece bir avuç Amara'yı Kurtar rozeti kalmıştı. Ben yokken Harper onları dağıtmaya devam etmişti. Bu... gerçekten hoş bir davranıştı.

Demek ki Imogen'le yakın arkadaşlardı – ya da ben araya girene kadar öyleydiler. Ona karşı soğuk ve umursamaz davranıp durmuştum.

Bu fuar boyunca herkese kaba ve soğuk davrandığımı fark ettim.

Ne zaman bir cadıya dönüşmüştüm ki ben?

Harper eşyalarını topluyor, kalem kutusunun fermuarını kapatıyor ve her şeyi şeffaf bir sırt çantasına dolduruyordu. Baskılarından birini aldım. Birbirlerine sıkıca sarılmış Amara ile Zorine'in bir çizimiydi ve bana benzeyen bir kızın, Zorine'i oynayan Fiona Oro'ya benzeyen bir kızı öptüğü çizimi görünce yanaklarım kızardı. Tüm çizimlerini standın altındaki bir kutuya kaldırdığını görünce elimdekini de Harper'a uzattım.

Dudağımı ısırdım. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii, neden soramayasın ki?"

"Bu hayran çizimlerini neden yapıyorsun?"

Omuz silkti.

Başta bir şey söylemedi ama sonra elimdeki Amara ve Zorine çizimini aldı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Yani biliyor olabilirim ama unuttum. Kusura bakma."

Başını yana eğip onu tekrar şaşırtmışım gibi beni inceledi. Günün başında da aynı şekilde incelemişti beni, karşısındakinin kim olduğunu tam olarak bilemediği ama kesinlikle sandığı kişi olmadığını anladığını gösteren türden bir bakıştı bu. Rahatsız olarak beremi çekiştirdim.

Kahretsin, Imogen'i oynamakta iyi değildim.

"Yani, illa cevap vermene gerek yok..."

"Mo, çünkü kendimizi temsil edilirken görmek güzel bir şey. Ekranda olmasa da hayran çizimlerindeki teke tek shiplemelerde. Hayran hikâyelerinde. Bizim gibi insanların var olduğunu göstermek önemli. Bizim de mutlu olabileceğimizi."

Bizim de mutlu olabileceğimizi.

Bizim.

Ethan'ın bana mutlu olup olmadığımı soruşu aklıma geldi. Uzun süredir kendime mutlu olma izni vermiyordum. Bana söylenen kişiyle randevuya çıkıyor, beni dergilerin kapaklarına çıkarabilecek insanlarla flört ediyordum ama hep çok meşgul ve kariyerim için fazla endişelendiğimden geriye...

Eh...

Pek bir şey kalmıyordu.

"Ah," dedim, aklıma daha iyi bir cevap gelmeyince.

"O zaman," diye sırıttı, hâlâ oldukça yakınımdaydı. Gerileyesim vardı ama bunu gerçekten istemiyordum. "Peki ben *sana* bir soru sorabilir miyim, Imogen?"

Buna cevap vermek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Çünkü bunun altından kalkacak kadar Imogen'i tanımadığımı fark etmeye başlamıştım. Onun nereli olduğunu bile bilmiyordum. Acayipler Gezegeni fazla mı acımasız olurdu? Boğazımı temizleyip önemli bir şey değilmiş gibi, "Tabii sorabilirsin," dedim.

"*Sen* neden *Yıldızaları*'nı seviyorsun?"

Sevmiyorum, demek istiyordum ona ama bunu söylemeyeyim diye dudağımı ısırdım. Bunu, bir yandan şu an Imogen olduğum için yapmıştım ama bir yandan da... az önce fotoğraf makinesi-

nin kadrajından, kendileri gibi davranan tüm o Amara'lara baktığımda hissettiğim şey yüzünden. Sevdikleri ve kendilerinden bir parça gördükleri bir karakter üzerinden kendilerinin en iyi versiyonlarını yaratan Amara'lara.

Ve bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

Açıklanamaz bir sebeple, Harper'a gerçeği söylemek istiyordum. O kadar uzun süredir başkası gibi davranmıştım ki artık nasıl ben olacağımı hatırlamıyordum. Ve belki de bir süreliğine taklit yapmadan yaşamak istemiştim. Jessica Stone ismine başka birinin sıkışmasını.

Çünkü Imogen'in yerinde olmak harika hissettirmişti. İsimsiz olmak. Otel bahçesindeki bir bankta oturup, fotoğrafımı çeken paparazziler ve kilo alıp almadığımı sorgulayan internet olmadan tek başıma bir pretzel yiyebilmek. Bir sonraki işimin nereden geleceği, bunun kariyerimi bitirip bitirmeyeceği ya da Natalia Ford gibi sonsuza dek ölü Prenses Amara olarak kalıp kalmayacağım konusunda endişelenmemek.

Ömrümün geri kalanında hep aynı tür rollerde mi oynayacaktım? Kaç farklı ölü, uzay prensesi olabilirdi ki?

Dudağımı o kadar sert ısırmıştım ki uyuşmaya başladığını hissettim. Ona cevap veremezdim. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Ama sessiz de kalamazdım, o yüzden tam bir yalan uydurmak için kafa yormaya başlamıştım ki koridorun karşısındaki bir standın masa örtüsünün altından bir gremlinin kafasını çıkardığını gördüm. Kısık yeşil gözlerle bana baktı...

Sonra yine gözden kayboldu.

Amon, Natalia Ford'un kedisini *arıyordu* – neydi o kedinin adı? Kucağında o gremlin görünüşlü yaratık olmadan hiçbir yere gitmezdi. Onu röportajlara, hatta geçen hafta, tekrar yayımlanan orijinal *Yıldızalanı* dizisinin tanıtımını yapmak için çıktığı *Hello, America*'ya bile götürmüştü.

Harper da baktığım yere baktı ama kedi çoktan gözden kaybolmuştu. "Ne var?"

"Natalia Ford'un kedisi! Parlak yeşil gözlü şeytani bir yaratık."

"Ah, Tüylü! O burada mı?"

"Bugün biri onu arıyordu. Sanırım kaçmış," diye ekleyip sandalyemden fırladım ve kedinin altında kaybolduğu standa koştum.

Stanttaki sanatçı kafasını kaldırıp bana baktı; uzun mavi saçları, çok sevdiği *belli olan* bir oyundanmış gibi görünen tuhaf görünüşlü bir uzaylıyı çizdiği eskiz defterinin üzerine düşünüyordu.

"Kusura bakmayın," dedim garip bir tavırla ve standını işaret ettim, "ama sanırım masanızın altında bir kedi var."

Bana tuhaf bir bakış attı ama sonra masa örtüsünün köşesini kaldırdı ve birden geriledi. *"O BİR KEDİ Mİ?"*

Tam bu anda, Tüylü ancak bir savaş çığlığı olarak tanımlayabileceğim bir miyavlamayla, bir sonraki standa atladı, ardından hazırlıksız yakalanan her bir sanatçıya korkunç çığlıklar attırıp atladığı masaların üzerindeki baskı ve posterleri dağıtarak bir masadan ötekine, sonra da bir diğerine atlamaya başladı.

"Tüylü!" diye bağırdım telaşla.

Fırlayarak koridor boyunca masadan masaya zıpladı, ben de ardındaki kalabalığı yararak peşinden gittim.

Sonra dönüp koridorların arasına girdi ve hemen karşı tarafa koştum. Harper da hemen öteki taraftan yolunu kesti. Kedi dönüp bir Cersei Lannister'ın cübbesinin altına girdi, sonra da öteki tarafından tıslayarak çıktı.

Aptal kedi.

Sola doğru hamle yaptığında, önünü kestim. Habis yeşil gözlü bir şeytan misali bana baktı...

Ve kafasına koç boynuzları takmış, üzeri kalp baskılı bir boxer şort dışında hiçbir şey giymemiş bir adam tüysüz şeytanı bir yastık kılıfıyla yakaladı. Kedi, kumaştan hapishanesinin içinde miyavlamaya, tıslamaya ve tükürmeye başladı. Adam kılıfı korkmuş bir şekilde havada tutuyordu.

"Bu, ee, senin mi?" diye sordu.

"Öyle de denebilir," diyerek büyük bir dikkatle yastık kılıfını elinden aldım. Kumaştan dışarı çıkan tırnakları görebiliyordum. Bu hayvanı bu yastık kılıfının içinden *nasıl* çıkaracaktım?

Aklımdaki soruyu okumuş gibi, "Kılıf sende kalabilir," dedi.

"Ee, sağ ol."

"Sorun yok," dedi ve beni, debelenen öfkeli kediyle baş başa bıraktı. Kediyi yakalamıştım ama şimdi onunla ne yapacaktım? Natalia Ford benden nefret ediyordu!

Hayır, nefret hafif kalırdı.

Nefretten daha da güçlü bir şey, infilak eden binlerce güneşin yavaş ve kaynayan öfkesi, *işte* Natalia Ford bana karşı böyle hisler besliyordu.

Aynı soru Harper'ın da aklını meşgul ediyor gibiydi. "Peki, Natalia Ford'un nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok..."

Başka bir sanatçı, standından bize doğru eğilip, "Şu an fotoğraf çekiminde değil mi? Jessica Stone da oradaydı sanırım."

Harika.

Tüylü tekrar uludu ama bu sefer sesinde tuhaf bir sefalet vardı. Harper omuz silkip, "Toplanmaya başlamıştım zaten, standı kapatayım, sonra oraya gideriz," dedi.

"Senin gelmene hiç gerek..."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi gülerek. "Natalia Ford'u yakından görmek için tek fırsatım bu olabilir. Şahane olacak."

Ona, benim Natalia Ford'la olan *karşılaşmamın* şahaneyle uzaktan yakından alakası olmadığını söyleyerek hevesini kursağında bırakmak istemiyordum, o yüzden gülümseyip, "Tamam," dedim ve onunla beraber standı kapamaya gittim. Sanat eserlerini toparladı ve komşusuna –tamamen kemikli bir suratı ve vücudu olan, aç bir sanatçıya benzeyen adama– o yokken standa göz kulak olduğu için teşekkür etti. Masasının üzerine ince bir mavi örtü serdikten sonra bana dönüp, "Hadi, gidip Prenses Amara'yı bulalım," dedi.

Onu bulmak uzun sürmedi. Fotoğraf alanında, siyah perdeli bölgede kimlerin bulunduğunu gösteren, üzerinde isimlerin yazdığı posterler vardı ve geniş odanın yarısını sıralar dolduruyordu. Benimki de –yani Jessica Stone'unki– o sıralardan biriydi. Umarım Imogen bunun altından kalkabilmiştir. *Ethan onunla birlikte, elbette altından kalkacak.*

Sesinin bana benzememesi konusunda da endişelenmeme gerek yoktu. Sesimi taklit etme konusunda ürkütücü bir yeteneği vardı.

Hayran buluşması birkaç dakikaya başlayacaktı. Güzel. Başımı eğip Natalia'nın sırasına gidebilir ve kimse, yeni Prenses Amara'yı oynayan kıza biraz fazla benzediğimi fark etmeden oradan ayrılabilirdim.

En azından henüz kimse beni tanımamıştı. Dönüp bir kez daha bakanlar olmuştu ama sanırım kılığım *Jessica Stone Şu An Burada Değildir* kalkanı altında güvendeydi. Bu konuda minnettardım ama öte yandan...

O kadar da kötü olmazdı aslında.

Yani Jessica Stone'un böyle bir yerde görebileceğiniz türden biri *olması*. İneklerin katıldığı bir fuardan bahsediyorum, aynı anda iki farklı yerde olmaktan değil. Bu, hangi evrende olursam olayım biraz tuhaf olurdu.

Onu bulduğumuzda, hayran buluşması sona ermiş olan Natalia Ford çantasını toplayıp gitmeye hazırlanıyordu.

İçeri girmeden önce bir güvenlik görevlisi bizi durdurdu – özel güvenliğiydi bu. Uzun, kaslı bir adam. Gür bıyıklı.

"Şey, eee, sanırım bir şey kaybettiniz," diye bağırdım Natalia'ya.

Durup döndü ve gözlerini kısarak baktı. Yastık kılıfını havaya kaldırdım. Tüylü da doğru bir zamanlamayla mutsuzluğunu belirten bir şekilde hırladı. Natalia bana doğru koşup güvenliği geçti ve ellerini yastık kılıfına daldırıp kedisini aldı. Natalia tüysüz kâbusu göğsüne bastırır bastırmaz yaratık mırlamaya başladı.

Bu hayvanı hiç mi hiç anlamıyordum.

"Biliyorum, biliyorum. Ben de özledim seni." Natalia yüksek sesle mırlayan şeytani kediye onu sakinleştirecek şeyler fısıldadıktan sonra Harper'a, "Onu geri getirdiğin için sağ ol," dedi. Kediyi veren kişi ben olsam bile bana bakmadı. "Amon sözde onu arıyordu ama telefonundan kafasını kaldırdığını görmedim. Onsuz ne yapardım bilmiyorum, o yüzden teşekkürler."

Sonra da nihayet bana baktı –tuhaftı, sanki kılığım onu hiç kandırmıyormuş gibiydi– ve dönüp arkadaki siyah perdenin altından geçerek gözden kayboldu. Asistanı, büyük pembe gözlük takan ve uçları pembeye boyanmış sarı saçlı bir üniversite öğrencisi hızlıca bize teşekkür edip patronunu takip etti.

Harper'la ben uzun bir süre orada durduk.

Ben kolumdaki tırnak izlerine baktım.

Tüylü şeytani bir kediydi, bunun başka bir açıklaması yoktu.

Sonra Harper kahkaha atmaya başladı. Karnını tutmasını gerektirecek kadar gürültülü, yankı yapan bir kahkaha. "Bir kediyi kovaladık gerçekten! Bu, ExcelsiCon'da yaptığım en saçma şey olabilir," deyip rimelinin akmasını engellemek için gözlerinin köşesini sildi. "Eh, *bu* dramayı da sona erdirdiğimize göre, bir partiye ne dersin?"

Başımı çevirdim. "Neye?"

"Bir *parti*. Arkadaşlarım buna Yıldız Partisi diyor. Uzay temalı. Her sene bir otel odasında düzenliyoruz. Biraz içiyoruz, biraz karaoke yapıyoruz, böyle şeyler."

"Ah, hayır. Ben karaoke bilmem."

Ayrıca senaryomu çalan hırsızı da bulmalıydım. Twitter hesabı bir süredir sessizdi ve endişelenmeye başlamıştım.

Hem, ya partide kim olduğum ortaya çıkarsa? Ülkedeki tüm gazetelerin manşeti olurdum – ya da en azından magazin bültenlerinin. *New York Times* için falan yeteri kadar önemli olmadığımın farkındaydım...

Değildim, değil mi?

"Hadi," diye ısrar etti Harper ve öyle bir gülümsedi ki midem altüst oldu. "İki saniyeliğine Amara'yı kurtarmaya çalışma-

yı bırakabilirsin. Biraz nefes al. Hayatın tadını çıkar. Bunu hak ediyorsun. Prensesimiz bir akşamlığına kendi başının çaresine bakabilir."

Tereddüt ettim.

Partiye gitmezsem, otel odamda pinekleyip bir sonraki tweeti bekleyecektim muhtemelen. Belki bir avuç *Yıldızalanı* ineğiyle takılırsam, senaryoyu sızdıran birini duymuş olan var mı diye soruşturabilirdim.

Evet, bu iyi bir sebepti.

Aklımdaki diğer sebepten çok daha iyiydi: Beni Jessica Stone olarak görmeyen, benden hiçbir şey beklemeyen, bana iyi davranan, dürüst ve çok hoş biriyle konuşmak güzeldi. Ellerini elbisesinin ceplerine sokup beni daha iyi görmeye çalışarak öne eğilmesinden ya da yapmasına gerek yokken kediyi getirmek için bana yardım etmesinden bahsetmiyordum bile. Ve en başta ona kötü davranmama rağmen, hâlâ buradaydı.

Çünkü sen onun için Imogen'sin, onun dostusun. Sana iyi davranıyor çünkü şu an Jess değilsin.

Bu, midemi daha da altüst etmişti. Boğazımı temizleyip kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bana şarkı söyletmediğin sürece olur."

Serçe parmağını kalbinin üzerinden geçirdi. "Söz veriyorum," dedi yine aynı gülümsemeyle ve bu sefer bunu neden bu kadar heyecan verici bulduğumu anladım. Çünkü ağzının köşesine gizlenmiş maceralar vardı.

Gitmek istediğim maceralar.

"Tamam," dedim, "varım."

IMOGEN

Yemek için kulisten sandviç çalıp boş bir merdivende yedik. Tonbalıklı peynirli sandviçler kötü değildi aslında ve Ethan'ın cebinde, korktuğum balık nefesini maskelemek için nane şekeri vardı. Ayrıca Jessica'nın imzasını taklit etmeyi çalışayım diye cebinden bir kalem ve küçük bir not defteri de çıkardı.

"Ceplerin dışarıdan göründüğünden daha mı büyük?" diye şaka yapmaya çalıştım ama sadece gözlerini devirdi.

"Ceplerimde *o kadar da* çok şey yok."

"Belki de bir büyücüsündür – Merlin, bu sen misin, moruk?"

"Kapa çeneni ve J harfini çalışmaya devam et. Biraz daha kıvır – hayır, *böyle* yap," dedi ve yanıma yaklaşıp nasıl yapılacağını gösterdi. Yazdığım elimi çok daha büyük olan avucunun içine aldı. Kalemle mükemmel kıvrımlı bir J harfi çizdi. "Gördün mü?"

Eli çok sıcaktı ve omzuma yaslanmış, çok yakınımda duruyordu. Daha önce olduğundan çok daha yakınımdaydı. Benden nefret eden birine göre fazla yakın. Bir an sonra o da bunun farkına vardı ve hemen elimi bırakıp basamağın diğer tarafına kaydı. Ayağa kalkıp, ben henüz kıvrımlı J'lerimi mükemmelleştiremeden, "Gitme zamanımız geldi," dedi kabaca ve gösteri salonuna döndük. Hayranlarla buluşulacak salonun yerini bilmiyordu

ama ben biliyordum, o yüzden onu Marriott'un en alt katına indirip büyükçe balo salonlarından birine soktum, böylece oraya gelmiş olduk. Kafam, sahte saçımın altında kaşınmaya başlamıştı. "Peruğum terletiyor ve bundan nefret ediyorum," dedim.

"Yazık."

"Ve saç enseme yapışıyor," diye yakındım.

Ethan gözlerini devirdi. Endişeyle orta parmağındaki gümüş yüzüğü çevirip duruyordu, perdenin arkasından dışarı baktı. Bir an sonra başını geri çekip küfretti. "Uzun bir sıra var."

"Ee, Jessica Stone *için* gelmişler."

"Ya biri senin sahte olduğunu anlarsa? Ya lenslerin kayarsa? Ya biri peruğunu çeker–"

Bir elimi omzuna koydum. "Rahatla, moruk. Ben bir profesyonelim."

Perdeyi kapatıp bana ters ters baktı. Aklıma, merdivenin oradayken ne kadar yakın ve yalnız olduğumuz geldi ve bu *iyiye* işaret değildi. Çünkü kalın çerçeveli gözlüğünün altındaki kirpikleri koyu renkteydi ve o kirpiklerin altındaki gözler bana kara mürekkep birikintilerini anımsatıyordu, yazarların ellerine bulaşan türden olanları. Sürekli parmaklarını içinden geçirdiği için saçları karışmıştı ve onu bu kadar kendini beğenmiş gösterdiği için birbirine bastırdığı dudaklarından nefret ediyordum...

Bu kadar sinir bozucu biri nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi?

Bu düşünce midemi bulandırdı ve hemen gözlerimi kaçırdım. Fotoğraf makinesini kullanacak olan gönüllü, fotoğraf kabinin içine gelip saçını topladı. "Pardon, pardon! Selam, ben gönüllünüz, Savvy. Başlamaya hazır mısınız?"

"Evet," diye kısık sesle cevapladım, kabinde bizden başka biri olduğu için rahatlamıştım.

Ethan ellerini ceplerine sokup köşedeki taburesinde arkaya yaslandı ve... bakışlarını süper kahraman ayakkabılarına indirdi. Hayır, gerçekten. Kaptan Amerika'nın kalkanı küçük noktacıklar hâlinde ayakkabılarının üzerindeydi. Sonra Ethan'ın Nazileri yumrukladığını hayal ettim ve aslında bu biraz seksiydi.

Hayır, o yola hiç girme. Muhtemelen Jess'le aralarında bir şeyler vardı ve o yüzden bana bu kadar kaba davranıyordu. Şu an onunla beraber olmak...

BEN BUNLARI NİYE DÜŞÜNÜYORUM Kİ ŞİMDİ?

"Unutma," dedi, fotoğrafçı duymasın diye kısık sesle, "cevabını bilmediğin her soruyu geçiştir. Kibar davran. Kendinden *bahsetme*. Sadece, 'Ah, geldiğiniz için çok sağ olun! Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum! Fuarda iyi eğlenceler!' falan de," dedi korkunç tiz bir sesle ve yüzümü buruşturdum. "O kadar."

"Jess... Jess'in sesinin... öyle olmadığını, yani, biliyorsun değil mi?"

"Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum."

"Anladım ben, sen merak etme."

Sonra sırayı kontrol eden gönüllü, sıradaki ilk kişiyi kabine aldı ve kirazlı dudak parlatıcımla gülümsedim – ve kalakaldım. Hayranlarla nasıl poz vereceğimi bilmiyordum ve Jess'in hangi tarafı tercih ettiğinden...

"Sol," diye nazikçe hatırlattı Ethan, ilk hayran gittikten sonra. "Her zaman sol."

"Kaptan Amerika gibi."

"İnek," diye mırıldandı ama bir sonraki hayran gelmeden önce gülümsemesini bastırmaya çalıştığını yakaladım.

Zafer.

Böylece solda poz verdim, gülümsedim ve yirminci hayrandan sonra yanaklarım ağrımaya başladı. Ama kendime biraz daha güvenir olmuştum. Her fotoğrafla beraber daha kolaylaşıyor gibi geliyordu. Haddinden fazla yanaşan herifler, prensesleriyle tanıştıkları için akıllarını yitiren hayran kızlar ve benden saçma sapan pozlar vermemi isteyen, beraber *Yıldızalanı* şakalarına güldüğümüz cosplaycilerle bir saat geçti. Hem harika hem de dehşet vericiydi. Hata yapmak istemiyordum. İşleri batırmak istemiyordum.

Her ânın tadını çıkardım.

#AmarayıKurtar rozetlerimi takmış kızlar, bana *Yıldızalanı* se-

lamını verip benden onları Nox ordusuna almamı isteyen adamlar –*hiç*, tabii ki *alacaktım*– vardı. Benim gibi olan bir sürü hayranla tanıştım ve onlara, benim de tıpkı onlar gibi olduğumu söylemek istedim. Sandıklarından daha çok ortak noktamız olduğunu söylemek istedim. Onlara bunu gülümseyişimle, verdiğim pozlarla, ellerini sıkışımla ve onları kucaklayışımla söylemeye çalıştım...

Jess bundan nasıl olur da hoşlanmazdı? Bunu –bu hissi– dünyadaki herhangi bir şeyle takas etmeyi nasıl isteyebilirdi?

Son hayran da gittikten sonra Ethan kabine girip bana bir su şişesi uzattı ama başım hâlâ dönüyordu. Şişenin yarısını içtikten sonra, "Bu inanılmazdı. Carmindor cosplayi yapan tatlı kızı gördün mü?" dedim.

"Hımm, tatlı kızdı, evet," diye cevapladı.

"Ya bana çıkma teklif eden adam! Gülmemek için kendimi zor tuttum ama *yıldızalevi*! Teklifinin üzerinde çalışması gerekiyor."

"Hımm."

"Peki ya Disney Prensesi Amara ile Jedi Amara – hepsi çok iyiydi! Hayatımda daha önce buna benzer bir şey hiç yapmadım ben!" Gülüp kendi etrafımda döndüm. "*Voltron*'un altıncı sezonundan beri bu kadar mutlu olmamıştım! Ne oldu?" Gözlerinde tuhaf bir bakışla beni izlediğini fark etmiştim. Ama bu kötü bir tuhaflık değildi ve kesinlikle Moruk Ethan tuhaflığı da değildi. Şeye benziyordu... "Bana niye öyle bakıyorsun?"

Ben konuşana kadar bana baktığının farkında değilmiş gibiydi ve sonra boğazını temizleyip kafasını çevirdi. "Yok bir şey. Ben... Yok bir şey. Etrafında dönünce aptal gibi görünüyorsun. Jess böyle şeyler yapmaz."

"Ha, doğru." Elimi yüzümün önünden aşağı doğru indirdim; bir an gülümsüyordum, sonraki an Jess'in beni-hiçbir-şey-gülümsetemez ifadesini takınıyordum. "Böyle iyi mi?"

"Çok." Koridorun sonuna vardığımızda, "Senden bir iyilik rica edebilir miyim?" dedi.

"Elbette, moruk, edebilirsin."

Ona taktığım lakaptan hoşlanmıyor gibiydi ama pes ederek iç geçirdi. "On dakika sonra ana sahnede başlayacak bir panel var. Oraya gitmek istiyorum."

"Zindanlar ve Ejderhalar canlı podcast yayınını mı diyorsun?"

Gözleri kocaman açıldı. "O... panelin hangisi olduğunu biliyor musun?

"Ya *yapma*, karşında ExcelsiCon'un kraliçesi duruyor. Topraklarımda gerçekleşen her şeyden haberim olur benim." Kollarımı koridorda açarak tüm fuarı işaret ettim. "İnek kokusunun sindiği her şey benim krallığımdır..."

"Bu iğrenç."

"Ama doğru," dedim ve bana hak verdi. İç geçirip omuz silktim ve farkında olmadan arkamdan boz işareti yaptım. "Peki. Ben *kendi başıma* otelime gideyim o zaman. Sana Tres Horny Boys'la iyi eğlenceler."

Keyfi öyle yerine geldi ki neredeyse çekici görünecekti –neredeyse– ve dönüp bana, "Teşekkürler!" diye bağırıp koridorda koşmaya başladı. "Ve *lütfen* paparazzilerin seni durdurmasına izin verme!"

Ve böylece gitti.

Ben de parmaklarımı açtım.

Ve gülümsedim.

Çünkü bakıcım olmadan nihayet bir kuralı çiğneyebilirdim ve Vance Reigns beni bu gece yemeğe çıkaracaksa, güzel görünmem gerekiyordu. Hayır, *Jessica Stone* güzelliğine ulaşmam gerekiyordu.

Ve de Amara'yı Kurtar kampanyası hakkında konuşmak istiyordu.

Onu da yanıma alırsam, yıldız gücüm iki katına çıkardı.

Topuklarımın üzerinde keyifle dönüp köprüye doğru ilerledim. Hem, Ethan kesinlikle Jess'ten hoşlanıyordu. Yedi yaşındaki bir Carmindor'la fotoğraf çektirirken bana nasıl baktığını görmüştüm, bakışlarının yumuşaklığını, dudaklarının hafifçe yu-

karı doğru kıvrılışını. Bir anlığına benim gerçek Jess olmadığımı unutmuş olmalıydı. O bakışlar muhtemelen Jess'e özeldi.

Bu canımı tuhaf bir şekilde sıkıyordu ve nedenini bilmiyordum.

Ancak paparazziler hakkında haklıydı. Oraya vardığımda köprüde bekliyorlardı ve bana soru sormaya çalıştılar ama onlara yüz vermeden otel lobisine yürüdüm. Odama kadar peşimden mi geleceklerdi?

Ama sonra uzun boylu, geniş omuzlu siyahi bir adam peşimden gelen paparazzilerle arama girdi. Gömleğindeki ÖZEL YILDIZ GÜVENLİĞİ yamasını görene kadar ısrarcı oldular ama ondan sonra hızlı bir U dönüşüyle lobiden ayrıldılar.

"Size sıkıntı çıkardılar mı, Bayan Stone?" diye sordu, bu dev adamı tanımam gerekiyormuş gibi.

Ağzımı açtım, sonra kapadım, sonra tekrar açtım.

Şükürler olsun ki tanıdık bir ses beni kurtardı. "Hey, Lonny!" diye seslendi Darien. "Bu kadar geciktiğimiz için kusura bakma. Elle ne renk Converse giyeceğine karar veremedi." Darien beni yumuşak başlı bir gülümsemeyle tanıdığında, o ve kız arkadaşı Elle Wittimer lobide yürüyordu. "Hey! Seni tekrar gördüğüme sevindim. Bu benim arkadaşım Lonny Johnson, Özel Yıldız Güvenliği'nin başı," deyip kaslı adamı gösterdi. "Bu sene ExcelsiCon'un güvenliğinden o sorumlu. Bu adam birkaç kez benim canımı kurtardı. Eskiden benim korumamdı."

"Hâlâ o zamanları özlüyorum," dedi Lonny.

"Gerçekten mi?"

"Hayır." Koca adam kol saatine baktı. "Ve yola çıkmazsak geç kalacağız. Akşam yemeğini bir kez daha kaçırırsam Antonio beni gebertecek."

Elle güldü. *Gerçekten* güzel kızdı – internetteki o karalama kampanyaları her şey ama her şey hakkında yalan söylemişti. Saçları mükemmel bir Amara kırmızısına boyanmıştı ve gözlüğünün arkasındaki gözleri elaydı. Bir *Yıldızalanı* tişört elbisesi ile parıltılı Converse giyiyordu. Bana bakıp, "Bizimle gelmek ister misin?" dedi.

Evet. Ama sonra Vance Reigns'in beni yemeğe davet ettiğini hatırladım ve sanki Hulk beni ikiye ayırıyormuş gibi hissettim. *Yıldızalevi*, keşke şimdi benim de bir dublörüm olsaydı.

Yüzüme yalancı bir gülümseme yerleştirdim. "Ah, hayır, gelemem," dedim ona, ruhum vücudumdan zorla çıkarılıyormuş gibi görünmemeye çalışarak. "Teşekkür ederim ama."

Elle'in elini tutarak, "Fikrini değiştirirsen arayabilirsin," dedi Darien ve Lonny'nin peşinden otelden Atlanta sokağına çıkıp siyah bir arabaya binerek gittiler.

Ben de orada durmuş, keşke onlarla beraber gitseydim diye düşündüm ve aynı anda Milo'yu ve Bran'i –ve *Harper*'ı– özledim. Harper'ı yıllardır internetten tanıyordum ve gidip ne yapmıştım? Jess'in benim yerime geçip gerçek hayatta onunla tanışmasına müsaade etmiştim. Umarım Jess bunu eline yüzüne bulaştırmamıştır. Umarım Harper ondan –yani, benden– nefret etmiyordur. Bu gece Yıldız Partisi'ne gideceklerdi ve keşke ben de onlarla gidebilseydim.

Ama senin de Vance'le süper bir randevun var, diye kendi kendime hatırlattım. Onunla nasıl iletişime geçeceğimi bilmiyor olsam da. Otel telefonundan arayabilir miydi? Evet, tabii ki.

Değil mi?

Yürüyüşüme biraz oyun katıp kendime, üzerime fuar yorgunluğunun çöktüğünü söyledim; sorun, anahtar kartımı ararken arkadaşlarımı özlemem ve bir şeyleri kaçırıyor olmaktan korkmam değildi. Önemli değildi. Odama gidip, ne bileyim, *Yıldızalanı* izlerdim? Tumblr'ın #sheith ve #carmindeuci etiketlerini gezerdim? Lobide Pokémon Go! oynardım? Birkaç yemim vardı hâlâ.

Asansörü çağıran düğmeye bastım ve telefonuma baktım. Hiçbir şey yoktu. Bugün *en azından* birileri bana mesaj atar diyordum. #AmarayıKurtar etiketleri eski gönderilere aitti. Şu an kimse bundan bahsetmiyordu.

Odama dönüp kendimi yatağıma attım ve otel telefonuna baktım. Vance beni arayacaktı. Evet.

Arayacağını biliyordum.

JESS

Parti... hiç de beklediğim gibi değildi. Harper'la gitmeyi kabul ederken aklımdan ne geçiyordu hiç bilmiyordum ama kesinlikle *Pokémon* rapine eşlik eden bir erkeğin cosplayini yaptığı Elsa ile bir Captain Marvel ya da yeşil saçlı bir tasarımcıyla kız arkadaşının üzerine kıyafetler giydirdiği bir sosis köpek beklemiyordum. Tamam, herkesin duymazdan gelmeye çalıştığı "I'm Looking for a Hero" söyleyen biri olur diye düşünmüştüm ama bu biraz farklıydı.

Kapıda duran bir koruma ya da müzik çalan bir DJ yoktu. Ciddi görünüşlü garsonların ellerinde taşıdıkları karides kokteylleri ya da havyarlı kızarmış ekmek dilimleri yoktu. Bu parti bir otel odasındaydı –en azından Harper'ın tanıdığı birinin odası olduğunu umuyordum– ve partide yaklaşık yirmi kişi bulunuyordu. Duvarlara asılmış rengârenk kurdeleler vardı, ışıkların rengini değiştirmek için lambaların üzerine farklı renkte plastikler geçirilmişti ve tavandan fosforlu çubuklar sarkıyordu. Lambalardan biri, bağcıklarımın parlamasını sağlayan bir mor ışıkla değiştirilmişti ve küçük mutfakta içki şişelerinden ve gazlı içeceklerden inşa edilmiş bir duvar vardı.

İçki içmek için yaşım tutmuyor, diye düşündüm, ardından buradaki herkesin aynı durumda olduğunu fark ettim.

Bu, bir partiden çok bir arkadaş toplaşmasıydı ve ben kimseyi tanımıyordum. Beni Harper davet etmişti ama onunla da arkadaş olduğumuz söylenemezdi ve buradaki kimsenin Imogen'i tanımadığını umuyordum.

Olmamam gereken bir yerdeydim.

Sabahleyin biri, akşam olduğunda bir fuar partisine katılacağımı söyleseydi, onun yüzüne gülerdim. Resmî kıyafet zorunluluğu ya da kokteyl olmayan bir partiye en son ne zaman gittiğimi hatırlamıyordum. Ya da adı duyulmakta olan bir yıldızın ününü (ve muhtemelen de egosunu) pohpohlamak için onu koluma takmadığım ve Jessica Stone olmamın beklenmediği bir partiye. Ya da karnımı içime çekmek, ayaküstü bir şeyler atıştırırken birileriyle tanışmak ve çıkışta paparazziden kaçmak zorunda kalmadığım son havuz partisine.

Bu... bir rüya gibiydi. Bu iyi bir rüya mıydı yoksa kötü mü, gerçekten hiç bilmiyordum.

Telefonum arka cebimde titreşti, kimin yazdığına baktım. Ethan. Muhtemelen ne yaptığımı soruyor, aklımı kaçırıp kaçırmadığımı ve planımın ne olduğunu merak ediyor ve bunu neden yapmamam gerektiğini söylüyordu – ve belki ona geri dönersem, daha sonra bundan pişman olmayacaktım.

Daha sonra bundan pişman mı *olacaktım*?

Harper bana dönüp bir kaşını havaya kaldırdı – bunu nasıl bu kadar iyi bir şekilde yapabiliyordu? Tenimin karıncalanmasına neden olan bir bakıştı bu. Bu bakışı incelemek istiyordum. Kaşının eğimini ve yukarı doğru kıvrılan ağzını parmağımla takip etmek istiyordum.

O merak içindeydi, bense tavşan deliğine düşen Alice'tim.

"Daha önce bir partiye gitmemiş gibi duruyorsun." İnsanın kulağını kanatan karaoke sırasında sesini bana duyurmak için kulağıma doğru eğildi. "Rahatla, arkadaşların yanındasın."

"*Arkadaşlarım* mı?" diye sordum, çok panik olmuş gibi görünmemeye çalışarak.

Omuz silkti. "Olabilir? Tumblr'da Carminara etiketinde zaman geçiriyor muydun?"

"Bu bana hâlâ bir İtalyan yemeğin ismi gibi geliyor."

Kıkırdadı ve ensemin arkasında hissettiğim nefesi omurgama bir ürperti gönderdi. "Gel, seni tanıştırayım."

"Tanıştırmana gerek yok, onunla zaten tanıştık," dedi yumuşak, sıcak ve zengin bir sese sahip biri ve bizimle çalışmak için öne çıktı. Ah, hayır. Ucu sivri cadı şapkası. Şemsiye. Yere kadar uzanan kızıl cübbe. Saçı da siyahi tenini vurgulayan bir altın sarısına boyanmıştı. Kaslı çocuğun yanındaydı bugün. Beni Imogen sanan çocukla.

Ah, *hayır*.

Elini uzattı. "Ama birbirimizin isimlerini öğrenecek vaktimiz olmadı. Bran."

Tereddütle elini sıktım. Ne diyecektim ki?

Ne *diyebilirdim* ki?

"Bu Imogen," dedi Harper.

Çocuk başını yana çevirdi ve sırrımı biliyormuş gibi gülümsedi. Hayır, sırrımı *gerçekten* biliyordu. "Sevgilim," diye seslendi, arkasındaki kaslı çocuğa – bana Canavar diyen çocuğa. Başım dönmeye başladı. "Ablan burada..."

Bran'in omzunu kavrayıp uzun boylu çocuğu karşılamak için yönlendirirken, "Kardeşim!" diye zorla seslendim. Bu, Imogen'in *kardeşi* miydi?

İki çocuğu arkadaki yatak odalarından birine çekiştirip arkamdan kapıyı çarptım.

Bran yüzüne düşmüş olan şapkasını düzeltti ve SOLO bardağından gürültülü bir yudum aldı. Bu, kırmızı plastik bardaklardan değil de, üzerinde Alden Ehrenreich'ın ve Chewbacca'nın suratlarının olduğu bir SOLO film bardağıydı.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıp açıklamaya çalıştım: "Bak, ben kız kardeşinin yerine geçtim, o da benim için bir şey yapıyor, tamam mı? Beni idare eder misiniz?"

Bran ve Kaslı birbirlerine aynı bakışı attıktan sonra Kaslı, "Onu öldürmedin, değil mi?" diye sordu.

"Ne? Onu niye..."

"Çünkü bu hiç de hoş olmazdı."

"Onu *öldürmedim*," diye ısrar ettim, "ama foyamı ortaya çıkarırsanız, ikinizi öldürürüm." Kaslı'ya bir bakış daha attım. "Ya da buna *yeltenirseniz*. Dinleyin, bana güvenip beni idare edin, olur mu?"

"O zaman ablam senin için ne yapıyor?"

Ah. Tabii ki bunu soracaktı. Adamakıllı bir mazeret düşünmeye çalıştım ama dört saatlik uykuyla ayakta duruyordum ve yaratıcılık diye bir şeyim kalmamıştı. Zaten bir şeyler uydursam da bunun bir yalan olduğunu hemen anlayıp ne olduğunu öğrenmek için hemen Imogen'e mesaj atarlardı.

Mağlup bir şekilde beremi ve gözlüğümü çıkardım. "Ben Jessica Stone'um."

Bran ıslık çaldı. "Bunu çalışmış mıydın?"

"Ne?"

Tekrar birbirlerine baktıktan sonra Kaslı, "Bugünkü karşılaşmamızdan beri bunun farkındaydık aslında. Gözlük ve bere bir yere kadar da Canavar'ı tanırım. Ablam sonuçta. Ve kesinlikle gözlük takmaz. Ama sana çok *benziyor*."

Tüm bunları tanıdıkları herkese anlattıklarını hayal ederek korkudan olduğum yere çakılıp onlara baktım. Kim anlatmazdı ki? "Paparazzilere anlattınız mı?"

Kaslı şaşırdı. "Bunu niye yapalım ki?"

"Haftanın olayı olurdu."

"Öyle insanlar değiliz," dedi Bran. "Sırrını açıklamayacağız ve Harper'ın senin *sen* olduğunu bilmediğinden de eminim."

"Ama ona söylemelisin," dedi Kaslı.

Bu o kadar da kolay olamazdı. İkisine baktım ama samimi görünüyorlardı. Sırrım onlarda gerçekten güvende olur muydu?

Sonra Kaslı elini uzattı ve, "En baştan başlayalım. Ben Milo

Lovelace, Canavar'ın kardeşi; bu da erkek arkadaşım, Bran Simons."

"Bir Milo'ya göre baya kaslısın," dedim ve elini sıktım. Kavrayışı kuvvetliydi, Dare'inki gibi.

"Bunu bir iltifat kabul edeceğim," dedi Milo gülerek. "Harper'ı bekletmesen iyi olur. Ve endişelenme diye söylüyorum, yüzündeki morluk çok da kötü durmuyor."

"Sağ ol?"

Partiye döndük. Bran bana kırmızı bir Solo bardağında içki ikram etti. Bu, izlediğim her gençlik filminden fırlamış bir sahne gibiydi. "İçki ister misin? Kara'nın özel kokteyli – partiyi o düzenliyor. Biz buna Ah, Hayır diyoruz.

"Ah, hayır," dedim, bu içkiye biraz korkuyla yaklaşarak.

Harper güldü. "Aynen öyle!"

"Almayayım," dedim, bardağı Bran'e doğru ittirerek. "Ben, ee, içki kullanmam."

Kara'nın kaşları –simlenmişti– havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Kişisel bir şey," diye açıklamaya çalıştım çünkü işin gerçeği sinirlerimi yatıştırmak için bir içkiye hayır demezdim ama buradaki kimseyi tanımıyordum.

Bran ile Milo sırrımı açıklamayacak olsa da PR hislerim karıncalanıyordu. Buradaki herkesin telefonu vardı. O telefonların da kamerası. Bir fotoğrafımı çekip en çok para verene satabilirlerdi ve sabah NORMAL HAYAT JESSICA STONE'U SARHOŞ MU ETTİ? gibi saçma sapan bir manşete uyanırdım.

Oda loş olduğu ve kimse *gerçek* Jessica Stone'un burada olabileceğini düşünmediği için şanslıydım. Imogen olamayacak kadar tuhaf ama Jessica Stone da olmayan, sadece Prenses Amara'ya fazlasıyla *benzeyen* biriydim.

Ortada bir yerlerde, tehlikeli bir biçimde sallanıyordum. Tek bir hatamla herkes kim olduğumu öğrenebilirdi.

"O zaman Harper'a eşlik etmiş olursun. O da bu gece içmiyor. Bu arada." Bran bana uzattığı içkiyi kafaya dikip kollarını havaya kaldırdı. "Vuuuu! ELSA! EVET, SEN!" Pokémon rapini bitiren

erkek Elsa ve Captain Marvel'a döndü ve Elsa'yı *Hamilton*'dan "The Story of Tonight"ı söylemeye davet etti.

Harper başını salladı. "Ah, Hayır'ın içinde sağduyudan çok votka var."

"Sen neden içmiyorsun?"

Partinin geri kalanını işaret etti. "Ben dersimi aldım: Sabaha pişmanlıkla uyanmak istemiyorsan içme ve yarına *çok fazla* siparişim var. Hadi, gel seni birileriyle tanıştırayım."

Tanıştırdı da. Sosyal ortamlarda geçirdiğim zamanın çoğu hayranlarla tanışma ya da işle alakalı olduğundan insanların yüzlerini ve isimlerini hemen ezberlemeye alışıktım. Harper'ın arkadaşları muhtemelen hiçbir zaman Gucci gece elbiseleri giymeyecek ya da sahte oldukları birkaç kilometreden belli olan diyet hapları satan şirketler onlara sponsor olmayacaktı ama parmakları mürekkep lekeli, gülümsemeleri ise içtendi; Keşke bu sponsorlukları alanlar *bu insanlar* olsaydı, diye düşündüm. Jessica Stone olsaydım tanışamayacağım insanlardı çünkü o zaman, beni tanımak için benimle konuşmalarına gerek olmadığını düşüneceklerdi. Beni tanıdıklarını varsayacaklardı. Jessica Stone'u tanıdıklarını.

"Bugün Natalia'nın kedisini kovalayan sen miydin?" diye sordu yeşil saçlı modacı.

Harper güldü. "Beni yakaladınız."

"Yani o *gerçekten* Tüylü'ydü demek?"

"Maalesef," diye mırıldandım elimdeki su bardağına ve yeşil saçlı kız güldü.

"Ah! Sana şeyi soracaktım, Harper. Senin stantta hâlâ Darielle baskısı var mı? Sürekli bir tane alacağım diyorum, bu sefer gerçekten alacağım."

"Onlara Darielle deme lütfen, eğreti duruyor," dedi, sosis köpeği tutan kız arkadaşı. Köpek, parıltılı bir pembe tütü etek ile tek parça bir tayt içinde, dilini çıkarmış, kızın bardağında ne olduğunu anlamaya çalışırken keyfi yerinde görünüyordu. "Frank, *kes* şunu. Ah, Hayır'ın tadına bakmak istemezsin."

"Darielle'in ne sıkıntısı var, canikom?" diye sordu yeşil saçlı kız, alınmış bir şekilde.

Kız arkadaşı, Ah, Hayır'ı tutan eliyle mor gözlüğünü ittirdi. "Bu ismi kabul ettirmeye çalışma."

"Kabul *ettireceğim* ama."

Ben de kız arkadaşının tarafını tutuyordum. Darielle *gerçekten* eğretiydi. Neredeyse Carminara kadar eğreti. İnsanlar neden çiftlerin ismini tek bir isimde birleştirirdi ki?

Harper güldü. "Birkaç baskı kaldı sanırım – yarın uğrasana? Bir tanesini sana ayırırım. O baskıyla ne yapacaksın ki?"

"Çünkü yarın yıldönümleri," dedi yeşil saçlı kız, "ve tasarladığım kostümü gerçekten çok güzel çizmişsin. Geçen sene buraya gelirken o kostümü dikmek için kaç kere iğneyi elime batırdığımı bilemezsin. Elle birçok şeyde iyi olabilir ama iyi bir şoför değil."

Köpeği tutan kız da başını salladı. "Elle ehliyet sınavından iki kez kaldı."

"Elle'i nereden tanıyorsunuz?" diye sordum.

"Aa! Kusura bakma," dedi Harper. "Seni tanıştırmayı unuttum." Yeşil saçlı kızı işaret etti. "Bu Sage. Kendi tasarladığı tişörtleri satıyor."

Sage sırıtarak, "Bu sene devasa Nox Kralı heykelinin yanındayız," dedi. "Imogen, ebeveynlerin acayip havalı."

"Gerçekten müthişler," diye katıldı Harper. Sadece başımı sallamakla yetindim, herhalde öyleydiler. Harper daha sonra elini, köpeği tutan sarışın kıza doğru uzattı. "Bu da Sage'in kız arkadaşı, Calliope. Cal, Elle'in üvey kız kardeşiydin, değil mi?"

"Evet, bizimkiler evlendiği için. Bir de ikizim var, o yüzden geçen seneki Geekerella dramasındaki ben *değildim*." Mor gözlüğünü tekrar burnunun üzerinde ittirdikten sonra, "Ben *iyi* üvey kız kardeşim," diye ekledi.

Dare'den hikâyeleri dinlediğim için gülerek, "Kötü olanla karşılaşmak istemem," dedim.

Anlatıldığına göre tam bir canavarmış – Imogen'inki gibi değil hem de.

"Merak etme, geçen sene olanlardan sonra bir daha fuarlara katılmama kararı aldı," diyerek Cal yüreğime su serpti. Şişman sosis köpeği, zavallı siyah gözleriyle bana bakabilsin diye havaya kaldırdı. "Bu da Bay Frank. Modelimiz."

Frank, kulaklarını yüzünün yanlarına vura vura kafasını salladı ve pembe dilini dışarı çıkardı. Tekrar Cal'in içkisine burnunu sokmaya çalışınca Cal iç geçirip Frank'in herhalde susamış olduğunu söyleyerek müsaade istedi. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Imogen."

Gülümseyerek, "Ben de," dedim.

"Bizim standa uğra, sana bir tişört vereyim. Canikom?" Nazikçe Sage'in omzuna dokundu. "Sen istediğin kadar takıl, ben bu çocuğu alıp odamıza çekileceğim. Sanırım müzik ikimize de fazla geliyor." Cal parmak uçlarının üzerinde uzanıp Sage'in dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi dikip bakmak istemiyordum ama öpücükleri, *sonra görüşürüz* der gibi o kadar basit ve o kadar rahattı ki bunu bilinçli bir şekilde yapmışlar gibi bile görünmüyordu.

Keşke bunun nasıl bir his olduğunu bilseydim.

Sage'le, üniversitedeki ilk yılı ve bir elbise dükkânı için büyük planlarını –biraz eksantriğe kaçan, ineklere uygun kıyafetler– konuşarak birkaç dakika daha geçirdik. Dare'in daha önce ondan birkaç kere bahsettiğini duymuştum ama hiç ilgi göstermemiştim. Göstermeliydim belki de.

İlgi göstermediğim şeyler sayamayacağım kadar çoktu. Bu, Jessica Stone'un imajının bir parçası değildi.

Harper'ı, gösterişli partiler ve bunaltıcı kokteyller gibi, benim ortamlarımdan birinde hayal etmeye çalıştım ama odaklanma sorunu yaşayan bir kamera lensi gibi bu hayal de bulanıktı. Öte yandan ben de kendimi çiçek tarlasındaki bir yabani ot gibi ait olmadığım bir yerde hissediyordum ve birinin bunu fark edip beni kökten söküp atmasından korkuyordum. Harper'sa... mutlu görünüyordu.

Mutlu.

Ethan'ın sorusu aklıma gelince gözlerimi kaçırdım.

Sage ve Harper, ikisinin de tanıdığı ve ikisinin de uzak durulması gereken biri olduğunu söylediği bir YouTuber hakkında dedikodu yapıyordu ancak Bran, karaoke hoparlöründen Harper'a seslendiğinde, henüz bunun nedenini çıkarabilmiş değildim. Tüm oda sessizliğe gömüldü ve Harper beklentiyle sahneye doğru döndü.

Bran bir parmağını ona doğru uzattı. "Sana meydan okuyorum!"

Harper ellerini kalçalarına koydu. "*Ne* için?"

Mikrofonu uzatıp kaşlarını aşağı yukarı oynattı. "Bir düet karşılaşması için."

Harper gözlerini devirdi. "Benim yeteneğimle başa çıkamazsın, Bran."

"Korkak tavuk!"

"Bunun yalan olduğunu biliyorsun. Seni daha önce üç kere yendim zaten."

Bran dramatik bir biçimde iç geçirdi. "O zaman arkadaşınla bir düet karşılaşması yap!"

Bu sefer Harper bir kahkaha attı. "Nerede, o..."

"Olur."

Kaşları havaya kalktı.

Ben bu kadar yürekli biri değildim, değil mi? Hayır – evet. Belki. Belki bir zamanlar. Kendimi Jessica Stone'a dönüştürmeden önce. Ve şimdi Jessica Stone değilken, tüm katlanmış kenarlarım, bir kelebeğin kanatları gibi yavaşça ama sabırla açılmaya başlamıştı.

Elle'in fotoğraf makinesinin kadrajından gördüğüm görüntü aklımdan çıkmıyordu.

Mutlu musun? Ethan'ın sorusu kafamda yankılanıp duruyordu.

Bu sorunun cevabını bulmak istiyordum.

Harper'ın elini tutup onu Disney prens ve prenseslerinin karşıt cinsleri olarak cosplay yapan bir grup cosplaycinin (Elsa da onlarlaydı) arasında kalan, karaokenin yapıldığı köşeye kadar çektim. Bran bize iki mikrofon verdi.

Harper, ihtiyatla, "Bundan emin misin?" diye sordu. Odaya kaçamak bakışlar atıyordu.

Ona meydan okuyup, "Korktun mu?" diye sordum ve Jessica Stone, bir yere takılmış bir yumak gibi anbean çözülmeye başladı. Oda gürültülüydü ve tüm şarkıları kafamda duyabiliyordum...

Hayır. Tek bir şarkı.

Bran bana bir iPad uzattı; hızlıca şarkıyı seçip tableti ona geri verdim.

Harper merakla bana baktı. "Hangisini seçtin?"

Ona gülümsedim. "Göreceksin."

Bir kemanın tatlı melodisi karaoke hoparlörlerinden yayılmaya başladı. Fotoğraf makinesi lensinden gördüğüm görüntü netleşiyordu. Bu şarkıyı aslında bilmiyor olmam gerekirdi. Bu şarkıyı umursamıyor olmam gerekirdi. Umursamıyordum, değil mi?

Harper'ın gözleri ışıldadı. "Bu şarkıyı seçeceğini biliyordum."

Kusursuz notalara sahip şarkının sözleri televizyon ekranından akmaya başladığında, bunun doğru olduğuna inanmak istedim. Bu sözlere bakmama gerek yoktu. Bunlar benim için Amara'nın korsesi, topuklularının ayağımı vurması ve saçına yerleştirdiği ağır taç kadar tanıdıktı.

Müzik başladığında, çimenlerin üzerinde poz veren Amara'ları, kayıp bir prensesi kurtarmak üzerine konuşan Imogen'in sesindeki tutkuyu ve bu aptal diziden bahsederken Dare'in yüzünden okunan tanıdık coşkuyu hatırladım...

İnsanların çoğu *Yıldızalanı*'nın açılış şarkısı olan "Yıldızları Ateşle"nin sadece ilk otuz saniyesini biliyordu ama ben, tamamen bana ait olan bir sır olarak, göçükleri olan Bumblebee sarısı vosvosumda bu şarkıyı binlerce kere açmış, açık camımdan şarkı sözlerinin sonsuz gökyüzü, bulutlar ve yıldızlara doğru süzülmesine izin vermiştim...

Televizyon dizisini hiç izlememiştim ama müziklerini kesinkes dinlemiştim.

Ama ya biri bunu öğrenirse? Ya biri kayda alıyorsa? diye fısıldadı

zihnimin arkasındaki bir ses ve bu yüzden şarkının ilk kelimesini kaçırdım ama Harper, her şeyi yaparken kullandığı o atılgan ve korkusuz tavrıyla şarkı söylemeye başlayıp şarkıyı kurtardı. Ona katılmam için bana meydan okuyarak baktı.

Şarkının ilk geçiş kısmında bana doğru, sadece ağzını oynatarak, "Korkak tavuk," dedi.

Kimmiş korkak tavuk.

İkinci kıta başladığında, bu sefer kelimeleri yakalayıp gece göğündeki takımyıldızlar ve yıldızlar hakkında, cesur olmak ve son âna kadar dostlarının yanında kalmak hakkında şarkı söylemeye başladım. Cesurca yaşamak hakkında. Parlamak ve karanlıkta bir ışık olmak hakkında.

Yıldızları ateşlemek hakkında.

Yani keşke *High School Musical*'da olduğu gibi karaokenin canına okuduğumuzu söyleyebilseydim ama... nerede. Şarkı bittiğinde, ikimizde de şarkı söylemekten anlamadığımız için nefes nefese kalmış, herkesin kulak zarını hemen hemen delmiştik ama son notayı haykırarak söyledik ve şarkının sonundaki temiz davul solosunu da hayali bagetlerle çalarmış gibi yaptık...

Ve şarkı sona erip odayı sessizliğe gömdü. Daha önce böyle bir şey yapmamıştım – kendime izin verip ânın keyfini çıkarmamıştım. Yavan olmaya izin vermemiştim.

Öyle nefes nefeseydim ki artık gülemiyordum bile ve nefes almak canımı yaktığı için yanlarımı tutuyordum.

Bran, kalabalığın içinden, "Bu REZALETTİ!" diye haykırdı. "Kendinizden utanmalısınız."

Harper iki parmağını dudaklarına götürüp kalabalığa bir öpücük gönderdi. Ben de onu taklit ettim ve mikrofonlarımızı bırakıp birileri bize bir şeyler fırlatmadan çabucak sahneden indik. Balkona çıkıp kendimizi dışarı kapatırken Harper da ellerinin arkasıyla gözlerini siliyordu.

Gülmeyi kesemeden, "Rezalettik," dedi nefes nefese.

"Ama buna değdi," dedim.

İki aptal gibi sırıtıyorduk.

Tanrım, bu tuhaf evrenin bir parçası olmayı o kadar çok istiyordum ki.

Ama sen Jessica Stone'sun, diyordu zihnimin ardındaki o ses ve keşke onu bir kutuya kapatıp gömebilseydim. *Bunun var olduğu bir evren yok.*

Ama sonra öbür yanım, o fotoğraf makinesi objektifinden diğer tüm Amara'lara bakışını, Dare'in her çekimden önceki hevesinin bulaşıcılığını, Imogen'in Amara'yı kurtarmaktan bahsederken gözlerindeki tutkuyu hatırlıyordu...

Kendine izin vermeyi. Kendin olmayı.

Ya da bu hayatında verdiğin en iyi karar olabilir, diye fısıldadı o yanım.

Harper kısık bir sesle, "Imogen," dedi ve tüylerim diken diken oldu çünkü kullandığı isim benim ismim olmasa da benden bahsediyordu. Gerçek benden. Jessica Stone kisvesi altındaki benden değil. Bu fikir hoşuma gitmişti.

Biz fikri hoşuma gitmişti.

Telefonum öttü ve ilk başta onu duymazdan gelmeye çalıştım. Ama sonra bir kez daha öttü.

"Bakmayacak mısın?" diye sordu.

Geçiştirerek, "Sadece Twitter," dedim ve sonra kendime geldim.

Bu Twitter'dı.

Telefonumu arka cebimden çıkardım ve bildirime baktım. Ah, hayır. Sanırım kusacaktım.

Hırsız, senaryodan bir fotoğraf daha paylaşmıştı.

@yıldızalanısenaryosu337

Bunun hoşunuza gitmesine sevindim. Yarın, size bunun ne kadar gerçek olduğunu göstereceğim. ✌#ExcelsiCon

GENERAL SOND, CARMINDOR'un çenesini kaldırır.
CARMINDOR, bağlarından kurtulmaya çalışır.
Arkalarındaki ekranda bir görüntü belirir.

GENERAL SOND
Bu Velaris Altı, Federasyon'un ucundaki koloni gezegenlerinizden biri. Burada yaklaşık altı milyon kişi yaşıyor, haksız mıyım?

Siyah ve mor bir ışık gezegene isabet eder. Sonra Velaris Altı parçalarına ayrılır.

CARMINDOR şok içerisinde ekrana bakar.

CARMINDOR
HAYIR!

GENERAL SOND
Artık orada kimse yaşamıyor.

Konsey kibarca alkışlar.

CARMINDOR
Hepsini öldürdün.

GENERAL SOND
Her birini. Liderleri Güneş'in Yolu'na katılmak istemediler, ben de onları yargıladım. Bu, bana Kara Nebula tarafından verilen - hayır, *bahşedilen*- güç sayesinde tekrar tekrar yaşanacak. Katılmayı reddeden her gezegen ortadan kaldırılacak.

(duraklar)

Federasyon Prensi onlara doğru yolu gösterene kadar.

CARMINDOR
Akılsız bir mürit mi olmamı mı istiyorsun?

GENERAL SOND gülümser ve bu samimi bir gülümseme olduğu için son derece akıl çelicidir.

GENERAL SOND
Ben sadece seni kurtarmak istiyorum, Prensim çünkü seni başka kimse kurtarmayacak.

Ellerim titriyordu. Bu nedense bir tehdit gibi geliyordu. Hayır, bunun bir tehdit *olduğunu* biliyordum. Ve bu sefer herhangi bir ipucu ya da işaret yoktu. Sadece senaryodan oluşan, etrafı kesilmiş bir fotoğraftı. Hırsız her kimse, öğreniyordu – bu da onu bulmak için şansımın daha da az olduğu anlamına geliyordu.

Mahvolmuştuk.

Harper endişeli bir şekilde omzumu tuttu. "Imogen, iyi misin?"

Başımı kaldırdım ve Imogen olmadığımı haykırmak istedim. Bir hiç olmaya, *Yıldızaları* senaryosunu sızdıran ve hiçbir Hollywood stüdyosunun bir daha çalışmak istemeyeceği bir kız olmaya çok yakın olduğumu. Kariyerimin biteceğini.

Ama ona bunları söyleyemezdim çünkü o beni bir başkası sanıyordu.

Beni şaşırtarak yumuşak bir sesle, "Aç mısın?" dedi.

"Yanımda para yok," dedim gergince. Yüzüne bakamıyordum.

"Şansına, ben de beş parasızım. Gel, daha akşam yemeği yemedik."

Elimi tuttu –parmaklarını benimkilere geçirdi– ve ben hiçbir şey diyemeden paramparça olmamak için çok çaba harcadığımı anlayarak beni balkondan geçirip Yıldız Partisi'nden uzaklaştırdı.

Harper sırt çantasının içinde anahtar kartını aradı ve bizi içeri soktu. Artık aynı otel binasında bile değildik, benim kaldığım otelin yanındaki binadaydık. Sanırım çoğu oda gibi bu da mütevazıydı; iki adet çift kişilik yatak, bir mini buzdolabı ve şifonyerin üzerinde eski bir televizyon vardı. Odaya saçılmış valizlerden ve şampuan, saç düzleştiricileri ve tuvalet malzemeleriyle dolu olan banyodan odayı üç farklı kadınla paylaştığını anlamıştım ama hiçbiri burada değildi.

Çantasını kapıda bırakıp valizine doğru yürürken, "Umarım acıkmışsındır," dedi.

Valizini açıp içinden doksan dokuz sentlik o ramen kutularından büyük bir paket çıkarana kadar bir valizin içinde ne tür bir yemek olabileceğini bilmiyordum. Kahve makinesinin sürahisini doldurmamı –önce durulamamı– istedi; Harper duvara dayalı masayı çekip yataklardan birinin ucu sandalye görevi görecek şekilde ortaya çekerken ben de sürahiyi doldurdum.

Aklım hâlâ yeni senaryo sızıntısıyla meşguldü. Bu konuda düşünmek istemiyordum – bu konuda düşünemezdim. Düşünürsem, tüm umudumu kaybedeceğimden korkuyordum.

Bu imkânsızdı. Burada ne arıyordum? Neden Imogen'miş gibi davranıyordum? Artık bunu yapmamın hiçbir anlamı yoktu. Bu hırsızı hiçbir zaman bulamayacaktım nasıl olsa. Ama şimdi Jess olmaya dönmek de istemiyordum.

Kahve makinasına su doldurup makinayı açtım.

Bana, "Kendi evinmiş gibi," dedi ama bunu tam olarak nasıl yapacağımı bilmiyordum. Kendimi tamamen keskin uçlardan yapılmış gibi hissediyordum, sanki dokunduğum her şey üzerime yapışıyordu. Ben de Harper'ın hazırladığı masaya oturdum. "İçecek bir şey istiyor musun? Elimizde..." Mini buzdolabını açtı ve içindekileri kontrol etti. "Şişe su, şampanya – ama sen henüz reşit değilsin, değil mi? On yediydin?"

"On dokuz," dedim düşünmeden ama sonra dudağımı ısırdım. Onu düzeltmemeliydim. Sadece evet demeliydim, ama...

"Ah!" Gülüp bana bir bakış attı. "Ben de on sekizim."

"Gerçekten mi?"

"Evet ama tuhaf. Şimdi ben sözde bir internet ünlüsüyüm ya," dedi, "uyduruk Tumblr'ım yüzünden herkes benim otuz yaşında falan olmamı bekliyor. Gençken başarılı olamazmışız gibi."

"Gençken başarılı olsak bile bu ya yanlışlıkla olmuştur ya şansa ya da denk gelmiştir ama hiçbir zaman çok çalıştığımız için değildir – ve evet, bunun bir kısmı şans ve yanlışlıkla ama hepsi değil. Birazcık da olsa yeteneğe de ihtiyacın var."

"Bir Kardashian değilsen tabii ki," dedi Harper mimiksizce.

En gençleriyle tanıştığım için ağzımdan alaycı bir gülüş kaçtı. Bunu söylemek yerine, "Varsa bir diyet Cola alırım," dedim.

Mini buzdolabından bir kola uzattı. Kahve makinesi uğuldamaya ve sürahiye sıcak su damlatmaya başladı. Harper noodle paketlerini açtı, çantasından yemek çubuklarıyla plastik çatal çıkardı ve bunları önümdeki masaya dizdi. Hiçbir şeyi atlamıyordu. Onu saatlerce seyredebilirdim.

Camgöbeği rengi oyuncak ayıyı aldım, ayının bir gözü yoktu.

"Ah, onun adı Kasım. Onsuz hiçbir yere gitmem," dedi. "O benim yolculuk arkadaşım."

"Hepimizin böylelerine ihtiyacı var. Benimkisi..." Ethan demeden kendimi durdurmayı başarmıştım çünkü Imogen'in Ethan'ı yoktu, Jess'in vardı. "Benimkisi iyi bir kitap," dedim uyduruk uyduruk.

Güldü. "Farklı kitaplar mı yoksa aynı kitap mı?"

"Aynı kitap. En sevdiğim kitap. Kenarlarını kıvırdığım, artık sırtı çatlamış bir kitap. Sen ne tür kitaplar okursun?"

"Çoğunlukla manga, biraz Fransız çizgi romanı. Çok iyi internet çizgi romanları da var – bir de hayran hikâyelerine bayılıyorum. Bir tane aslında sevmemem gereken bir General Sond hayran hikâyesi var ama *yıldızalevi,* bitiyorum ona. Yazarı, DikenliGül, saçma bir biçimde çok iyi yazıyor."

"Pek hayran hikâyesi okuduğumu söyleyemem."

"Gerçekten mi? Sanki okuyorum dediğini hatırlar gibiyim ama."

"Son zamanlarda demek istedim," diyerek geçiştirdim. "Çok yoğundum ya. Amara'yı Kurtar meselesiyle falan. Fuarlara hep ramen getirir misin?" Yatağın kenarında rahatsız rahatsız kıpırdanırken konuyu değiştirmeye çalıştım.

Harper güldü. Farkına varmamıştı. Güzel. "Getirmez miyim hiç! Fuar yemekleri hep çok pahalı oluyor ve ben de fakir bir sanatçıyım, o yüzden buradaki gösterişli restoranlara param yetmiyor. Arkadaşlarım dünyadaki en iyi otel ramenini yaptığımı söylerler ve ben de seninle tanışırsak sana otel rameni yapacağımı söylemiştim, işte yapıyorum."

Bunun bana değil de Imogen'e verilmiş bir söz olduğu için canımı sıkmamaya çalışarak, "İşte yapıyorsun," dedim boş boş. Neden böyle bir şey canımı sıkıyordu ki? Hislerimi kontrol etmeye çalıştım. Ben profesyonel bir *oyuncuydum*. Bunun altından kalkabilirdim. "Bu, beklentiyi baya yükseltiyor. Çok iyi ramenler yemişliğim var."

Bir parmağını havaya kaldırdı. "Ama *benim* ramenimi yemedin. Kuponlarla yaşamayı bilen Hart'tan Hart'a geçen bu doksan dokuz sentlik ramen tarifini mükemmelleştirdik. İzle!"

Gösterişli bir şekilde sürahiyi alıp iki kutuya da dumanı tüten su doldurdu, ardından kutuların kapaklarını kapattı ve kapaklar açılmasın diye yemek çubuklarını da üstüne koydu. Sonra da telefonunda yedi dakikalık bir alarm kurdu.

Sesli bir şekilde, "Cennette yedi dakika,"* diye mırıldandım. *Sesli bir şekilde.* Utanmış hâlde bir elimle ağzımı kapattım. "Ben bunu, böyle demek..."

Harper güldü, gözleri kırıştı ve benim de kalbim hızla çarpmaya başladı. "Zaman geçirmek için iyi olurdu."

---

* (İng.) Seven minutes in heaven: Amerika'da gençlerin partilerde oynadığı bir tür parti oyunudur. Karşı cinsiyetten iki kişi çeşitli metodlarla seçilir ve bu iki kişi bir dolaba girip yedi dakika boyunca orada istediklerini yaparlar. Buna öpüşmek de dahildir. *–çn*

Kulaklarımın utançla kızardığını hissedebiliyordum. "Ben... Ben böyle demek istememiştim. Birden aklıma geldi sadece."

Başını yana eğdi. "İlk öpüşmem cennette yedi dakika kafası bir şeyde olmuştu. Ortaokulda bir doğumgünü partisindeydim. Çok... kötüydü."

"Benim ilk öpüşmem..." *Avcının Yükselişi* setindeydi ama ona bunu söyleyemezdim. "Benden yaşça büyüktü ve ben o zamanlar on beş yaşında falandım. Sakalları beni kaşındırmıştı ve sonra orada isilik çıkmıştı – ve ot gibi kokuyordu. Bütün gün ot içmişti."

"Of, baya kötüymüş."

Ellerime bakıp başparmağımın üst derisini tırnakladım. "Bir ilk öpücük olarak beklediğim gibi değildi kesinlikle." Ama bu işimdi ve bir seçeneğim yoktu. Bunu Harper'a söylememeyi seçtim. "Çok da önemi yok. O zamandan beri birkaç kişiyle güzel öpüşmelerim oldu." Dare de buna dahildi. Onunki baya iyiydi hatta.

Harper bana bakarken başını yana eğdi. "Biliyor musun, Imogen, hiç internette davrandığın gibi değilsin."

Kalbim tekledi. *Ah, hayır.* "Nasıl yani?"

Bir bacağını altına alıp yanıma otururken, "Davranmıyorsun işte," dedi. Leylaklı vücut losyonu kokuyordu ve bunu içime çok çekip o kokuda boğulmamaya çalışıyordum. "Sanki başka biriymişsin gibi."

"Belki de öyleyimdir."

Çekingen davrandığımı sandığı için bu dediğime gülümseyerek karşılık verdi.

Öfkeli bulutların ve gece yarısı göğünün rengi olan koyu renk gözlerine bakarak yutkundum ve kendimi onlardan tehlikeli bir şekilde biraz fazla hoşlanmanın eşiğinde buldum. Silkelendim, boğazımı temizledim ve bakışlarımı noodle kutularına diktim. "Peki neden yedi dakika?"

Bana, tenimin aynı anda hem yanmasına hem de donmasına neden olan o bakışıyla bakmaya devam ederek, "Çünkü ramen dediğin al dente yapılır," dedi, "ve yedi dakika bunun için tam geliyor. Sen yedi dakikada ne yapardın?"

"Cennette mi burada mı?"

Sırıttı. "Burada."

Ah – *ah* başım beladaydı.

Çünkü sanırım koyu renk kıvırcık saçlı, kahverengi parmaklarında mürekkep lekeleri olan ve kestane rengi dudaklarına bela saklı bu kızdan hoşlanmaya başlamıştım.

Cep telefonu öttü. Yedi dakika dolmuştu. Kutuların kapaklarını kaldırdı ve noodlelarını yemek çubuklarıyla karıştırdı, ben de aynısını yaptım.

"*Bon appétit*," dedi.

IMOGEN

Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le olan ilişkim şöyle sonlanmıştı:

Beni ne aradı ne bir mesaj attı ne de, "Bebeğim, kusura bakma! Anahtar kartımı kaybettim ve asansörde mahsur kaldığım için Hydra ajanlarıyla sadece kalkanım ve yakışıklılığımla dövüşmek zorunda kaldım!" dedi. Gerçi buna kanmayacağımı ikimiz de biliyorduk. Mesele, Jasper'ın bunların herhangi biri için en ufak bir çaba bile harcamamış olmasıydı. Gelmesi gerektiği zaman gelmemişti sadece. Beni çok fena ortada bırakmıştı – ve bu konuda kötü hissettiğini bile sanmıyordum.

Bundan nefret ediyordum.

Daha çok nefret ettiğim şeyse, Jessica Stone'un yumuşak halı döşenmiş zemininde uzanmış, saat onu vururken gözlerimi dikmiş komodinin üzerindeki saate bakıyor olmamdı.

Başlarım böyle işe, diye düşünüp ayağa kalktım. *Burada beklemeyeceğim.*

Vance aramadığı için dünyanın en büyük aptalı gibi hissetmediğimi söylemek isterdim ama... tam olarak böyle hissediyordum. Tabii ki aramayacaktı. Katılacağı partiler, tanışacağı seksi insanlar, yani yapacak daha iyi şeyleri vardı ve ben, *Seni sonra arayayım mı?* repliğine kanmış o zavallı kızdım.

Öf.

Kendime o kadar kızmıştım ki neredeyse ağlayacaktım. Çünkü bir yanım şu an burada, bu odada olmamın tek sebebinin Jess'in bana başka bir yerde olamayacağımı söylemesi ve kendim olarak bulunabileceğim diğer tek yerin koridorun sonunda, gevşemek için şarap ve *Buffy* seanslarına başlayan annelerim ya da kardeşimin katıldığı Yıldız Partisi olduğunu biliyordum...

Çantamdan Converselerimi alıp ayağıma geçirdim, daha sonra tekrar geri gelebileyim diye anahtar kartını alıp odadan çıktım. Hâlâ Jess gibi göründüğüm için dışarı çıkmamam gerekiyordu. Peruk hâlâ başımdaydı ve rimelim *tam kıvamındaydı* ama Ethan'ın gelmesini bekleyerek burada pineklemek istemiyordum. Gideli üç saat olmuştu.

Muhtemelen Jess'le beraberdi.

Nereye gittiğimden bihaberdim ama koridorda ilerlerken elimden geldiğince az insanla karşılaşmaya çalışıyordum. Partilerin devam ettiği odalardan dışarı yayılan müzik, duvarlardaki ışıkları titretiyordu. Eski kafa LAN müsabakalarının, hayran toplaşmacalarının ya da hiçbir teması olmayan düz eğlencelerin gerçekleştiği otel odalarının önünden geçtim. Her birinin kapısından geçerken hızımı artırmaya baktım – ama yeteri kadar artıramamış gibi görünüyordum.

Biri, "Hey, Jessica!" diye seslendi.

Omzumun üzerinden arkaya bir bakış attım ama Jess'e kimin seslendiğini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. O her kimse, konuşmamam gereken biri olduğu kesindi.

Ben de o yüzden hemen köşeyi dönüp acil durum merdiveninden inip başka bir kapıdan girdim. Bu kapı, Jessica'nın otel odasından birkaç kat aşağıdaki bir çatı havuzuna çıkıyordu. Burası tam olarak bir çatı değildi –asıl çatı benden bayağı yukarıdaydı– ama yine de *bir* çatı denebilirdi buraya. Saat onda kapatılmıştı, o yüzden mekân sessizdi.

Çok aşağıdaki sokaktan gelen trafik sesini belli belirsiz duyabiliyordum.

Jessica Stone'un makyajı ve kıyafetleriyle bile hâlâ Imogen Lovelace'in yükünü omuzlarımdan atamıyordum ve zihnimin bir köşesindeki o küçük ses bana hâlâ benim bir hiç olduğumu, Milo'nun gölgesinden çıkamayacak, beş para etmeyen biri olduğumu fısıldayıp duruyordu – ve benim dışımda herkesin bundan haberdar olduğunu.

O sesi dinlemek istemiyordum.

Özellikle de şu anda, haklı olmaya en yakın olduğunda. Çünkü bir sonraki kötü adam General Sond'du.

Çünkü kimse Amara'yı umursamıyordu. Gerçek anlamda değil.

Kapa çeneni kapa çeneni kapa çeneni! diye haykırdım zihnimdeki sahipsiz sese.

Jessica'yken bile Imogen'i zihnimden atamıyordum. Gündüz hissettiğim o coşku, anılarımın en gerisindeki belli belirsiz bir uğultuya dönüşmüştü. Olumsuz düşüncelerin sesi nasıl iyi düşüncelerden daha yüksek çıkıyordu ki?

Sinir dolu bir sesle peruğumu kafamdan çıkarıp anahtar kartımla beraber saksının arkasına attım, ayakkabılarımı çıkardım ve havuza doğru koştum.

Su soğuk ve ferahlatıcıydı, tüm düşüncelerimi ortadan kaldırdı – zihnim nihayet, mucize sayılabilecek bir şekilde her şeyden yoksun hâldeydi. Jess'in tasarımcı elbisesinin bacaklarıma dolanmasına izin vererek bir tur yüzdüm. Tuzlu su havuzu olduğundan, elbisenin mahvolmayacağını biliyordum. Sadece yüzmeye ihtiyacım vardı.

Hem, bir havuzda yüzmek gözyaşlarını saklamak için birebirdi.

Ağladığımdan değil tabii.

Ağlamıyordum yani.

Üçüncü turumu atarken birinin bana seslendiğini duydum ve benden kibarca havuzdan çıkmamı isteyen bir güvenlik görevlisi olduğunu sandım. Suyun altından başımı çıkardım ve onu gördüm.

Ethan.

Havuzun öteki ucunda, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve annem Minerva'yı acayip gururlandırabilecek bir kavisle bir kaşını kavisle yukarı kaldırmış dikiliyordu. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı ki onun burada olmasının iyiye işaret olamayacağını fark ettim.

Hay aksi, ne istiyordu? Şimdi ne hata yapmıştım? Gitmesini umuyormuşum gibi burnuma kadar suya gömülüp suda salındım. Makyajım su geçirmez olduğu ve iki tur önce ağlamam geçtiği için mutluydum. Şimdiye gözlerimin kuruduğunu, kızarmış ve iğrenç hâlde olmadıklarını umuyordum.

Kısık ve çok yorgun bir sesle, "Burada *ne* arıyorsun sen?" diye sordu.

"Yüzüyorum," diyecek kadar kafamı suyun dışına çıkardım, ardından yüzümün yarısını tekrar suya gömdüm.

İç geçirdi. "Onu görebiliyorum. Odada değildin, ben de... Neyse, burada yüzdüğünü gördüm ve sana havuzun kapalı olduğunu söylemeye geldim. Ben odaya dönüyorum. *Yatmaya.*"

"Jess ne olacak?" diye sordum ama hemen sorduğuma pişman oldum.

Şaşkın şaşkın başını yana eğdi. "Herhalde arkadaşın Harper'ladır. Neden?"

"Takılmamanıza şaşırdım." Of ya, niye böyle davranıyordum? Ağzım buna engel olamıyor gibiydi. "Yani, zaten takılmamışsanız."

"Panel uzadı ve yemek yemeye gittim. İstersen mini buzdolabında Çin yemeği var."

Yalan söylüyor gibi *görünmüyordu*. Parmak uçlarım havuzun zeminine dokunabilene kadar havuzun yarısını katettim. Havuz alanı karanlıktı. Tek ışık kaynağı, köşedeki loş ışıklar ve havuzun kenarına takılmış, her şeyi tuhaf, bu dünyaya ait değilmiş gibi gösteren bir maviyle aydınlatan parlak floresan lambalardı. Bu lambalar, bir okyanusun altındaymışsınız gibi hissetmenize neden oluyordu.

Yüzündeki ifade meraklıydı. "Jess'le benim aramızda herhangi... Birbirimizden o şekilde hoşlanmıyoruz. İma ettiğin şey buysa."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Güzeller güzeli Jessica Stone'un çekimine kapılmayan biri olabilirmiş gibi."

"Sen de güzelsin," dedi. Ama bunu, ona söylediğim şeye bir cevap olarak mı yoksa bir iltifat olarak mı söylediğini soramadan, "başımın büyük belası olmadığın zamanlarda. Ya biri güvenlik kameralarını kontrol ederse? Seni burada yüzerken görürse?" diye ekledi.

"Peruğu, kameranın bakmadığı bir yerde çıkardım," diye cevapladım.

Kaşlarını çatıp gitmek için arkasını döndü ve onun gitmesini istemediğimi fark ettim. Bütün geceyi yalnız geçirdiğim için, onunla zaman geçirmek yalnız kalmaktan iyi görünüyordu. "Nasıl tanıştınız peki?"

"Kiminle?"

"Jessica'yla."

Tereddüt etti ama sonra havuzun kenarına oturdu. "O benim vaftiz annemin kızı. Annelerimiz üniversitedeyken tanışmış." Bunu söylerken pantolonunu dizlerine kadar sıyırdı, ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını suya soktu. "Onu küçüklüğümden beri tanıyorum. Her şeyi beraber yaptık."

"Bir dakika, sen de yirmili yaşlardasın o zaman. Gerçekten mi?"

Beti benzi attı. "*O kadar* yaşlı mı gösteriyorum? Aralıkta on sekizime gireceğim. Liseyi yeni bitirdim. Bir sene ara verdim ve Jess'in bir asistana ihtiyacı vardı, ben de buradayım."

Küçük dilimi yutmuş hâlde, "Ama bugün *takım elbise* giydin!" dedim. "Ve bana sürekli 'ah, senden ne kadar üstünüm bak' gibi bir tavırla geziyorsun."

"Ben öyle *konuşmuyorum*."

"Baya böyle konuşuyorsun. Bana yumurcak dedin."

Bana değil daha çok kendisine, "Bu başıma kakılıp duracak," diye mırıldanıp eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Peki." Havuzun, onun bulunduğu tarafına doğru yavaş yavaş ilerlerken Jess hakkında bildiklerim ve şimdi Ethan hakkında öğrendiklerimle kafamda hesap yapmaya başladım. "O zaman aranızda beş yaş mı var? Jess yirmi üç yaşında, değil mi?"

"Aslına bakarsan... hayır."

"Daha mı büyük?"

"On dokuz yaşında."

"On dokuz," diye onu tekrarladım. "Ama internette kesinlikle daha büyük olduğu yazıyor."

"İnternet yanılıyor. On dört yaşındayken, *Avcının Yükselişi*'ndeki rolü alabilmek için yalan söyledi. Yönetmene on sekizine az kaldığını söyledi. Ondan sonra da kimseye doğrusunu anlatmadı." Omuz silkti. "Başarılı olabilmek için ne gerekiyorsa onu yapmaktan geri kalmaz. Bunu yapmak zorunda. Her zaman olması gerekenin bir üstünü yapıyor. Son derece *istekli* biri. Her zaman bir ya da üç adım ötesini düşünüyor."

Jess'ten, gerçekten ona hayranmış gibi, çok yumuşak sesle bahsediyordu. Onu sevmediğini söyleyebilirdi ama belki de henüz bunun farkına varmamıştı sadece.

"Senin için çok önemli biri olmalı," dedim.

"Evet – onu kız kardeşim gibi seviyorum."

"Benden daha iyi durumda olduğu kesin, ben bir hiçim," dedim. "Demek istediğim... Jess zeki, güzel ve yetenekli. Ondan harika bir Amara oldu. O şahane biri ve ben... ben de konuşmasını güzel taklit edebiliyordum?"

Ethan beni o koyu, kopkoyu gözleriyle deşiyordu ve olduğum yerde rahatsız rahatsız kıpırdandığımı hissettim. "Imogen," diye söze girdi – ve adımı, bir ninni ile yorgun bir iç çekiş gibi söylemesi midemin altüst olmasına sebep oluyordu. "Neden Jess'le yer değiştirmek istedin?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Gözlerimi suya dikip elbisemin etrafımda yüzmesini ve dalgalanmasını seyrettim. Pembe saçlarımın sudaki yansıması etrafımda gül rengi bir hale oluşturuyor-

du. "Sanki bilmiyorsun? Foyamı ortaya çıkarmadın mı, Dedektif? Amara'yı kurtarmak istiyorum."

"Ama bunu yapmanın bir sürü farklı yöntemi vardı – en azından internette bunu *başarıyorsun* gibi görünüyor."

Elimi suyun dalgalarının hemen üzerinde tutup havuz ışıklarının tenimdeki dansını seyrederken, "Bu yeterli değil," diyerek iç geçirdim. "Biliyor musun, Amara'yı gerçekten çok seviyorum ben. Onda kendimi görüyorum. O hatalar yapsa da hataları onu durdurmadı – hataları onu *bitirmedi*. Hatalarından ders aldı, kendini geliştirdi ve güçlendi." Çünkü Amara sürekli hata yapan bir karakterdi – aynı benim gibi, doğru bir şeye yeltenip onu hiçbir zaman doğru şekilde yapamazdı. İnternet imza kampanyaları, Twitter etiketleri, imza kampanyasının kendisi gibi – hepsi iyi ve güzeldi ama işin doğrusu bu değildi çünkü... "Ben bir hiçim, Ethan. Hiçbir şey başardığım yok. Sanırım bu yüzden Jess olmak istedim, biri olabilmek için. Sesim duyulabilsin diye."

"Imogen, bu doğru de–"

"Ama doğru," diye lafını böldüm. "Erkek kardeşim benden bir yaş küçük, sınıfında başkan yardımcısı *ve* muhtemelen bir oyun kurucu olacak. Her şeyde o kadar yetenekli ki ben hep... hiçbir şeyde iyi olmadığım için insanları hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissediyorum." O bunu nasihat edemeden, "Denemiyor da değilim," diye ekledim çünkü insanlar *hep* bunu nasihat ederdi. "Münazara takımının seçmelerine gittim mesela ama herifin tekiyle münazara ettiğimde, bana kadınların kendi vücutlarını kontrol edemeyecek kadar zayıf olduklarını söyledi. Ben de onun testislerine dizimi gömdüğüm için kovuldum..."

"Gerçekten mi?"

"...ve koşu takımına katılmaya çalıştım ama koşuda da matematikte olduğum kadar kötüydüm, zaten bu yüzden matematik kulübüne de alınmadım."

"Imogen," diyerek beni durdurmaya çalıştı ama ben Imogen Lovelace'in Büyük Başarısızlıkları'nı sıralamaya yeni başlamıştım.

Kusurlarımı parmaklarımla sayarak, "Kitap okumayı çok

sevsem de dilbilgisinden zerre anlamıyorum," dedim. "Kitap kulübüne üyeyim, anime kulübüne üyeyim ve sırf *Yıldızalanı* tekrarlarını izleyerek etkinlik dersi notu alabilmek için bilimkurgu kulübü kurdum. Bununla hâlâ gurur duyuyorum."

"Imogen."

Kısmen süzülerek kısmen moonwalk yaparak havuzda volta atmaya başladım. "Ama bir bilimkurgu kulübü üniversite başvurularında dikkat çekecek bir şey değil. Nereye gitmek istediğimi ya da ne yapmak istediğimi bilmiyorum ve lise *sona* geçtim. Milo çoktan gitmek istediği her okula kabul edilecek durumda ve ben..."

Ethan beni o büyük elleriyle tutup döndürene kadar onun suya girdiğini fark etmemiştim. Kıyafetlerini bile çıkarmamış, sadece gözlüğünü havuzun kenarında bırakmıştı ve ıslaklık kolalanmış gömleğini yavaş yavaş ele geçiriyordu. Suda batıp benimle göz göze geldi. *Yıldızalevi*, gerçekten yakışıklı çocuktu. Uzun kirpikler, sıcak ela gözler ve artık herhalde milyonuncuya söylüyor olsa da benim onun telaffuzundan hâlâ sıkılmadığım, ismimi söylerken hafifçe çatılan kaşlar.

"Imogen. Çok sevdiğin bir dizideki bir karakteri kurtarmak için başlattığın bir internet kampanyasında elli *binden* fazla oy topladın."

Hızla gözlerimi kaçırdım. "Evet de bunu herkes yapabilir."

"Bence bu konuda yanılıyorsun – ve herkesin Jess'in yerine senin kadar rahat geçebileceğini kesinlikle sanmıyorum."

"Ama bu sadece peruk takınca ona biraz benzediğim ve ses taklit etmede iyi olduğum için."

"Bunu herkes yapamaz."

"Bir yere kadar mükemmel görünmeyi mi?" diye şakaya vurdum.

"Imogen," dedi ve konuşmayı bırakmasını, ben bu isimden bıkıp kendime yeni bir isim alana kadar ismimi tekrar tekrar söylemesini istiyordum, sonra da *o* ismi söylemesini istiyordum, sonra da bir sonrakini... "Şu an mükemmel olmayabilirsin ama mükemmel olmayı öğreniyorsun ve gün gelecek harika biri *olacaksın*."

Altdudağım titremeye başladı. *Yıldızalevi*, neden böyle şeyler söylemek zorundaydı? Neden Jasper'ın yaptığı gibi, aslında bir iltifat olmayan lakayt bir tavırla benim *tutkumu* ne kadar çok sevdiğini söyleyip gülmüyordu? Ne diyeceğimi bilmediğimden sessiz kalmayı sürdürdükçe omuzlarımı tutan elleri gevşiyordu.

Böyle bir cümleye *nasıl* cevap verilirdi ki?

Tekrar ağzını açtı ve ağzından çıkacaklardan *inanılmaz derecede* korkuyordum çünkü Jessica Stone'a gizliden âşık olan ama bunun farkında olmayan bu çocuğa dair duygularımı kabartacağını biliyordum. Ve bu durumdaki Diğer Kız olmayı hiç mi hiç istemiyordum çünkü Jess'in yaşamını görmüştüm –bunu tecrübe etmiştim!– ve Ethan'ın ona olan bağlılığını görmüştüm; bunun sonunda kendimi nerede bulacağımı biliyordum:

Hiçbir zaman gelmeyecek Beyaz Atlı Prensi'mi beklerken, balonun dışında, kaldırımda oturuyor olacaktım.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım...

Ona su sıçrattım.

Pısırık gibi de sıçratmadım hani. Bir erkek kardeşle büyümüştüm, o yüzden havuza gittiğimizde iyiden iyiye can yakmayı öğrenmem gerekmişti. Ethan'a öyle bir su sıçrattım ki sanırdınız havuz suyundan oluşan bir dalga üzerine inmişti. Sırılsıklam olan saçları, sürdüğü jölenin esaretinden nihayet kurtulmuş olan Ethan ağzından su tükürdü.

Gözlerini silerken olanlara inanamıyormuş gibi, "Bunu yapmış *olamazsın*," dedi.

"Çok konuşuyorsun, sana bunu kimse söylemedi mi?"

Hıhladı. "Sanki tek konuşan benim."

Sonra da intikam için kolunu suyun yüzeyinde ittirmeye başladı. Gözlerime ve burnuma su kaçtı ve körlemesine onu tekrar ıslatmaya çalıştım. Ama benden daha uzundu ve hâliyle daha uzun kolları vardı, o yüzden havuz savaşında avantaj ondaydı. Yüzen köpek manevrasını denedim ama beni tamamen su içinde bırakan bir hamleyle karşılık verdi ve durum tersine döndü; Nox-

lu ordu gemilerine karşı savaşan *Prospero* gibi savaşı kaybetmeye başlamıştım. Batmamak için boşuna çabalıyordum.

Ama sonra akla gelmeyecek bir şey yaptı.

Devasa elini kafamın üzerine koydu...

Ve beni suya batırdı.

Kafamı suya gömmeden önce ses çıkaramadım ve nefes almak için kafamı suyun üzerine çıkarıp gözlerimdeki tuzlu suyu silmeye çalışırken o çoktan merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Omzunun üzerinden, "Ben kazandım," dedi. "Şimdi, birileri güvenliği çağırmadan önce..."

"Teslim olmak yok!" diye çığlık atıp onun peşinden koşmaya başladım – ki hâlâ suyun içindeydim, yani gerçek hayatta yavaş çekim koşuyordum. Onu gövdesinden yakaladım ve Milo üzerinde işe yarayan tek hamleyi yaptım – bacaklarına vurup dengesini bozarak onu suya gömdüm.

Görünen o ki bir fasulye sırığına göre tahmin ettiğimden çok *daha* ağırdı. Ve gövdesi gerçekten sağlamdı. *Karın kasları* mı vardı bir de?

Ah, tatlı bebek Dalekler, n'olur Ethan'ın aslında güzel bir vücudu olduğunu söylemeyin.

Bu biraz fazla olurdu.

Beline sarılmış kollarımı çekti ve nefes almak için kafasını yukarı çıkardı. Ben de yuttuğum suları öksürerek peşinden çıktım.

Havuzun kenarına doğru yüzerken, "Beni *boğmaya* mı çalışıyordun?" dedi öksürerek.

Kısmen öksürür kısmen gülerken yüzümdeki suyu silip ona tutundum. "*Bunu* da özgeçmişime ekle. Dünya su sıçratma şampiyonu. Imogen Ada Lovelace'in beş para etmez bir yeteneği daha."

"Beni sırtüstü yıktın!"

"Gururun mu incindi?"

"Biraz," diye itiraf etti.

Bir kez daha merdivenlere gitmeye yeltenebilirdi ama bunun yerine yanımda kaldı ve sanırım ikimiz de aynı anda ne kadar yakın durduğumuzu fark ettik, gözlerinde daha önce görmediğim

altın benekler vardı ve bu *o kadar* klişeydi de hoşuma gitmiyor değildi. Ondan bahsetmiyordum. Gözlerinden bahsediyordum. Ondan hoşlanamayacağımı kendime hatırlatmam gerekiyordu ama kuzgun karası saçlarının ucunda asılı duran bir su damlasının yanağına düşüp benim çenesini okşamak istemem gibi yavaş yavaş, aheste aheste yanağından aşağı inmesi işimi giderek zorlaştırıyordu. Sanki dünyada ikimizden başka kimse yoktu ve gözlerinin yavaşça dudaklarıma indiğini gördüm.

Dudaklarımı peelingle temizlemiş olmayı diledim. Şekerli ovmayla falan. Jess'in elbisesiyle suya atlamak yerine yanıma tatlı bir bikini almalıydım. *Bir şeyler* yapmalıydım...

ŞU AN BİR ŞEYLER YAŞANDIĞINDAN DEĞİL.

YAŞANMIYORDU ÇÜNKÜ.

Yaşanamazdı.

Ama sonra daha da yanıma sokuldu ve aramızdaki mesafeyi temas etmeden vücudunun ısısı beni yakacak kadar –iğneleyici laflar ve içinde bulunduğumuz durum– kapadı; havuzun mavisi okyanustaki dalgalar gibi yüzümüze yansıyor ve ben, sanırım...

Sanırım bu...

"Ethan," diye fısıldadım ve sesim –*gerçek* sesim– büyüyü bozdu.

Benim ben olduğumu unutmuş gibi aniden geri çekildi. Sonra da yüzüne bir utanç ifadesi yerleşti. Çünkü bu *bendim*. Ve o Jess'i istiyordu.

"Ben, ee... havuzdan çıksam iyi olacak. Öz– özür dilerim."

Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak, "Ah, tabii ki," diye mırıldandım.

"Sorun sen değilsin. Ben sadece buraya Jessica için sana göz kulak olmaya ve onun kariyerini mah–" Ama cümlesini tamamlamadı. "Ve şu an iyi durumdasın. Onun kılığında değilsin. O yüzden."

Kendini havuzun kenarından itip havuzun sığ kısmına doğru yüzmeye başladı.

Merdivenlere yaklaşana kadar bir şey söylemedim. Sırtındaki halat gibi kaslara yapışan ıslak gömleğiyle durdu. Kahretsin, vücudu *gerçekten* çok iyiydi. Bu da beni daha çok öfkelendiriyordu. Neden bilmiyordum.

"Buraya gelmenin tek sebebi bu muydu?" diye sordum. "Jessica istediği için mi?"

"Öyle demek..."

"Onun kariyerini mahvetmediğimden emin olmak için mi? Böyle mi diyecektin?"

Dudaklarını sıktı. Yüzüme bakamıyordu.

Ah, haklıydım.

Hıhladım. Tabii ki haklıydım. Neden bana iyi davranmak isteyecekti ki? "Merak etme, Ethan, *kıymetli* Jessica Stone'unun kariyerini mahvetmeyeceğim."

Yumruklarını sıkarak, "Tek umursadığım şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu.

"Buradan öyle görünüyor."

"Jessica hakkında –ve benim hakkımda– en ufak bir şey bilmiyorsun ama her şeyi biliyormuş gibi hayatımıza giriyorsun. Jess'in hayatıyla oyun oynayabileceğini sanıyorsun – bir tiyatro oyunuymuşçasına oynayabileceğini. Öyle değil, Imogen. Jess'in hayatı gerçek."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Madem bu o kadar *önemli*, o zaman neden en başta buna izin verdiniz?"

"Çünkü Jess'in yapması gereken..." Ama cümlesini tamamlamadı ve bakışlarını kaçırdı. "Buna ihtiyacı vardı."

"Yani Jessica'nın taklidini yapacak kadar önemliyim ama bunun asıl sebebini bilecek kadar önemli değilim," diye çıkarımda bulundum ve o da söylediğimi düzeltme ihtiyacı duymadı.

Kollarını göğsünde kavuşturup geçen her anla beraber daha da rahatsız oluyormuş gibi görünmek dışında hiçbir şey yapmadı. En sonunda, "Güvenlik gelmeden havuzdan çıksan iyi olur," dedi.

"Jess'in kariyerini mahvetmeden demek istiyorsun sanırım," diye onunla dalga geçtim.

"Mahvedecek kendi kariyerin var sanki," diye beni tersledi, tam olarak ne dediğinin farkınaysa sonra vardı. "Öyle demek istemedim. Yani..."

Ah, hayır, yeteri kadar söylemişti. Havuzun kenarından kendimi yükseltip havuzdan çıktım. Saksının arkasına sakladığım anahtar kartımla peruğumu aldım. Giderken, "Hayır, anlıyorum. Endişelenme, Ethan," diye ona laf soktum ve çaresizce orada dikilmeye devam etti. "Hiçbir şeyi *mahvetmeyeceğim*."

Üzerlerindeki kostümleri dağılmış insanlar ve pijamalarını giymiş fuar katılımcılarının arkadaşlarıyla vakit geçirdiği lobiden geçerken peruğu karnıma bastırdım. İliklerime kadar ıslanmış ve elbisem ardımda ıslak bir iz bırakırken kimse bana tek bir bakış bile atmıyordu. Beni fark edenler de muhtemelen sadece sırılsıklam, makyajı akmış ve pembe saçları kafasında diken diken hâlde duran altüst olmuş bir kız görüyordu.

Ethan'ın sözlerini aklımdan çıkarmayı beceremeyerek, *Ağlama*, dedim kendi kendime. O sözler beni neden bu kadar *öfkelendirmişti* ki?

Sanırım en çok da kendime öfkeleniyordum. Çünkü bir an gerçekten...

Bir anlığına gerçekten...

O kadar *katlanılmaz* bir insandı ki, gerçekten...

Kalabalığı dirsekleyerek ve hüngür hüngür ağlamaya başlamayayım diye derin nefesler alarak asansörlere ulaştım. Birini sevmekle ona hayran olmak arasında fark vardı. Darien Freeman'a, Vance Reigns'e, Chris Pine'a ve Cole Sprouse'a istediğim kadar hayran olabilirdim çünkü nihayetinde bunun tek taraflı olduğunu biliyordum. Evet, film yıldızlarına çıldırıyordum. Onların seksi, yakışıklı ya da TABİİ Kİ SÜPER TATLI olduklarını düşünüyordum.

Ama birini *sevmek*? O zaman karşıdakinden de bir şey bekliyordunuz. İlk görüşte aşk beklediğim yoktu. Bu, *Prenses Gelin*'in size sattığı kalbinizi tekleten, ruhunuzu titreten, ayaklarınızı yerden kesen türden bir masal aşkıydı. Ama hoşlanılmak güzel olur-

du. Böylesi bir sıcaklık, balo gecesinde Beyaz Atlı Prensiniz ya da balkabağı arabanız olmadan kaldırımda yapayalnız kalmayacağımızın garantisi olurdu.

Ancak Imogen Lovelace'in var olduğu evrende bu imkânsız bir şeydi.

Asansörün kapıları açılırken gözyaşlarına boğulmayayım diye avuçlarımı gözlerime dayadım.

"Canavar?"

Bu tanıdık sesi duyunca kafamı kaldırdım ve karşımda Milo ile Bran'i buldum. Kardeşim yüzümdeki ifadeyi anlamış olacak ki tek bir uzun adımla asansörden çıkıp beni kucakladı. Yüzümü onun göğsüne dayadım, Yıldız Partisi –ve elektronik sigara ile Ah, Hayır– gibi kokuyordu ve ağlamamak için çok ama çok uğraştım.

"Gidip bir şeyler yiyelim – hamburger yiyelim diyorum ben," dedi Bran; Milo'nun göğsüne yaslı kafamı evet der gibi salladım ve beni lobiden çıkarıp caddenin ucundaki restorana götürdüler.

JESS

Görünüşe bakılırsa, gerçekten açlık çekiyordum – ve sadece yiyeceğe değil. Dostluğa da. Böylesi sakin bir âna. Harper'la gülüyor, daha önce kimseyle konuşamadığım her şey hakkında konuşuyordum: en yeni magazin dedikoduları, kusursuz göz farı paletleri, en tatlı öpücüğe sahip o genç yetişkin romantik komedi. Harper'ın ailesi hakkında konuştuk –ailesi geniş ve cümbüşlüydü– en sevdiğimiz müzik gruplarından ve çocukluğumuzda âşık olduğumuz ünlülerden bahsettik.

Ona hakkımdaki her şeyi anlatmak istiyordum. Ona ailemden, ben oyunculuğa başladığımdan beri Nashville'deki büyük bir evde yaşadıklarından ve ellerinden geldiğince sık beni ziyaret ettiklerinden, babamın bir bilgisayar teknisyeni olduğundan, annemin ise yardım kuruluşlarıyla çalıştığından bahsetmek istiyordum. Ona köpeğimizden, Ethan'dan, menajerimin ayarladığı o lüks LA apartmanının bazen ne kadar ıssız geldiğinden bahsetmek istiyordum. Ona babamla yürüyüşe çıkmayı ne kadar özlediğimi anlatmak istiyordum, kırmızı halıdaki kazamı ve *Yıldızaları* setinin nasıl geçtiğini anlatmak da.

Jessica Stone'un herkesin sandığı gibi ilgisiz, soğuk bir robot olmadığını kanıtlamak istiyordum. Hiçbir zaman seri randevula-

ra çıkan biri değildim. Bunu hiç önemsemezdim. Huyum böyle olmadığından önemsememek çok kolaydı.

Rasgele birini yatak odama getirecek yapıya sahip değildim, böyle şeyleri isteyecek şekilde düşünmüyordum, bu da ünlülerle çıktığım randevuları ve o ileri gitmeyen öpücükleri benim için çok kolaylaştırıyordu. Hiçbir zaman bir sonraki aşamaya geçmiyordu. Hiçbir zaman âşık olmuyordum – hiçbir zaman onlardan hoşlanmaya bile başlamıyordum.

Bu, oynanması gereken bir roldü, ben de oynuyordum.

Ben yavaş yavaş, en sevilen kitabı okumak gibi, sayfa sayfa âşık olacak şekilde *yapılmıştım*. Bir kimsenin yakınlığı, dudaklarının kıvrımı, tebessümlerinin içtenliği, tenlerinin altında saklanan hayaller için yapılmıştım. Anbean, şu anda kim olduklarını, daha önce kim olduklarını, daha sonra kim olmak istediklerini bir araya getirip rengârenk bir kaleydoskop oluşturarak âşık olurdum.

Daha önce sadece bir kez âşık olmuştum ve o kız da yüreğimde bir evren büyüklüğünde bir boşluk bırakmıştı. O yüzden bu hissi, Harper güldüğünde ya da alaycı bir şeyler söylediğinde midemde kıpırdanıp hırlayan bu tuhaf yaratığı tanıyordum; aynısı Harper bana Imogen dediğinde oluyordu çünkü zihnimde bana Jess dediğini duyuyordum.

Bu hissi tanıyordum ve bu hissi bastırmaya çalışıyordum çünkü ben bu kişi *değildim*. O, bir hiç kimseye âşık oluyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar yok olacak bir kıza âşık oluyordu.

Ve Jessica Stone'dan hoşlanmayacağından emindim.

Harper, geçen senenin ExcelsiCon balosu hakkında bir hikâye anlatırken gülerek, "Ve sana *yemin* ederim," diyordu, "o anda *herkesin* gözünde bitti kız. Balodan öyle hızlı koşarak kaçtı ki lobide ayağı takıldı ve yüzüstü kapaklandı. Aşırı komikti!"

"Onun için biraz üzülmüyor değilim. Darien'ın bu kadar kaba davranabileceğini düşünmezdim."

"O kız da kabaydı ama. İliklerine kadar hem de. Sage bana tüm hikâyeyi anlattı. Hatta bence o kız başına gelenleri hak etmiş. Elle Wittimer'a Geekerella denmesi onun yüzünden. Güzellik

vloggeri gibi bir şey olmak istiyordu ama annesinin manikürcüsünde çalışmaya başladığını duydum."

"Kendimizi hiç beklemediğimiz yerlerde bulmamız komik, değil mi?" dedim.

Harper kara gözleriyle bana baktı. "İstediğin herhangi bir şeyi yapabilecek olsaydın, ne olmak isterdin? O konuda yetenekli olup olmaman önemli değil."

Düşünmeme bile gerek yoktu. "Bir astronom."

"*Gerçekten* mi?"

İçtenlikle, "Yıldızları çok seviyorum," deyince kahkahalara boğuldu ve ben de aptal aptal gülümsedim çünkü bana mı gülüyordu yoksa – yok, yok, *bana* gülüyordu. "Bak! Şaka yapmıyorum. Yıldızlarla alakalı her şeyi çok seviyorum. Proton yıldızlarını, nötron yıldızlarını ve kozmik olayları çok seviyorum. İmkânım olsa, Stephen Hawking'in kara delikleri tanımlayan denklemini dövme yaptırırdım. Uzayı bu kadar seviyorum işte."

Gözlerinin altındaki gözyaşlarını sildi. "Gerçekten ciddisin, değil mi?"

"Tabii ki!" diyerek ayağa fırladım ve elini tutup onu da ayağa kaldırdım. Onu çekip ayakkabılarımı bile giymeden odadan çıkarken Harper anahtar kartını aldı. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana yıldızları göstereceğim," deyip asansörün en üst kat düğmesine bastım. Asansörden inince merdivenleri tırmanmaya başladık.

"Tanrım, gerçekten çatıya çıkıyoruz."

"Şu an yüzde yüz ciddiyim."

"O zaman Azkaban'dan yeni çıktım cosplayine biraz daha çalışman gerek."

"Ya da kuraklık getiren köpek yıldızı cosplayime," diye karşılık verdim.

"Öf, *ineeeeeekk*," diye kelimeyi uzattı.

Ama şaka yapıyordu.

"Bu iltifatı memnuniyetle kabul ederim."

"*İneeeeeeeeeeeeek!*" diye bağırdı ve sesi yukarı tırmandığımız merdivende yankılandı.

Çıktığım çatıların büyük kısmında alarmlı kapılar bulunurdu, o yüzden kapıyı omzumla açıp dışarıda kilitli kalmayalım diye kapının arasına bir tuğla ittirirken bunun da öyle olmadığını umdum. Atlanta'nın gece yarısına dönmesine az kalmış seması etrafımızda parıldıyordu, bir çelik dansında donup kalmış gibi görünen kıvrımlı dev cam binalar şehrin ışıklarını yansıtıyordu.

Burası çok daha sessizdi. Harper'ın bileğini bıraktım ve nemli havayı ciğerlerime doldurdum. Işık kirliliği yüzünden, dedemin Tennessee'deki arsasından görebileceğiniz kadar yıldız göremiyordunuz. Oradaki gökyüzü o kadar geniş olurdu ki neredeyse içine düşmekten korkardınız ama buradaki gökyüzü de yeteri kadar iyi bir gecede yeteri kadar iyi insanlar için yeteri kadar iyiydi. Yorumlarda benim nasıl yeterli olmadığımı haykıran troller, bir karakteri nasıl oynadığımı, bir kelimeyi nasıl söylediğimi ya da hiçbir zaman neden –ne yaparsam yapayım– yeteri kadar iyi olamayacağımı masaya yatıran insanlar yoktu.

Sanırım Elle'i bu yüzden birazcık sevmiyordum. O da o insanlardan biriydi. Dare'i hiç tanımadan, onun ne kadar büyük bir hayran olduğunu ya da *Yıldızalanı* konusunda ne kadar tutkulu olduğunu bilmeden ona saldırmıştı. İnternet, o karakterlerin arkasında da insanlar olduğunu ve bizi sevseniz de sevmeseniz de bizim de insan olduğumuzu unutmayı kolaylaştırıyordu. Yani öfkeli yorumlarınızla ben de bir birey değilmişim gibi davranamaz ya da bana hatalı olduğumu, değersiz olduğumu, bu rol için birileriyle yatmış bir fahişe olduğumu söyleyemezdiniz.

Çünkü bunların hiçbiri ben değildim. Ve internet tüm bunları ısıtıp ısıtıp önünüze koyduğunda bunu hatırlamak çok ama çok zor oluyordu.

Ama burada bana tekrar tekrar aynı şeyleri söyleyenler ve troller yoktu; ben de sadece her şeyini ortaya dökmüş, gökyüzünü seyreden, evrenden –sadece bir anlığına da olsa– yeterli olmayı dileyen bir kızdan başkası değildim.

Yerimi alıp yıldızların daha parlak olanlarından birini gösterdim. "Bak, orada. Köpek Yıldızı. Mars da şurada. Şurada da..." Ne tarafa olduğuna dikkat etmeden döndüm...

...ve Harper'a tosladım.

O da gökyüzüne bakıyor, gülümsüyordu. "*Normal* insanların çoğu gökyüzüne bakmak için çatılara tırmanmaz, biliyorsun değil mi?"

"Normal olduğumu hiçbir zaman söylemedim ki," dedim.

Gecenin içinde, etrafımızda yükselen binaların arasında ve araba kornalarından, dedikodulardan ve insan gürültüsünden uzakta –bir kalp atışı kadar– ona baktım ve onun da bana baktığını gördüm. Karanlıkta gözleri, kalemimi batırıp bana bakışlarını anlatan bir aşk şarkısı yazabileceğim mürekkep havuzlarına benziyordu. Elimi tutup kahverengi parmaklarını soluk parmaklarıma kenetlerken kalbim titredi.

"Sanırım seni nihayet tam olarak görebildim, Imogen Lovelace," dedi.

Bizim gibi insanların var olduğunu görmek önemli. Onun sesi de Imogen'in sesi de zihnimde yankılanıyordu.

Ama Prenses Amara ölüydü ve geri dönmeyecekti.

Onun geri gelmesini istesem bile.

Ve bunu istemiyordum.

Değil mi?

Koltuk altımı kıstıran o parıltılı galaksili elbiseyi giymek zorunda değildim. Topuklu ayakkabılarla koşmak ya da saçımı o korkunç kırmızıya boyamak ya da Troller yüzünden sosyal medyanın büyük kısmından kaçınmak zorunda da değildim. İnsanlar yesin diye hazırlanmamış salatalar yemek zorunda değildim. Dare'in, üniformasının doğru mavi tonda olmadığı için sızlanmasını dinlemek zorunda değildim. Ya da Amon'un bir dövüş sahnesinin nasıl oynanmasını istediğini gösterirken ayağını sahne malzemelerine vurmasını seyretmek zorunda değildim.

Ve muhtemelen Harper'la bir daha başka bir fuarda karşılaşmayacaktım. Ne Imogen ne de kendim olarak.

Onunla burada tanışmam bir kazadan ibaretti.

Neredeyse imkânsız...

İmkânsız.

Gerçek hayatta asla yaşanmayacak şeyler. Kötücül üvey kız kardeşleri olan bir hayran kızla, nefret ettiği oyuncunun birbirlerine âşık olması. Bir modacıyla Geekerella'nın üvey kız kardeşinin birbirlerini bulması. Dünyanın bir ucunda, fuar tuvaletinde, sana benzeyen bir kızla çarpışıp onun internet arkadaşına âşık olmak.

İmkânsız.

Ona, *Ben Imogen Lovelace değilim,* demek istiyordum ve şu an, yıldızlar parlak, gökyüzü açıkken bunu yapmak için en iyi zamandı ama tüm o Instagram yorumlarını, Twitter bildirimlerini hatırlayınca kelimeler dilime takıldı.

Ya o da onlardan biriyse?

Ya da bunca zamandır ona yalan söylediğim için bana kızar, bir daha benimle konuşmak istemezse? Elle'e aşkını itiraf etmek zorunda kaldığında Dare de böyle mi hissetmişti? Cesaretini nasıl toparlamıştı? Harper hakkında pek bir şey bilmiyordum ama öğrenmek istiyordum ve ona kim olduğumu söylersem öğrenemeyeceğim onca şeyden korkuyordum.

En İyi Arkadaşım Evleniyor'daki o geminin, köprünün altından geçtiği sahnede olduğu gibi – bu an da geçip gitti ve onu geri getirmenin imkânı yoktu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden, ona verebileceğim cevap onun kalbini kıracağından sadece sıkı sıkı elini tuttum ve bir yıldızı gösterip ona o yıldızın hikâyesini anlattım çünkü kendi hikâyemi anlatamıyordum.

Birazcık daha sürsün, diye dua ettim imkânsızlıklara. *Imogen olmaya biraz daha devam edeyim.*

IMOGEN

Yemek yemek keyfimi yerine getirmişti, kardeşimin bir All-Star Kahvaltısı'nı beş dakikada silip süpürmesini seyretmek de öyle. Tanrı şahidim olsun bu çocuk bir kara delikti. Bran bile bu manzara karşısında yüzünden biraz midesi kalkmış gibi bakıyordu. Bunun gibisini görmemiştim. Milo neden sırılsıklam olduğumu, neden havuz gibi koktuğumu ya da beni neyin ağlattığını sormamıştı. Ona istersem anlatacağımı, istemezsem anlatmayacağımı biliyordu. Ama sonra şunu söyledi:

"Demek Jessica Stone, ha?"

Kafamı kahvemden kaldırıp istemsizce ürperdim. Waffle House'a oturmuştuk; mücverlerim soğumuştu çünkü sadece ufak bir parça yemiştim ve kahvem ise ellerimin arasında ılık hâle gelmişti. "Ee... ne... ne olmuş ona?"

Yanımda oturan Bran, aramızdaki koltukta duran peruğu eline aldı. Şu anda, Jess'in uzun ve zengin lülelerinden ziyade ölü bir kemirgene benziyordu. "Haberimiz var."

"Neyden... haberiniz var?" Kahvemin içinde yüzen bir kahve çekirdeği varmış gibi davranıp salağa yatmaya çalıştım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Milo yumurtasını tek bir lokmayla bitirip, "Yıldız Partisi'ndey-

di," dedi. "O yüzden haberdarız. Yani hemen hemen. Harper'la beraberdi."

Yüzümü buruşturdum. "Harper öğrendi mi?"

"Hayır." Bran kafasını iki yana salladı. "Onu sen sanıyor ve *sanırım* aralarında bir şeyler var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım Je–" Ama Milo onu masanın altından tekmelediğinde cümlesini yarıda kesti. Sanki az önce olanı görmemişim gibi birbirlerine imalı imalı baktılar. Bran boğazını temizleyip, "Sanırım Jess iyi vakit geçiriyordu. Sen olarak yani. Çok da kötü biri değilmiş," dedi.

Bu içimi rahatlatmıştı. "İyi bari."

"Sen Jess'ken... Senin şey yapacağından," Milo çatalını benden yana salladı, "Amara'yı Kurtar meselesine gireceğinden endişelenmiyor mu?"

Tabii ki bunu soracaktı. Cinayetimin ipuçlarını arayan Scooby tayfasının altıncı üyesi gibiydi. Burnumdan nefes alıp gülümsedim çünkü gülümserken daha rahat yalan söyleyebildiğimi fark etmiştim. "Yoo."

"O zaman neden Jessica Stone taklidi yapıyorsun?"

"Benden rica etti. Bir süreliğine ara vermek istediğini söyledi."

Bran neredeyse kahvesini püskürtecekti. "Ona inanmıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki inanmıyorum ama gerçeğin tamamını bana henüz söylemedi. Ben de pek peşine düşmedim zaten. Yolculuğun keyfini çıkarıyorum. Görülür olmak güzel." Bu son cümleyi düşünmeden söylemiştim ve üçümüz de sessizliğe gömüldük.

Mutfakta bir yerde bir kahve kupası düştü ve kupa paramparça oldu, bir yandan da biri ızgarada pişirilmiş soğanlı mücver siparişi veriyordu. Masadan adisyonu aldım ama cüzdanımın yanımda olmadığını fark edince durakladım. Bran elimden adisyonu kapıp masadan kalktı.

Kasaya doğru giderken, "Ben öderim. Mücverlerini ye ama," dedi.

Milo'yla konuşmadan oturduk. Beni o koyu yeşil gözleriyle inceliyordu, ben de bana sormak istediğini bildiğim sorulara cevap vermemek için soğuk patatesleri ağzıma tıkmaya başladım. Kardeştik ve yakındık. Milo'ya her şeyi anlatırdım, o da bana her şeyi anlatırdı. Ailemiz bunu hiçbir şekilde sorun etmeyecek olsa da lise birde eşcinsel olduğunu ilk açıkladığı kişi ben olmuştum.

"Ama önce sana söylemek istedim," demişti. Bu, sıska ve benden biraz kısa olduğu için onu havuza yıkabildiğim zamanlardı. "Çünkü sen benim en yakın arkadaşımsın, Canavar."

"Sen de benim en yakın arkadaşımsın, kardeşim," deyip kıvırcık kafasını karıştırmıştım.

Ancak onun koyduğu standartlara ulaşamayacağımı ona nasıl söyleyebilirdim ki? Benim yapımın böyle olmadığını. Onun gölgesinde kalan bir hiç olmaktan korktuğumu.

Çatalını masaya bıraktı, ağzının kenarı hoşnutsuzlukla hafifçe kıvrılmıştı. "Canavar..."

Mücverlerin üzerine büyük bir yudum kahve içtim. "Bu konudan bahsetmeyelim, olur mu? Ayrıca benden ve Jess'ten kimseye bahsetme – özellikle de annelerimize bile."

"Tabii ki bahsetmem de sen neden..."

"Tamam." Konuşmayı bitirmek için masadan kalktım, kalkarken de peruğu aldım. Çaresizce konuyu kapattı ve Bran'in hesabı ödemesini bekledik, ardından beni otele bırakıp sabaha kadar sürecek bir *Galaxy Quest* gösterimine gittiler. Onlara lobiden el sallayıp içeri girdim.

Sıkıntı şuydu ki odama girmek için anahtar kartıma ihtiyacım vardı ve tahmin edin bakalım, kim anahtar kartını unutmuştu? Telefonum, kredi kartım ve çantamla beraber. Jess'in odasına gitmekten başka çarem yoktu.

Ben anahtar kartını kapıya tam sokmuştum ki kapı açıldı.

Ethan kapı eşinde dikilmiş, öfkeli arılarla dolu insan boyutundaki bir çorap kukla gibi titriyordu.

O-oo. Bu, *kesinlikle* mutlu bir surat değildi.

Milo'yla konuşmadan oturduk. Beni o koyu yeşil gözleriyle inceliyordu, ben de bana sormak istediğini bildiğim sorulara cevap vermemek için soğuk patatesleri ağzıma tıkmaya başladım. Kardeştik ve yakındık. Milo'ya her şeyi anlatırdım, o da bana her şeyi anlatırdı. Ailemiz bunu hiçbir şekilde sorun etmeyecek olsa da lise birde eşcinsel olduğunu ilk açıkladığı kişi ben olmuştum.

"Ama önce sana söylemek istedim," demişti. Bu, sıska ve benden biraz kısa olduğu için onu havuza yıkabildiğim zamanlardı. "Çünkü sen benim en yakın arkadaşımsın, Canavar."

"Sen de benim en yakın arkadaşımsın, kardeşim," deyip kıvırcık kafasını karıştırmıştım.

Ancak onun koyduğu standartlara ulaşamayacağımı ona nasıl söyleyebilirdim ki? Benim yapımın böyle olmadığını. Onun gölgesinde kalan bir hiç olmaktan korktuğumu.

Çatalını masaya bıraktı, ağzının kenarı hoşnutsuzlukla hafifçe kıvrılmıştı. "Canavar..."

Mücverlerin üzerine büyük bir yudum kahve içtim. "Bu konudan bahsetmeyelim, olur mu? Ayrıca benden ve Jess'ten kimseye bahsetme – özellikle de annelerimize bile."

"Tabii ki bahsetmem de sen neden..."

"Tamam." Konuşmayı bitirmek için masadan kalktım, kalkarken de peruğu aldım. Çaresizce konuyu kapattı ve Bran'in hesabı ödemesini bekledik, ardından beni otele bırakıp sabaha kadar sürecek bir *Galaxy Quest* gösterimine gittiler. Onlara lobiden el sallayıp içeri girdim.

Sıkıntı şuydu ki odama girmek için anahtar kartıma ihtiyacım vardı ve tahmin edin bakalım, kim anahtar kartını unutmuştu? Telefonum, kredi kartım ve çantamla beraber. Jess'in odasına gitmekten başka çarem yoktu.

Ben anahtar kartını kapıya tam sokmuştum ki kapı açıldı.

Ethan kapı eşinde dikilmiş, öfkeli arılarla dolu insan boyutundaki bir çorap kukla gibi titriyordu.

O-oo. Bu, *kesinlikle* mutlu bir surat değildi.

Yumruklarını sıkmıştı, omuzları rahatsız edici seviyede düzdü, ağzı ince bir çizgi hâlini almıştı. Gözlüğünün karanlığından bana dik dik bakıyordu. Eşofman altı ve bol bir tişört giyerek ıslak kıyafetlerini değiştirmişti ama bir bakışla ıslak gömleğinin omuzlarına ve gövdesine yapışmasını gözümün önüne getirebiliyordum. Bu düşünceleri elimden geldiğince aklımdan kovdum. Saçları her zamanki gibi jöleli değil, kuru ve karmakarışıktı ve daha önce varlığını fark etmediğim bir tutam saç farklı bir yöne doğru dikilmişti. Bir yanım avucumu yalayıp onu düzeltmek istiyordu ama şu anda öfkeli kedilerden oluşan bir kuleye benziyordu ve elimi uzatmaya korkuyordum. Çene kasının oynamasından, beni boğazlamak istediği sonucunu çıkarıyordum.

Boğazımı temizledim. "Ethan... ee... selam. Ben, ee, eşyalarımı burada unutmuşum."

Burnundan nefes aldı ve vücudundaki gerilimin bir kısmı yok oldu. Jess'in odasına girebileyim diye yana kaydı. İçerisi bıraktığım gibiydi. Koltuğa bıraktığım çantamı alıp bir omzuma astım.

"Yatmak için odama döneceğim sanırım. O yüzden, sabaha..."

O sırada banyo kapısına asılmış yeni ütülenmiş gömlekleri fark ettim. Koltuğun arkasında bir ütü masası vardı ve ütüden hafif bir buhar yükseliyordu.

Ütü mü yapıyordu?

Kapıyı kendine hâkim bir özenle kapatırken, "Neredeydin?" diye sordu. Sesi gerçek hislerini dışarı vuruyordu: Sessiz bir kontrol altındaki öfke.

Ah. Şimdi anlamıştım.

Bir tahmin yürüterek, "Endişelendiğinde ütü mü yapıyorsun?" dedim.

"Ayrıca çamaşırları katlarım, yerleri silerim ve pantolon paçası kısaltırım – ve konuyu değiştirme. Neredeydin?" Kollarını kavuşturdu, bir parmağıyla pazılarına vuruyordu.

"Dışarıdaydım," dedim. "Niye ilgileniyorsun ki? Jessica olarak dışarıda değildim."

"Kendi başına dışarı çıktın!"

Çenemi sıkıp bakışlarımı kaçırdım. Pekâlâ, bu planı sonuna kadar düşünmemiştim. Ve bir sürü küçük şey bir araya gelmeye başladı. Ütü yapıyor olması, beni araması, bana kızgın olması – bu, ben Jessica olsam da olmasam da, bir hışımla onu terk ettiğimde benim için endişelenmiş olduğunu gösteriyordu. Bu da ona bağırdığım için kendimi daha kötü hissetmeme yol açtı.

İnce ve kırılgan bir sesle, "Sonsuza dek Jess olamazsın," dedi, "ve o dışarıdaki insanlar var ya? Senin için tezahürat yapanlar? İsmini haykıran paparazziler? Onların asıl istedikleri Jess ve bunu ne kadar istersen iste, bunun için ne kadar çabalarsan çabala, sen en fazla onun bir kopyası olabilirsin."

Söyledikleri beni ortadan kaldıran bir Kamehameha dalgası gibiydi, makyajımı ve hoş tasarımcı elbiseyi aşıp derime batıyordu. Gözyaşları, yanmaya başlamış gözlerimde birikti.

"Ben senin için sadece bu muyum?" diye sordum sessizce.

Kaşları çatıldı ve bir şey söyleyecek gibi oldu ama hiç konuşmadı. Sessizlik benim için yeterli bir cevaptı. Etrafından dolaşıp kapıya yöneldim. "Ben odama gidiyorum. İyi geceler."

Kapıyı arkamdan çarpıp Tardis'ten ayrılan bir yoldaş gibi dışarı çıktım çünkü kapılar tamamen aynı şekilde kapanarak beni evrende terk ediyordu.

Bir başıma.

"Tabii ki çıktım! Buna iznim yok mu? Nasıl olsa ben ben olduğumda değil, *kıymetli* Jessica'n olduğumda başıma ne geldiğini umursuyorsun."

"Imogen..."

"Ve biliyor musun? Anlıyorum. Onun her şeyi var! O kimsenin gölgesinde yaşamıyor! Merak etme. Jessica Stone'a bir şey olmadı. Kimseye bir şey söylemedim. Zaten ben bir hiçim. Her zaman da öyle olacağım. Bu hayatta bana bu düşüyor, haksız mıyım?" Sonra da yapmamam gerektiğini bildiğim bir şey yaptım. Jessica Stone'un kusursuz kıvraklığıyla, "Ama sanırım Jess'e duyduğun aşk biraz *karşılıksız* olabilir," diye mırıldandım.

Çenesinin solundaki bir kas öfkeyle titredi.

Çirkin ve acımasız davrandığımı biliyordum. Ama o da bana çirkin ve acımasız davranmıştı ve kendimi kontrol edemeyecek kadar yorgun ve duygusal olarak zayıftım.

Görünüşe göre o da öyleydi.

Parmaklarını gür siyah saçları arasından geçirdi. "Boş versene! Niye sinirliydim biliyor musun? Bunun yüzünden." Eşofmanının cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı. Çağrıyı hoparlöre aldı ve kimi aradığını görünce yüreğim hopladı.

IMOGEN LOVELACE

İsmimi bile doğru doğru yazmıştı.

Beni arıyor olsa da telefonum çalmaya başlamadı ve utanç kulaklarımın uçlarını ele geçirdi çünkü kendi numaram diye bizim oradaki en sevdiğim pizzacının numarasını verdiğimi hatırlamıştım. Üç kere çaldıktan sonra pizzacının yöneticilerinden biri cevap verdi, "Ben Junie, Roman Pizzeria'yı aradınız, size nasıl yardımcı..."

ARAMAYI BİTİR tuşuna bastı; gözleri beni delip geçiyordu.

Yutkundum.

Ah.

Evet. Bunu unutmuştum.

"Bu senin için bir *oyun* mu, Imogen?"

Çenemi sıkıp bakışlarımı kaçırdım. Pekâlâ, bu planı sonuna kadar düşünmemiştim. Ve bir sürü küçük şey bir araya gelmeye başladı. Ütü yapıyor olması, beni araması, bana kızgın olması – bu, ben Jessica olsam da olmasam da, bir hışımla onu terk ettiğimde benim için endişelenmiş olduğunu gösteriyordu. Bu da ona bağırdığım için kendimi daha kötü hissetmeme yol açtı.

İnce ve kırılgan bir sesle, "Sonsuza dek Jess olamazsın," dedi, "ve o dışarıdaki insanlar var ya? Senin için tezahürat yapanlar? İsmini haykıran paparazziler? Onların asıl istedikleri Jess ve bunu ne kadar istersen iste, bunun için ne kadar çabalarsan çabala, sen en fazla onun bir kopyası olabilirsin."

Söyledikleri beni ortadan kaldıran bir Kamehameha dalgası gibiydi, makyajımı ve hoş tasarımcı elbiseyi aşıp derime batıyordu. Gözyaşları, yanmaya başlamış gözlerimde birikti.

"Ben senin için sadece bu muyum?" diye sordum sessizce.

Kaşları çatıldı ve bir şey söyleyecek gibi oldu ama hiç konuşmadı. Sessizlik benim için yeterli bir cevaptı. Etrafından dolaşıp kapıya yöneldim. "Ben odama gidiyorum. İyi geceler."

Kapıyı arkamdan çarpıp Tardis'ten ayrılan bir yoldaş gibi dışarı çıktım çünkü kapılar tamamen aynı şekilde kapanarak beni evrende terk ediyordu.

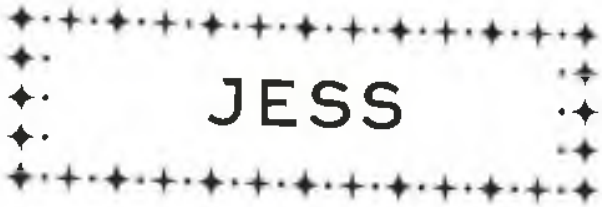
Bir başıma.

ÜÇÜNCÜ GÜN

CUMARTESİ

"Seni hakkımda uyarmışlardı, *ah'blen.*"

—Prenses Amara, 54. Bölüm, "Nox ve Sonsuza Dek."

Yürüyen merdivene binip ExcelsiCon'a doğru yükselirken kimlik kartımı –Imogen'in kartını– boynuma geçirdim. Gösteri salonu katının açılmasına daha on dakika vardı, yani otelin kafesinden kahve alıp Harper'ın –benim? Imogen'in– standına dönecek vaktim vardı. Elmacıkkemiğim biraz ağrıyordu ama kapatıcı, moraran yerin büyük kısmını örtmüştü. Yüzümün daha fazla acıyor olması, benim de hâlâ uyukluyor olmam gerekirdi ama ne yalan söyleyeyim, mutluluk en iyi ağrı kesiciydi.

Son birkaç saat yıldızlar arasındaki bir dans gibi geçmişti. Aşağıya inmeyi hiç istemiyordum.

Harper'la beraber gece yarısından biraz sonraya kadar yıldızları seyretmiştik, sonra da onun Yıldız Partisi'ne uğraması gerekmişti ve ben de o odaya dönmeden onun yatağında uyuyakalmıştım. Bu sabah ise onun yanında uyanmış, onu yastığından bana bakarken bulmuştum, aramızdaki mesafe iki yıldızın arasındaki mesafe gibiydi – tek bir nefesle aşılan ışık yılları. Bana gülümsemişti ve ben de kalbimin bu kadar hızlı atmasını engellemek için kafamı çarşafın altına sokmuştum.

Harper'ın odası benim süitim kadar dolu değildi –kahve filtreleri bile yoktu– o yüzden o standı açarken bana da kahve alma görevini vermişti.

Bu da bana süitime koşup üzerimi değiştirmek için fırsat tanımıştı; tekrar Imogen'in kıyafetlerini giymek istemiyordum. Ethan'ı koltukta uyurken bulmuştum, telefonu yerdeydi. Telefonunu alıp sehpanın üzerine bıraktım ve üzerine bir battaniye örttüm.

Imogen muhtemelen geceyi kendi odasında geçirmişti. Onun yerinde olsam ben de öyle yapardım.

Ethan'ı uyandırmadan hızlı bir duş aldım ve eve dönerken uçakta giyerim diye yanımda getirdiğim kot pantolonla siyah bir kapüşonluyu üzerime geçirdim; rahat ayakkabılar giydim ve saçımı UZAY KRALİÇESİ beremin içine tıktım. Süitten çıkarken Ethan'ın gözlüğünü taktım ve üzerime yatıştırıcı biri anonimlik hissi çöktü. Lobide kimse başını çevirip bana bakmadı; sabah serindi, fuar salonları boştu.

Belki de ExcelsiCon'dan sandığım kadar nefret etmiyordum.

Gösteri salonundan kafeye kestirme yoldan gitmeye karar verdim; Ethan'dan herhangi bir çağrı bile almamıştım ki bu harikaydı. Twitter'dan senaryoyu sızdıran hesap da yeni bir şey paylaşmamıştı. Her şey çok sakindi.

Ve ben çok ama çok mutluydum.

Koridorun köşesindeki devasa Nox Kralı bile keyfimi kaçıramazdı.

"Canavar!"

Yavaşladım. Bu tanımadığım bir sesti – Bran'in, Milo'nun ya da önceki gece tanıştığım herhangi birinin sesi değildi. Arkama baktım.

Uzun siyah saçlı, kelebek kollu, dantelli bir siyah gece elbisesi ile dizlerine kadar gelen botlar giyen bir kadın bana doğru yaklaşıyordu. Tırnakları kedi pençesi gibiydi ve koyu gözlerinin etrafına yoğun makyaj yapılmıştı. Sonra da o koyu gözler kocaman açıldı. "Ah, kusura bakmayın, sizi başkasıyla karıştırdım."

Kadına şaşkın şaşkın baktım, ardından da uyarıyı hatırlayınca Nox Kralı heykeline baktım. Sonra tekrar kadına baktım.

Bu Imogen'in annelerinden biri olmalıydı.

Bu da bana süitime koşup üzerimi değiştirmek için fırsat tanımıştı; tekrar Imogen'in kıyafetlerini giymek istemiyordum. Ethan'ı koltukta uyurken bulmuştum, telefonu yerdeydi. Telefonunu alıp sehpanın üzerine bıraktım ve üzerine bir battaniye örttüm.

Imogen muhtemelen geceyi kendi odasında geçirmişti. Onun yerinde olsam ben de öyle yapardım.

Ethan'ı uyandırmadan hızlı bir duş aldım ve eve dönerken uçakta giyerim diye yanımda getirdiğim kot pantolonla siyah bir kapüşonluyu üzerime geçirdim; rahat ayakkabılar giydim ve saçımı UZAY KRALİÇESİ beremin içine tıktım. Süitten çıkarken Ethan'ın gözlüğünü taktım ve üzerime yatıştırıcı biri anonimlik hissi çöktü. Lobide kimse başını çevirip bana bakmadı; sabah serindi, fuar salonları boştu.

Belki de ExcelsiCon'dan sandığım kadar nefret etmiyordum.

Gösteri salonundan kafeye kestirme yoldan gitmeye karar verdim; Ethan'dan herhangi bir çağrı bile almamıştım ki bu harikaydı. Twitter'dan senaryoyu sızdıran hesap da yeni bir şey paylaşmamıştı. Her şey çok sakindi.

Ve ben çok ama çok mutluydum.

Koridorun köşesindeki devasa Nox Kralı bile keyfimi kaçıramazdı.

"Canavar!"

Yavaşladım. Bu tanımadığım bir sesti – Bran'in, Milo'nun ya da önceki gece tanıştığım herhangi birinin sesi değildi. Arkama baktım.

Uzun siyah saçlı, kelebek kollu, dantelli bir siyah gece elbisesi ile dizlerine kadar gelen botlar giyen bir kadın bana doğru yaklaşıyordu. Tırnakları kedi pençesi gibiydi ve koyu gözlerinin etrafına yoğun makyaj yapılmıştı. Sonra da o koyu gözler kocaman açıldı. "Ah, kusura bakmayın, sizi başkasıyla karıştırdım."

Kadına şaşkın şaşkın baktım, ardından da uyarıyı hatırlayınca Nox Kralı heykeline baktım. Sonra tekrar kadına baktım.

Bu Imogen'in annelerinden biri olmalıydı.

Kütrederek yüzümü biraz çevirdim ve kollarımı göğsümde kavuşturup kimlik kartımı sakladım. "Ee, önemli değil."

Ben uzaklaşmaya başlayınca kadın, "Auran sıkıntılı görünüyor. Figürine Bak'a gelirsen..."

"Teşekkürler, görüşürüz!" Koridordan hızla kaçtım ve beni takip etmediği için minnettar bir şekilde rahat bir nefes aldım. Bu *fazla* yakındı. Harper, Imogen'in ailesinin eğlenceli insanlar olduğunu söylemişti ama bana biraz acayip gelmişti.

Bu karşılaşmayı üzerimden atıp kahveleri aldım ve kapılar açılıp fuar sakinleri içeri doluşmadan hemen önce Sanatçıların Arka Sokağı'na döndüm. İnsanlar yürüyen merdivenlerden inip panellere, imza sıralarına ve ünlülerle buluşmaya giderken masanın arkasına geçtim. Rahatlamış bir nefesle oturdum ve Harper'a kahvesini uzattım.

"Tanrıçaların içeceği," deyip mutlulukla iç geçirdi. "Biliyor musun, dört saatlik uykuyla kalkınca sabahleyin kahve içmenin ayrı bir keyfi oluyor."

"Dört saat mi? En azından altı saat uyumuş olman lazım."

"*Birileri* bütün gece beni tekmeleyip durdu."

"Oda arkadaşlarının kullanmadığı kocaman bir yatak *daha* vardı."

"Oda soğuktu. Isınmak için beraber yatmamız gerekiyordu," dedi kurnazca.

Önümüzden geçen bir Caine Wise'a, "Amara'yı Kurtarın!" diye seslendim ve o da rozeti alıp yoluna gitti. Fuar alanı, gösteri salonunu ve Sanatçıların Arka Sokağı'nı gezen insanlarla dolmaya başlamıştı. Harper'ın konuyu değiştireceğini umarak gözlüğümü yukarı ittirdim çünkü onunla flört etmeyi ne kadar istersem isteyeyim zamanım çok kısıtlıydı.

Hırsız, dün geceden beri senaryonun başka bir kısmını paylaşmamıştı ve neden bu kadar uzun süre sessiz kaldığını merak ediyordum. Buradaki insanlardan herhangi biri o hırsız olabilirdi – standın önünden geçen kostümlü kahramanlar, anti kahraman-

lar ya da ikincil karakterlerden herhangi biri. Onlara Amara'yı Kurtar rozeti bile vermiş olabilirdim.

Bir sonraki tweeti dört gözle beklemediğimi düşünmek istemiyordum – bunu düşünmekten nefret ediyordum. Çünkü bu, ya hırsızı yakalamaya ya da hırsızın beni ifşa etmesine bir adım yaklaşmış olacağım anlamına geliyordu ve bu da her halükârda, Harper'dan uzağa atacağım bir adım demekti bu.

Ona gerçeği açıklamak için bir sürü fırsatım olmuştu ama yine de...

Standın önünden geçen bir Örümcek-Adam'a, "Amara'yı Kurtarın!" diye sesledim ve o da başını sallayarak rozeti aldı.

Harper standın kendi tarafını açmayı bitirmişti; çeşitli baskılar, stickerlar ve rozetler masaya yayılmıştı ve sonra eskiz defterini açıp siparişleri üzerinde çalışmaya başladı. O çizim yapar ben de insanlara rozet dağıtıp kariyerim için istediğim her şeye aykırı olsa da insanlardan imza kampanyasına destek vermelerini isterken rahat bir sessizlik içinde oturduk.

Küçük bir Amara'ya rozet taktıktan sonra kız çocuğunun annesiyle beraber gidişini seyrederken, *Bunu karakterden çıkmamak için yapıyorum,* diye kendimi ikna etmeye çalıştım.

Uzay Babası Obi-Wan Kenobi'nin, Uzay Babası'nın (siparişi veren kişinin kelimeleri, benim değil) yüzünü çizerken Harper, "Kardeşin oyun kurucu olmak için denemelere gitmişti, değil mi?" diye sordu.

"Ee... evet." Sanırım Milo'dan bahsediyordu. Imogen'in başka bir kardeşi yoktu, değil mi?

"Cevap gelmiş mi?"

"Ee, yok, sanmıyorum."

Başını sallayıp kafasını çiziminden kaldırdı ve kaşları tereddütle çatıldı. "Imogen?"

"Hımm?"

Benim adım Jess, demeliydim.

"Benimle... benimle bu akşamki ExcelsiCon Balosu'na gitmek ister misin?"

Nefesim boğazıma takıldı ve cevabımı engellemek için yutkundum. Tereddüt ettim çünkü ben Imogen değildim ve sınırdaydım ve bu çok ama çok kötüydü...

Ben bir şey demeyince, "Ya da gitmeyiz," dedi. "Yani, dans etmek aptalca zaten."

"Hayır, Harper, bundan..."

Arka cebimden tanıdığım bir zil sesi duyuldu. Başta bunu hayal ettiğimi sandım – ama hayır, bu kesinlikle *Pokémon* açılış müziğiydi.

Bu zil sesini sadece tek bir kişi kurmuştum.

"Affedersin," diye özür dileyip stanttan çıktım. Sanatçıların Arka Sokağı'nın uzak köşesine, pretzel satan adamın standının yakınlarına gittim. Burada ortalık daha sakindi ve kimseye fark ettirmeden Imogen karakterinden çıkabilecek alanım vardı. Telefonuma baktım.

Ethan aramıştı ve mesaj atmıştı.

ETHAN TANAKA (12:02)

— Jess, bir tweet daha geldi.

— [Link]

— Sanırım Darien'ı arasan iyi olacak.

Yazanları okumak istemediğimi bilsem de linke tıkladım. Bütün sabah zihnimi kaplayan keyifli belirsizlik, soğuk bir dehşetle keskinleşti.

Tweette, *CARMINDOR ÖLÜYOR*, yazıyordu.

Sanki içimde çekildikçe çekilmiş, çekildikçe çekilmiş bir lastik kopmuştu. Senaryonun paylaşılan sayfasına bakarak halıya oturdum. Bu kişinin kim olduğuna ya da nerede olduğuna dair bu sefer hiçbir ipucu yoktu – sadece deri bir koltuktan çok küçük bir parça. Ama bu senaryoyu kimin sızdırdığını öğrenmek istediğimden pek emin değildim.

Devam filminde ne olmasını istediğimi bilmiyordum.

Nasıl hissetmeyi beklediğimi bilmiyordum.

Ama bu... değildi.

Dare'in numarasını tuşladım ama aramaya çekindim. Öğlendi ve öğlende oyuncuların bir paneli vardı.

Haber panel sırasında paylaşıldı, diye farkına vardım ve karnım düğümlendi. Umarım Imogen aptalca bir şey yapmazdı.

Ethan ona izin vermezdi. Değil mi?

IMOGEN

Seyircilerden birinin telefonu çaldı –*Yıldızalanı*'nın iletişim sesi– ve ön sıradan başka birinin daha. Sonra arka arkaya yüz kişinin telefonu öttü.

Masanın üzerindeki telefonum titredi.

Darien'la ben –panelde sadece ikimiz vardık (moderatörümüz Amon gecikmişti)– birbirimize baktık. Karşıt güçleri oynamamızın nasıl bir şey olduğunu konuşacaktık. Panelin adı "*Yıldızalanı*'nın Talihsizleri"ydi ve ben de bunun altından pekâlâ kalkabileceğimi düşünüyordum.

Bir telefon daha çaldı.

Sandalyemde rahatsızca kıpırdandım.

Kalabalığı bir uğultudur aldı.

Telefonum şu anda sadece iki şey için titriyordu: annelerimden gelen bir mesaj ya da senaryodan bir sızıntı.

Ne yapacağımı bilmiyordum – şu anda seyircilerin her birinin yaptığı gibi bunu okumalı mıydım? Gözlerim ön sıraya kaydı ve Ethan'ın orada olmadığını gördüm. Bu sabah otelden onsuz ayrılmıştım. Beni fuara götürecek mi diye bakmak için Jess'in odasına gitmemiştim ve her şeyi kendim gayet güzel halletmiştim. Fuarın dışında paparazziler beni karşılamıştı ve yanlarından hızla geçerken onlara en iyi Jessica gülüşümü sunmuştum.

Ethan'dan özür dilemem gerekmiyordu – dün gece o da haddini aşmıştı. Hem de *çok* aşmıştı. Otel odamda gözüme uyku girmemişse de hain beynim hiç göndermediğim özür mesajları yazıp durmuştu.

Özür dileyeceğimden değildi.

O dilemeden ben de dilemeyecektim.

Darien kimseyi beklemeden telefonunu kontrol etti ve yüzüne yerleştirmiş olduğu sıcak ifade yerini ifadesizliğe bıraktı.

Sonra da uzaklara dalan gözlere.

Ben de bildirimi kontrol ettim. Nefesim boğazımda tıkandı.

Ah, *yıldızalevi*.

@yıldızalanısenaryosu337
CARMINDOR ÖLÜYOR. GÖRÜNÜŞE GÖRE YENİ BİR KAHRAMANA İHTİYACIMIZ VAR.

PRENS CARMINDOR zihninde AMARA'nın sesini duyar ama artık bir önemi kalmamıştır. Artık bedenini kontrol edemiyordur ve zihni de yitmektedir. Federasyon Askeriyesi'nin kalkanlarını indirmek için kodu tuşlamaya başlar. Son kalenin.

GENERAL SOND'u kabul etmek zorunda olduğunun farkındadır. Güneş'in Yolu, kurtuluşa giden tek yoldur. AMARA'yı bulmanın tek yolu.

AMARA (DIŞ SES)
Beni henüz bulmaya gelmek istemezsin, *ah'blen*. Yapacak işlerin var.

PRENS CARMINDOR
(kendi kendine)
Seni hep arayacağım.

AMARA (DIŞ SES)
Ama beni burada bulmayacaksın.

Kontrol odasının kapısı arkasından açıldığında son tuşa basmıştır. Adının söylendiğini duyar ama artık çok geçtir. Her ses boğuk gelmektedir. Yan tarafına aldığı yaradan çok kan kaybetmiştir.

CARMINDOR yere yığılır ve bir daha kalkmaz.

Ellerim titremeye başlamıştı. Tam da düşündüğüm gibiydi: Carmindor zorla Güneş'in Yolu'na katılacaktı, onu kurtarabilecek tek kişi ölüydü ve bunu yapabilecek başka bir karakter de yazmamışlardı. Gözümün ucuyla, Darien'ın telefonunu sakince masaya koyduğunu gördüm. Yutkunduğunda âdemelması inip kalktı ve gözleri bana döndü.

Ve o anda gözlerinde yazanı okuyabildim – Jess olmamı nasıl da istiyordu. Gerçek Jess.

Ellerimi yumruk yaptım.

Biz burada ne yapacağımızı bilmeden oturdukça, seyircilerin uğultusu yükseldikçe yükseldi. Yaşananlardan bahsedecek miydik yoksa paneli devam mı ettirecektik? Bu gerginlikle, başparmağımın tırnağını kemirmeye başladığımı fark ettim.

Jess başparmağının tırnağını kemirmezdi.

Kendimi zorlayarak ellerimi masaya koydum ve ona doğru eğilip, "Ne yapacağız?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bilmi–"

"Geciktiğim için kusura bakmayın!" Amon merdivenleri ikişer üçer tırmanarak sahneye çıktı. Geçerken omzuma dokundu. "Bir şey kaçırdım mı?"

Her şeyi, diye bağırmak istedim. *Her şeyi kaçır–*

Amon masanın sonundaki yerine oturdu ve sandalyesini öne çekerek mikrofona yaklaştı. "Merhabalar. Panelimize geldiğiniz için hepiniz sağ olun var olun. Bazı kolay sorularla başlayacağız öncelikle..."

Seyircilerden biri ayağa fırladı. Sahne ışıkları yüzünden onun kim olduğunu göremiyordum, gölgelerden oluşan bir denizdeki

karanlık bir şekil görebiliyordum sadece. "Gerçek mi?" diye bağırdı.

Amon yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Anlamadım, ne gerçek mi?" diye sordu ama Darien mikrofonuna doğru eğilip başını iki yana salladı.

"Hayır, değil. Olamaz."

"Değil mi?" diye fısıldadım.

Başka bir gölge, "Ölecek misin, Carmindor?" diye sordu.

"Hayır! Ölmeyeceğim!" Darien'ın sesi olması gerekenden daha tiz çıkmıştı ve sonra daha kısık bir sesle, kendisi de aynı sorunun cevabını bekliyormuş gibi, "Tabii ki ölmeyeceğim," dedi.

"Bize yalan söyleme!" diye bağırdı başka biri. "*Yıldızaları*'nı bitiriyorlar mı?"

Tırnaklarım avucuma gömülmüştü.

"Daha iyi bir Carmindor seçin!" diye bağırdı başka biri. "Filmi yeniden çekin!"

"Bu filmi iptal edin!"

Başka biri, "David'le Natalia'yı geri getirin!" diye bağırınca ona destek çıkanlar oldu.

Yanımda, Darien'ın beti benzi attı. Sandalyesine yaslandı ama masadan fırlayıp gitmeye hazırmış gibi omuzları gergindi. Diğerleri, daha önce Tumblr'da ve Twitter'da okuduğum sloganları haykırıyordu, bunlar Darien'ın da daha önce okuduğu ama bizzat duymadığı şeylerdi.

Her hayran topluğunun karanlık yüzleri vardır. Her şeyin kutsal olarak görüldüğü ve bunlara dokunulmaması gerektiğini savunan bir tür nostaljiyle dolu kısımlar. Yeni olan her şeyin çöp sayıldığı ya da fazla sertçe eleştirildiği ya da bilinmeyen, kutsal bir standarda tabii tutulduğu kısımlar. Taze fikirleri olan yeni insanların, onu onarmak için bile –eskisinden daha iyi hâle getirecek olsalar bile– batmakta olan bir gemiye dokunmaya izinlerinin olmadığı kısımlar.

Bu, işte o zehirli kısmın kabararak taşmasıydı. Çok küçük ve önemsiz olduğu için arama mümkün olduğu kadar mesafe koy-

ma keyfine eriştiğim kısımdı. Ancak şimdi panelde otururken, bu zehrin pisliği sahneye taşmak üzereydi.

Jess buna her zaman benim olduğumdan daha yakındı. *Yıldızaları*'ndan bu yüzden mi nefret ediyordu?

Sadece *bu* yüzüyle mi karşılaşmıştı?

Artık tırnaklarım avuçlarımda yarım ay şeklinde izler bırakmıştı. Bu, nefret kusanlara cevap verme şansımdı. Amara'nın kurtarılması gerektiğini söyleme – kurtarılmayı hak ettiğini söyleme...

Ama bunu söylersem, Natalia ile David'i geri istediklerini haykıran bu insanlardan ne farkım kalırdı? Jessica Stone'un, giydiği bu elbisenin hakkını veremediğini söyleyen bu insanlardan? Ben de bir nevi bunu yapmamış mıydım? Daha iyi sebeplerim vardı –bunların iyi sebepler olduğunu düşünüyordum– ama bunu iyi niyetle yapmamıştım. Onun *Yıldızaları* hayranları için ayrı bir yeri olduğunu biliyordum ama onu geri istememin sebebi bu değildi. Prenses Amara'yı, kendi özsaygımın bir yansıması olduğu için istiyordum.

Ve Jessica Stone –yerine geçmem gereken kişi, bu Yunan tragedyasındaki oyuncu– bunu hiçbir zaman istememişti.

Çünkü hayran kitlesi ona bunu istemesi *için* herhangi bir sebep vermemişti.

Ah, *yıldızalevi*. Şimdi anlıyordum ve bunu anlamam için yaklaşık bebek gibi davranan üç bin yetişkin gerekmişti.

Çenemi sıktım ve düşüncelerim, yeni izleyiciler ile eski izleyiciler arasında, Stargunnerlar ile normal izleyiciler arasında, karakterleri shipleyenler ile buna karşı olanlar arasında çıkan sözlü kavgaların gürültüsünden daha yüksek sesliydi. Darien sandalyesini geri ittirip uzun, öfkeli adımlarla sahneyi terk etti ve ben de hemen merdivenleri inerek bir koridora açılan yan kapıdan geçip onu takip ettim. Onu durdurmalı mıydım, teselli mi etmeliydim bilmiyordum...

Bilmiyordum.

Ama bir şeyler yapmak zorundaydım.

Ben de onu durdurmak için kolundan tuttum. "Darien, bu konuda konuşmak..."

Bana bakmıyordu, koyu renk gözlerini yere dikmişti. "Jess bana Dare der," dedi sakince. "Sen de böyle demezsen insanlar şüphelenmeye başlayabilir." Sonra kolunu kurtarıp koridorda gözden kayboldu. Tekrar yumruklarımı sıktım. Biz Amara hayranları yıllardır, hatta doğduğumuzdan beri Amara'nın öleceği bilgisiyle yaşıyorduk ama Darien kendi karakterinin de ölebileceği gerçeğiyle yeni tanışmıştı.

Kimlik kartıma baktım. JESSICA STONE, VIP KATILIMCI. Onun yanına iliştirilmiş, seyircilerden herhangi birinin muhtemelen okuyamayacağı kadar küçük rozete baktım: #AMARAYIKURTAR.

Sahnede yapmak istediğim şeyi yapabilirdim. Fırsatım vardı.

Ama yapmadım çünkü benim haddime değildi. Çünkü Jess'in hayatına karışıyordum ve çünkü Ethan haklıydı – ben onun bir klonundan, onun yıldız dolu dünyasında oyun oynayan birinden fazlası *değildim*. O hayranlar buraya beni görmeye değil, onu görmeye gelmişti. Sevdikleri kişi ben değildim, Prenses Amara'ydı. Ben sadece biraz makyaj ve bir perukla ona benziyordum.

"Yapmadın."

Şaşkınlıkla, konuşan yumuşak sese döndüm.

Ethan biraz arkamda duvara dayanmış, kollarını da her zamanki dede pozuyla göğsünde kavuşturmuştu. Yorgun görünüyordu. Kuzgun karası saçları suratının etrafında dağınık duruyordu ve gözlüğünün ardındaki gözleri gergindi. Kot pantolon ile üzerinde dinozorların bulunduğu kırışık bir gömlek giymişti, düğmeleri altındaki beyaz tişörtü gösterecek kadar açılmıştı; onu giyerken görmeye alıştığım türden kıyafetler değildi bunlar. Jilet gibi değillerdi. *Jessica Stone'un asistanı* kıyafetleri değillerdi. Gerçekten on sekiz yaşında bir çocuk gibi görünüyordu. Parmaklarını saçlarının içinden geçirdi.

Onun yanındayken her zaman olduğu gibi omurgamın dikleştiğini hissettim. "Çünkü sen haklısın." Sesim çatladı. "Ben bir hiçim."

"Imogen, sen bir..."

"Şu an Jess'im, unuttun mu?" Gözüme hücum eden yaşları görmesin diye arkamı döndüm ve uzaklaşmaya başladım. "Buluşma yerinde görüşürüz."

Ve ona, beni ağlarken görme tatminini yaşatmadan oradan ayrıldım.

JESS

İnlememek için bir elimle ağzımı kapattım ama pretzel satıcısı yine de beni fark etti ve endişeyle bana baktı. Hemen ona arkamı döndüm.

Ah, zavallı Dare.

Şu an nasıl hissettiğini bilmiyordum ama bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Yıldızalanı'nın tekrar çekimi için senaryoyu ilk okuduğumda Amara ölmüyordu. Bunu bilen pek yoktu. Ama daha sonra Amon, dizinin orijinal hikâyesine sadık kalmaya karar verdi. Bir sürü şey değişmiş olmasına rağmen kemik hayran kitlesini mutlu etmek istiyordu ve bunu Amara'yı öldürerek başaracağını sanmıştı.

"Eski hayranlarımıza tanıdık bir şey sunmalıyız," demişti. "Hayatta kalırsan tuhaf olur."

Senaryodaki bu değişiklik hakkında ne düşündüğümü bana sormamıştı bile. Bir gün, o günün çekimleri tamamlandıktan sonra –Darien'ın binadan atlama sahnesini çektiğinin ertesi günü– senaryoyu bana vermiş ve yeniden yazılmış sonu okuyup ezberlememi söylemişti.

Ben de ezberlemiştim. Ama arada şöyle bir fark vardı, Amon bunu bana *baş başayken* söylemişti. Bunu insan içinde –binlerce kişinin gözleri önünde– öğrenmek zorunda kalmamıştım. Dün-

yanın geri kalanı bunu öğrenmeden önce benim buna alışacak vaktim olmuştu.

Dare daha iyisini hak ediyordu.

Oyunculuk bazen tuhaf bir meslekti. Bazen karakterinize o kadar alışıyordunuz ki bir ters köşe sizi dumura uğratabiliyordu. Ama bu farklıydı. Ben sadece bağ kurduğu karakterinin öleceğini öğrenen bir kızdım. Bana haber verdiği için mutsuz olduğumu söyleyemezdim. Bu, kesin bir çıkış değildi belki ama ben de saflık yapmıştım. Dare için... Carmindor, onun rüyasını süsleyen türden bir işti ve şimdi...

Onu üçüncüye aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Sanatçıların Arka Sokağı'nda volta atmaya başladım ve pretzel satıcısı adam beni gözleriyle tüm gün takip etti ama şu anda umursayacak enerjim yoktu. Panelin erken bittiğini fark etmiştim ama bunun nasıl gerçekleşebileceğini anlamıyordum ve Twitter bildirimleri, benim onları sessize alamayacağım kadar hızlı bir şekilde ötüyordu. Ne *yaşanmış* olabilirdi? Dare iyi miydi?

O kadar çok Twitter yorumu aldım ki telefonumdaki uygulama kilitlendi, ben de Instagram'a girdim. Keşke girmeseydim. Bana küçük dilimi yutturacak kadar yorum bildirimi gelmişti. Normalden çok ama çok daha fazla. Fuara geldiğimden beri Instagram akışımı kontrol etmemiştim ve birkaç gün sonra yorumlar uygulamanın algoritması yüzünden yavaş yavaş görünmez olurdu. (Ethan bir keresinde bana bu teknoloji zırvalarını açıklamaya çalışmıştı ama çoğu bir kulağımdan girip öbüründen çıkmıştı.)

Yorumlara giremeden, göz ucuyla tanıdık bir çift spor ayakkabı gördüm ve başımı kaldırdım – elleri kot pantolonunun cebinde Ethan geliyordu. Telaşla ona doğru döndüm. "Imogen nerede?"

"Mesajımı almışsın."

"Tabii ki aldım ve yorumlar yüzünden sosyal medyam kilitlendi." Sesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum ama panik, sesime sızmaya başlamıştı. "Ne oldu, Ethan? *Neler oluyor?*"

Gözlüğünü ittirip sakince, "Eh," dedi. "Darien, karakterinin öleceğini sahnede öğrendi ve bunu iyi karşılamadı."

Tabii ki iyi karşılamayacaktı.

Carmindor'un öldüğünü düşündükçe gözlerim yanmaya başlıyordu. Göğsümde bir şey sıkışıyor ve beni çok rahatsız ediyordu ama Sanatçıların Arka Sokağı'nda bile bizi izleyen gözler vardı ve burada aklımı yitiremezdim. *Nefes al.*

"Mutlu olmam gerek, değil mi? Carmindor ölüyor, bu da demektir ki Amara geri gelmeyecek. Özgürüm. Senaryomu kimin çaldığını bulamasam bile – özgürüm." Görüşüm bulanıklaştı ve sesi titredi. "Ama neden mutlu hissetmiyorum?"

Ethan ellerini cebinden çıkarıp bana sarıldı. "Çünkü onu seviyorsun, Jess."

Tüylerim diken diken oldu. Onu ittirdim. "Seviyor muyum? Ethan, *Yıldızalanı* kariyerimin başına gelen en kötü şeydi. Neredeyse kariyerimi bitiriyordu!"

"Jess, seni tanıyorum; sen her zaman geleceğe odaklanıyorsun. Önünde olanlara. Çoktan sahip olduğun şeylere hiç dönüp bakmıyorsun."

"Sahip olduğum şeyler mi?" Avuçlarımı gözlerime bastırıp hıhladım, ilk kez bozulacak bir makyaj yapmadığım için seviniyordum. "*Sahip* olduğum şey, çıkışı olmayan bir kontrattı ve..."

"O zaman bir daha Amara'yı oynamak zorunda kalmayacağın için neden mutlu değilsin?" diye kaya kadar sert bir sesle lafımı böldü. "Mutlu olmadığını biliyorum."

"Bil– bilmiyorum! Bu fuar aklımı bulandırıyor." Sesimi çok çıkarmamaya çalışıyordum ama tuzlu pretzel satın alan biri merakla bana bakıyordu. Pretzel satıcısı onu yolcu etti ve ben de kısık bir sesle, "Kariyerimde küçük bir zaman aralığına sahibim – normalden de kısa çünkü yaşım hakkında yalan söyledim– ve ölü uzay prensesi rolüyle hatırlanmayı reddediyorum. Bunun için bir ödül yok."

"Razzie ödülleri var."

"Komik değil, Ethan."

Burnundan nefes verdi. "Dinle, Jess, seni seviyorum ve sen benim en yakın arkadaşımsın ama bazen öyle kalın kafalı oluyorsun

ki çığlık atmak istiyorum. En iyi hatırladığın filmler hangileri? 1977 yılında Oscar alan filmi mi hatırlıyorsun yoksa aynı yıl yayımlanan uzay operasını mı..."

"*Rocky*."

"Ne?"

"1977'de En İyi Film Oscar'ını *Rocky* kazandı."

Durakladı. "Bu kötü bir örnekti. En iyi hatırladığımız filmin *Yıldız Savaşları* olduğunu söylemen gerekiyordu."

"Sinema için harika bir yıldı," diye de ekledim. "En iyi film müziğini *The Omen*'a verdiler..."

Telefonum öttü. Bir mesaj değildi, takip ettiğim bir dedikodu bloğundan gelen bir haberdi. Beni etiketlemiş ve Instagram fotoğraflarımın –ve altlarına gönderilen tüm yorumların– ekran görüntülerini paylaşmıştı.

Ölüm tehditleri. Şiddet içeren tehditler. Saçımla, kilomla, doğrudan benimle dalga geçen yorumlar.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Yorumlar önceden de kötüydü ama şimdi tam olarak hiç istemediğim bir kâbusa dönüşmüşlerdi. Bu gerçekleşiyordu. Nihayet gerçekleşiyordu.

"Imogen ne yaptı?" diye fısıldadım ve Ethan'a baktım ama yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "O ne *yaptı*?" diye tekrarladım bu sefer daha yüksek sesle ve ona makaleyi gösterdim.

"Jess, o bir şey yapma–"

"Bir şey *yapmadı* mı? Carmindor'un ölecek olmasının benim suçum –benim!– olduğunu söylüyorlar. Onu kurtarmak için orada olmadığım için. Imogen bir şeyler söyledi, değil mi? Paneldeyken. Onun yerime geçmesine *asla* izin vermemeliydim."

Ethan başını iki yana sallıyordu. "Öyle de–"

"Değil mi? Her şey nafile bir çabaydı. Benim çıkar yolum yok – yok! Senaryoyu geri alabilsem bile bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek çünkü Carmindor'u öldürmekle suçlanacağım, eğer senaryoyu geri alamazsam da herkes onun benim senaryom olduğunu öğrenecek ve ben *Yıldızalanı*'nı mahveden oyuncu olacağım!"

ki çığlık atmak istiyorum. En iyi hatırladığın filmler hangileri? 1977 yılında Oscar alan filmi mi hatırlıyorsun yoksa aynı yıl yayımlanan uzay operasını mı..."

"*Rocky*."

"Ne?"

"1977'de En İyi Film Oscar'ını *Rocky* kazandı."

Durakladı. "Bu kötü bir örnekti. En iyi hatırladığımız filmin *Yıldız Savaşları* olduğunu söylemen gerekiyordu."

"Sinema için harika bir yıldı," diye de ekledim. "En iyi film müziğini *The Omen*'a verdiler..."

Telefonum öttü. Bir mesaj değildi, takip ettiğim bir dedikodu bloğundan gelen bir haberdi. Beni etiketlemiş ve Instagram fotoğraflarımın –ve altlarına gönderilen tüm yorumların– ekran görüntülerini paylaşmıştı.

Ölüm tehditleri. Şiddet içeren tehditler. Saçımla, kilomla, doğrudan benimle dalga geçen yorumlar.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Yorumlar önceden de kötüydü ama şimdi tam olarak hiç istemediğim bir kâbusa dönüşmüşlerdi. Bu gerçekleşiyordu. Nihayet gerçekleşiyordu.

"Imogen ne yaptı?" diye fısıldadım ve Ethan'a baktım ama yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "O ne *yaptı*?" diye tekrarladım bu sefer daha yüksek sesle ve ona makaleyi gösterdim.

"Jess, o bir şey yapma–"

"Bir şey *yapmadı* mı? Carmindor'un ölecek olmasının benim suçum –benim!– olduğunu söylüyorlar. Onu kurtarmak için orada olmadığım için. Imogen bir şeyler söyledi, değil mi? Paneldeyken. Onun yerime geçmesine *asla* izin vermemeliydim."

Ethan başını iki yana sallıyordu. "Öyle de–"

"Değil mi? Her şey nafile bir çabaydı. Benim çıkar yolum yok – yok! Senaryoyu geri alabilsem bile bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek çünkü Carmindor'u öldürmekle suçlanacağım, eğer senaryoyu geri alamazsam da herkes onun benim senaryom olduğunu öğrenecek ve ben *Yıldızalanı*'nı mahveden oyuncu olacağım!"

ki çığlık atmak istiyorum. En iyi hatırladığın filmler hangileri? 1977 yılında Oscar alan filmi mi hatırlıyorsun yoksa aynı yıl yayımlanan uzay operasını mı..."

"*Rocky*."

"Ne?"

"1977'de En İyi Film Oscar'ını *Rocky* kazandı."

Durakladı. "Bu kötü bir örnekti. En iyi hatırladığımız filmin *Yıldız Savaşları* olduğunu söylemen gerekiyordu."

"Sinema için harika bir yıldı," diye de ekledim. "En iyi film müziğini *The Omen*'a verdiler..."

Telefonum öttü. Bir mesaj değildi, takip ettiğim bir dedikodu bloğundan gelen bir haberdi. Beni etiketlemiş ve Instagram fotoğraflarımın –ve altlarına gönderilen tüm yorumların– ekran görüntülerini paylaşmıştı.

Ölüm tehditleri. Şiddet içeren tehditler. Saçımla, kilomla, doğrudan benimle dalga geçen yorumlar.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Yorumlar önceden de kötüydü ama şimdi tam olarak hiç istemediğim bir kâbusa dönüşmüşlerdi. Bu gerçekleşiyordu. Nihayet gerçekleşiyordu.

"Imogen ne yaptı?" diye fısıldadım ve Ethan'a baktım ama yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "O ne *yaptı*?" diye tekrarladım bu sefer daha yüksek sesle ve ona makaleyi gösterdim.

"Jess, o bir şey yapma–"

"Bir şey *yapmadı* mı? Carmindor'un ölecek olmasının benim suçum –benim!– olduğunu söylüyorlar. Onu kurtarmak için orada olmadığım için. Imogen bir şeyler söyledi, değil mi? Paneldeyken. Onun yerime geçmesine *asla* izin vermemeliydim."

Ethan başını iki yana sallıyordu. "Öyle de–"

"Değil mi? Her şey nafile bir çabaydı. Benim çıkar yolum yok – yok! Senaryoyu geri alabilsem bile bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek çünkü Carmindor'u öldürmekle suçlanacağım, eğer senaryoyu geri alamazsam da herkes onun benim senaryom olduğunu öğrenecek ve ben *Yıldızalanı*'nı mahveden oyuncu olacağım!"

"Jess, *lütfen* bir saniye sakin ol." Ethan beni omuzlarımdan tutmaya çalıştı ama ondan kurtuldum. Söyleyeceği hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sosyal medyamdaki yorumlardan, dağıttığım rozetlerden ve Imogen'in neredeyse geri dönülmez bir şey söylediği o panelden anlayacağımı anlamıştım ve çoktan kararımı vermiştim.

"Git buradan!" diye ona çıkışıp bir grup Jedi öğrencisinin arasından sıyrılarak onu ardımda bırakmak için elimden geldiğince kalabalığa karıştım. Ama arkama baktığımda beni takip etmeye bile çalışmadığını gördüm.

Ethan yanılıyordu – *Yıldızaları*'nı sevemezdim. Ya da Prenses Amara'yı. Ya da bu hayran kitlesini.

Çünkü onlar beni hiçbir zaman sevmeyecekti.

IMOGEN

Hayranlarla buluşmanın sonlarına doğru fotoğraf makinesinin pili bitti ve mor saçlı cıvıl cıvıl bir kız olan gönüllü, müsaade isteyerek pil değiştirmeye gitti. O gittikten sonra vücudumdaki gergin enerjiyi boşalttım. Bütün bedenimden bir heyecan dalgası geçti. Fotoğraf çektirdiğim herkesin yüzünü ya da ismini hatırlayamıyordum – hem de her birine ismini sormama rağmen. Paneldeki nefret, Tanrı'ya şükür buraya kadar gelmemişti.

Ethan nihayet fotoğraf standına girdi. Bir an tereddüt edip ardından iyi miyim değil miyim, hayranlar tarafından parça pinçik edildim mi diye kontrol etmek için bana baktı. Hayır, hâlâ tek parçaydım. Hâlâ Jessica Stone'culuk oynuyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Neden olmasın ki?" diye onu tersledim ama bundan hemen pişman oldum.

Bir şey demeden tamam anlamında başını salladı ve köşedeki tabureye çöküp telefonunu çıkararak ben burada değilmişim ya da dikkat edilmeye değmezmişim gibi beni görmezden gelmeye başladı. Burada sadece Jess için bulunduğunu biliyordum ama keşke bu böyle olmasa diye diliyordum.

Hava gerginlikle yüklüydü. Jabba the Hutt gibi, ondan kurtulmak için zincirimi boynuna geçirip onu boğmam gerekiyordu – ve bunun için gerekli metal bikiniyi bile giymiyordum.

Göz ucuyla, içeri bir erkeğin girdiğini gördüm. Bir mesaj almış ve öfkeli hareketlerle cevap yazan Ethan'a bakmadı bile. Ethan da onu fark etmemişti.

Bu kişinin burada olmaması gerekiyordu. O kadarını anlayabiliyordum.

Ve bana baktığında kanım dondu.

Bu, Jasper'dı.

Yürürkenki hareketlerini, göz teması kurduğumuzdaki sırıtışını bir futbol sahası uzaklığından tanıyabilirdim. Kahverengi saçlar ve yeşil gözler. Ah, beraberken, keşke şimdi Jessica-Stone-olan-bana baktığı gibi bakabilseydi bana. O zaman, geçen senenin fuarında kaldırımda gözyaşları içinde kalmazdım.

İçime hemen kötü bir his düştü.

"Amaraaaah!" diye haykırdı Jasper, kollarını kocaman açarak. Joker ve Harley Quinn tişörtüyle kot pantolon giyiyordu ve YouTube yardakçılarından birinin yakınlarda olduğundan emindim. "Bugün interneti kilitledin!"

Öyle mi yapmıştım?

Nasıl?

Ona sarılmak için koşmadığımda gülümsemesi soldu.

"Ne oldu, bana sarılmayacak mısın?" Bunu şakayla karışık söylemişti ama tüylerim diken diken oldu.

Beni tanımamış mıydı?

Hayır – benim Jess olduğumu sanıyordu.

Soluk bir gülümseme takındım. "Tabii ki sarılacağım."

Paranoyaklık yapıyordum. Sarıldık. Elleri aşağı kaydı.

Kendimi o kadar hızlı çekmiştim ki geriye sendeledi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı, ardından tekrar kahkaha attı. "Sorun ne, Jessica?"

Jessica. Daha önce tanışmamış olmalarına rağmen bana –daha

doğrusu Jessica'ya– ismiyle hitap etmeye cüret ediyordu. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi az önce kıçıma dokunmuşken hem de?

Jasper'ın bunu bana bile yaptığını hatırlamıyordum.

Ancak kafamda yarattığım Jasper'la –tanımak istediğim Jasper'la– geçen seneki ExcelsiCon balosunda beni yalnız bırakıp daha sonra mesajla benden ayrılan Jasper'ın aynı kişi olmağı giderek daha da aşikâr hâle geliyordu.

Elini uzattı, kıçıma dokunduğu elini. "Adım Jasper Webster. Profesyonel bir gamer'ım. Aşağı yukarı dört milyon takipçim var. Hayranlarım için beraber bir video çekebilir miyiz?"

"Biletin var mı?" diye sordum.

"Aslında" –eliyle kesme işareti yaptı– "sıraya azıcık kaynak yaptım. Merak etme, eminim senin için de sıkıntı değildir bu."

Az önce beni taciz etmemiş gibi konuşmaya devam ediyordu. Ben boşa tepki vermişim gibi. Hayır, yaptığı şeyin yanlış olduğunun farkındaydı, sadece önemli değilmiş gibi davranıyordu.

Kimlik kartımda asılı duran rozetimi fark etti. "Amara'yı Kurtar mı? Aman ne tatlı."

"Ne istiyorsun?"

Cep telefonunu çıkarıp video çekmeye başladı. "*Yıldızalanı*'nı mahveden kızı tebrik etmeye gelmiştim sadece."

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olacak ki bir kahkaha patlatıp, "Devam filminde oynamak istemediğin için yönetmenin seni ilk filmin sonunda, son dakikada öldürdüğü doğru mu?"

"*Pardon*?" Dumura uğradığımdan, Jessica'nın aksanından çıkıp kendi dikkat çekmeyen aksanıma döndüm. Jess'inkinden biraz daha yavaş, daha az tatlıydı.

"Şimdi Carmindor da ölüyor ve bu senin suçun."

Bu, hayatımda duyduğum en saçma sapan şeydi – ve ben hayran kitleleri içinde yetiştirilmiştim. Önce kameraya, sonra Jasper'a bakıp benden nasıl bir tepki beklediğini tahmin etmeye çalıştım ki ona bu tatmini yaşatmayayım…

Birden Ethan belirip elinden telefonu kaptı ve videoyu sildi.

"Ne yapıyorsun, anasını satayım?" diye hırladı Jasper (ama kesinlikle *anasını satayım* dememişti).

Ethan telefonu ona geri attı, gözleri oniks taşı gibiydi. "Bu kadarı yeter. Git buradan." Jasper'dan bir kafa daha uzundu. Soğuk ve ifadesizdi, birinin boynunu kırmak üzere olan insanların sahip olduğu türden bir bakıştı bu. Sinirli olduğunu gösteren tek ipucu boğazında atan hızlı nabızdı.

Yıldızalevi, Jessica *buna* sahipken onun bir korumaya ihtiyacı yoktu.

Jasper, Ethan'ın tehdidine gülerek karşılık verdi ve ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı. "Moruk, bak, geri çekil. İşimiz var burada."

Sonra da tekrar bana hamle yaptı ama Ethan bir elini onun omzuna koydu:

Jasper yumruklarını sıkmış bir şekilde saldırmaya hazır hâlde döndü. Ethan'a bir yumruğun geldiğini haber verecek fırsatım olmadı ama Ethan çoktan elini kaldırmıştı, dirseğiyle darbeyi karşılayıp Jasper'ı yaka paça tuttu ve en yakındaki perdeden dışarı attı. Siyah kumaş, Jasper'ın bir sonraki yıldızı bekleyen, sıraya girmiş hayranların gözleri önünde yüzüstü retro halıya kapaklanmasını gösterecek kadar aralandı, sonra da kapandı.

Ethan'a kocaman açılmış gözlerle baktım ve o da bu hamlesinin işe yaradığını gördüğü için şaşırmış görünüyordu. Tam bir şey söyleyecekken gönüllü kız sürekli düşen gözlüğünü ittirerek içeri girdi.

"Çok pardon ya! Bu beklediğimden de uzun sürdü," dedi. Sonra da buluşmayı bitirmeye hazır olup olmadığımı sordu.

Geriye sadece on hayran kalmıştı, hiçbir şey olmamış gibi gülümsedim ve onlara isimlerini sordum. Ama bu sefer isimleri aklımda kaldı – ve olması gereken sebepler yüzünden değil. Çünkü beni ellemeye çalışmamış, bana nazik davranmışlardı; çünkü onlar iyi insanlardı.

Aralarındaki bazı dallamaların böyle olmamasından tiksiniyordum.

Son fotoğraftan sonra kirli ve sefil hissederek kollarımı ovaladım. Jessica sürekli bunlarla mı uğraşmak zorunda kalıyordu? Böyle tacizlerle? Film gösterime girdiğinden beri *Yıldızaları* hayran kitlesinden sadece bunları mı görmüştü? Provokasyon, hoşnutsuzluk ve Natalia Ford'la boy ölçüşemeyeceğini haykıran insanlar dışında bir şeyle karşılaşmamış mıydı?

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde stanttan ayrıldım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama insanlardan uzak bir yere gitmek istediğimi biliyordum.

Durup derimi değiştirebileceğim bir yere.

Ethan arkamdan, "Hey," diye seslendi.

Bir koridora çıkan SADECE KONUK KATILIMCILAR GİREBİLİR yazılı bir kapıdan içeri girdim. Boştu ama insanlardan yeterince uzak değildi. Birkaç saniye sonra kapı tekrar açıldı. Ethan o saçma sapan uzun bacaklarıyla bana yetişiyordu. Bir köşeyi daha döndüm.

Aklım karmakarışıktı.

Titriyordum.

Jasper'ın böyle biri olduğunu bilmiyordum.

Kendime öyle kızıyordum ki. Niye nutkum tutulmuştu? Ne yaptığını görmüştüm. Neden ona ellerini üzerimden çekmesini söylememiştim? Bana sarılmasını en baştan engellemem gerekirdi. Bu benim hatam mıydı? Ben...

"Imogen."

Ethan beni durdurmak için nazikçe dirseğimden tuttu.

"Bir şeyim yok," dedim ve ifadesiz yüzü sinirle seğirdi. Yalan söylediğimi biliyordu. Dişlerimi sıktım. Bu zırva boyunca beni umursadığı olmamıştı. Buna neden şimdi başlıyordu ki? "Beni korumana ihtiyacım yok – yani, Jessica'yı."

Kaşları çatıldı ve dirseğimi bıraktı. "Evet."

Bu ne sıklıkla Jess'in başına geliyor, diye sormak istiyordum ama bir yandan da bunun cevabı beni korkutuyordu. Ethan parmaklarımın titrediğini görmesin diye parmaklarımı mavi elbisemin etrafına sardım. "Kontrolüm altındaydı. Beni kurtarmana ihtiyacım yoktu. Bir şeyim yoktu."

"Imogen..."

"Ben şu an *Jessica*'yım," diye onu tersledim, "ve sana iyiyim dedim."

"İyi *değilsin*."

Öfkeyle titriyordum. "NİYE BUNU ŞİMDİ UMURSUYORSUN Kİ?" diye haykırdım. "Ben prenses taklidi yapan aptal bir köylüyüm. Zamanını harcamaya değmeyecek bir hiçim."

Onu kırmıştım, bunu biliyordum ama onu kırmak, kaşınan bir güneş yanığını kaşımak gibiydi. Canımı yakıyordu ama rahatlatıyordu da.

"Müsaadenle," diye mırıldandım ve bir şey demesini bile beklemedim. Koridoru aşıp başka bir kapıdan geçtim; beni takip etmeye yeltenmedi bile. Nereye gittiğimi bilmiyordum – kulise doğru gidiyordum ama oraya da gitmek istemiyordum. Parmaklarımı tenimin üzerinde gezdirip derimi soymak istiyordum ya da *Yıldızaları* maratonunda kendimi boğup Jasper'ı unutmak ya da...

"Jessica?"

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım ve bir elim kapının kulpunda, kulise geldiğimi fark ettim. Kulpu bırakıp sesin geldiği yöne döndüm.

Vance Reigns ağzında bir kürdanla gülümsüyordu ve gülümsemesi beni etkisiz hâle getirecek kadar içtendi, başımdan neler geçtiğini bilmiyordu. Bundan bihaberdi. Onun dünya algısına göre, böyle bir şey hiç yaşanmamıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu nazikçe.

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim ve bunu fark etmeyeceğini umdum. "İyiyim. Burada ne arıyorsun?"

Omuz silkti ve omzundaki siyah sırt çantası yukarı çıktı. "Panelini *seyredecektim* ama..."

"Planlandığı gibi gitmedi."

"İyi misin?" diye sordu.

"Tabii ki – neden iyi olmayayım?"

Parmaklarını güzeller güzeli sarı saçlarının arasından geçirdi. "Dün gece gitmek zorunda olduğum yemek davetinden sonra

otel odanı aradım ama bana geri dönmedin. Aradığımda geçti ama. Kusura bakma."

Geç. Ben havuzdayken ya da Milo ve Bran'le yemek yerken aramış olmalıydı. Çantamı almak için döndüğümde telesekreteri kontrol etmek aklıma bile gelmemişti ama Ethan'ın bunu tasvip edeceğini de sanmıyordum. Vance Reigns hakkındaki düşüncelerini dile getirmişti.

Komikti aslında çünkü Vance bana, Ethan'ın davrandığından çok daha nazik davranmıştı hep.

"Bir şeyim yok," diye cevapladım sakince. Etrafından dolanmaya başladım ama beni durdurmak için kolumu tuttu.

"Hey hey hey, Stone. Nereye gidiyorsun?"

"Muhtemelen otele."

"Gitmesen olmaz mı?" Tekrar gülümsedi ve Ethan'la geçirdiğim son anlar uçup gitti. Vance kolumu kendi koluna geçirdi, tıpkı bir yoldaş kabul eden yeni bir Doktor gibi. "Benimle bir şeyler yemek ister misin, Jessica Stone? Biraz molaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Tereddüt ettim çünkü bu kulağa *hoş* geliyordu. Fuar alanından uzakta bir yemek. Düşünüp kendime gelebileceğim sakin bir yer.

Vance Reigns'le.

Çatışmalardan oluşan bir yumak olabilirdim ama ölü değildim.

"*Olur,*" dedim, çok da çaresiz görünmemeye çalışarak.

JESS

Harper'ın standına dönerken, verilen zararın büyüklüğünü ölçmeye çalıştım. Sosyal medyamdaki yorumlar giderek daha da kötüleşiyordu.

Birini silsem, yerine ikisi geliyordu. Bana yakıştırmalar yapılıyor, bedenim, kemiklerim, kariyerim eleştiriliyordu. Bu, tam da olmasını istemediğim şeydi. Uzak durmaya çalıştığım şey. Ama bu işin bu noktaya geleceğini bilmeliydim. Ben sadece Hollywood'daki bir kadın değildim, ben fantastik/bilimkurgu Hollywood'undaki bir kadındım. Bu roller daha az prestijli olmakla kalmıyor, aynı zamanda benim başarılarımdan, görünüşümden, yeteneğimden, *göğüs ölçümden* hoşnutsuz olan –ve yanlış gördükleri her şey konusunda beni suçlu bulan– trollerin eleştirilerine maruz kalmama sebep oluyordu. Daha da kötüsü, bunların, trollerin sadece küçük bir kısmı olduğunu biliyordum çünkü ben beyaz ve heteroseksüel görünümlüydüm. Beyaz olmayan oyuncular sırf var oldukları için tacize uğruyordu.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldayıp telefonumu hızla cebime yerleştirdim. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirmek istiyordum ama başımda bu aptal bere vardı. Fuar çok gürültülüydü ve kendi düşüncelerimi duyamıyordum. Bakma-

larını istemesem de insanlar gözlerini dikip bana bakıyordu. Burada özel olan hiçbir şey yoktu. Kaçabileceğim hiçbir yer yoktu.

En sonunda ayaklarım beni Harper'ın standına götürdü. Obi-Wan siparişinden kafasını kaldırıp bana baktı. "Bir şey mi oldu?"

Ona gerçeği söylemek için bir fırsat daha. Jessica Stone olduğumu. Ona yalan söylediğimi ve bunun için üzgün olduğumu, hayatımın şu anda paramparça olduğunu ve bu sırada buna tanık olmak için bile orada olmadığımı.

Ve içten içe, buna tanık olmak istemiyordum.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Eh, *olmayan* her neyse," diye beni rahatlatmaya çalıştı Harper, "her şey yoluna girecek. Hep düşündüğüm bir söz var..."

"'Her şey yolunda'?"

Kızmadan surat astı. "Bu inançsızlığını endişe verici buluyorum."

"Rüzgârda savrulan bir yaprak..."

"Yalnız değilsin, *ah'blena*," dedi, çok yakından tanıdığım bir repliği tekrarlayarak. Nox Kralı'nın meşhur galalarından birinde, Carmindor bunu Prenses Amara'ya söylüyordu. Kara Nebula patlayıp prenses galaksiyi kurtarmak için kendini feda etmeden önce, filmin üçte ikilik kısmında.

Ve dudaklarımın titremesine neden olan da tam olarak bu sözdü işte. "Yolunda olmayan bir şeyler *var*."

"Anlamazsın."

"Anlatmayı dene."

Şu anda kesinlikle dökmediğim gözyaşlarını silmek için parmaklarımı gözlerime götürerek, "Yapamam," dedim. *Sakin ol, Jessica. Sakin ol.* "Anlamazsın."

Harper sinirli sinirli nefes verdi. "Haklısın – bana anlatmazsan, hiçbir zaman anlamayacağım. Sana şu son birkaç günde ne oldu bilmiyorum ama eskiden olduğun kadar mutlu değilsin ve bir şeylerin yolunda olmadığının farkındaydım."

Ah, Imogen o kadar şen şakrak biri miydi?

Başımı iki yana salladım. "Elinden gelen her şeyi bir şeye –bir proje ya da karakter gibi bir şeye– verip yine de bazı insanların bunu yetersiz bulması nasıl bir his biliyor musun? Ne yaparsan yap, başka insanların zihnindeki beklentileri hiçbir zaman karşılamayacağı hissi."

Kafasını yana yatırıp vereceği cevap üzerine düşünen Harper, "Bu zor bir durum," dedi. "Bence önce kendi zihnindeki beklentileri karşılamalısın çünkü insan her zaman en ağır kendisini eleştirir. En azından ben çizgi romanlarımı yazmaya çalıştığımda böyle hissediyorum."

Rahatsız rahatsız kıpırdanıp altdudağımı ısırdım. "Öyle mi?"

"Bir anlamı olan hikâyelerin sadece derin, düşündüren ve sıkıcı olan, hiçbir şey demeden bir sürü şey zırvalayan ve sarı duvar kâğıdından da falan anlam devşirmen gereken hikâyeler olduğunu iddia etmek bence koca bir saçmalık." Gözlerini devirdi. "Bence olay ne, biliyor musun? Bence bazen asıl ihtiyaç duyduğumuz hikâyeler uzay patenli köpek-adamları, ucuz Kral Arthur'ları, buz pateni yapan eşcinsel animeleri, Zuko'nunki gibi kefaret hikâyelerini ve ailelerini uzak, çok uzak galaksilerde bulan uzay prenseslerini anlatan ve hobbitleri Isengard'a götüren hikâyelerdir. O hikâyelere de ihtiyacımız var. Bizim de cesur olabileceğimizi, düşünmeden hareket edebileceğimizi, hatalar yapabileceğimizi ve yine de sonunda başarılı olabileceğimizi anlatan hikâyeler. Bunlar benim izlemek, okumak ve anlatmak istediğim tarzda hikâyeler. 'Yıldızlara bak. Hedef al. Ateşle.' *Bunun* benim için bir anlam ifade ettiğini biliyor musun?"

Hayır, bilmiyordum. Ama... öğrenmek istiyordum.

Harper elimi tutup sıkarak bana gereken cesareti verdi. "Harper, sana söylemem gereken bir şey var..."

Bir ses, "Jessica Stone?" diye araya girdi.

Başımı kaldırıp baktım ve stant masasının öte tarafında bu fuarın ilk gününde benimle röportaj yapan kadın duruyordu – elma şekeri renkli gözlükleri olan ve önceden kararlaştırılmamış sorular soran kadın. Kendimi Natalia Ford önünde rezil etmeme

neden olan kadın. Hemen gözlüğümü yukarı ittirdim. "Sanırım yanlış kişiyi..."

"Sen osun! Bu yüzü nerede olsam tanırım. Burada ne arıyorsun?" Beni, bir sonraki maaşına bakarmış gibi seyrederken gözleri açlıkla açıldı. Koridordaki diğer insanların da dikkatini çekmeye başlamıştı.

"Oğlum, bu o ya," dedi bir Deadpool, yanındaki Deadpool'a. "Sol yanağındaki bene bak!"

Hemen ayağa fırlayıp elimle benimi kapattım. Cidden – bunu *şimdi* mi fark ediyorlardı?

Gazeteci sorularına devam ediyordu. "Senin hayranlarınla buluşuyor olman gerekmiyor mu?" Sonra da gözleri Harper'a kaydı. "Peki *o* kim?"

Bana tuhaf gözlerle bakan Harper, "Imogen?" diye sordu. "Ne oluyor? Bu kadın kim?"

"Özür dilerim," diye fısıldadım, ağlamak üzere olduğum için gözlerim yanmaya başlamıştı ve insanların arasında bu hâle düşmek istemiyordum. Jessica Stone insan içinde böyle görülemezdi. Standın arkasından çıkarken göğsüm sıkışmaya başladı. "Çok özür dilerim..."

İlk telefon kamerasının flaşının patlamasıyla irkildim.

Zar zor nefes alıyordum. *Hayır*, diye düşündüm. *Hayır, bunun bu şekilde olmaması gerekiyordu.*

Toplanan kalabalığı yararak ve Harper'ı, ismimi söyleyen insanların arasında bırakarak, "Pardon," diye mırıldandım.

"Jess! Senaryo hakkında ne düşünüyorsun?" diye bağırdı biri.

"Hayranlarıyla buluşuyor olması gerekmez mi?"

"İmzanı alabilir miyim?"

"SENİ SEVİYORUM, JESSICA STONE!"

Ama tek duyabildiğim Instagram yorumlarıydı ve tek görebildiğim trollerin yaptığı Photoshoplardı. Kalabalık, peşimden gelmeye başladı ve daha çok insan izlemek için bana doğru döndü. Kahverengi saçlarım beremden fırlamıştı ve onu geri takacak zamanım yoktu.

Koşmaya başladım – onlar da beni takip etmeye başladı.

Lütfen durun, diye yalvardım. *Beni takip etmeyi bırakın.*

Sanatçıların koridorunun sonuncusunu dönüp oyuncak hayvanların satıldığı standa geldiğimde, nefesimin altından bir özür mırıldanıp peşimden gelenleri durdurmasını, en azından onları yavaşlatmasını umarak tüm rafı yere yıktım.

Stantta duran kız, tam ben rafı yere yıkarken akıllı telefonundan başını kaldırıp, "HAYIR!" diye haykırdı.

Oyuncak hayvanlar yere savruldu ve beş altı metre uzaktaki acil durum çıkışına doğru koşmaya başladım. Art-deco halı görüşümü dolduruyordu ve nefes alamıyordum.

O senaryoyu çöpe atmasaydım, Imogen'in benim yerime geçmesi gibi aptalca bir fikir aklıma gelmeseydi, nefes almaya devam edip kendi işime bakıp Harper Hart'a âşık olmasaydım, o zaman bu duruma düşmezdim.

Ancak Harper'ın yüzündeki ifadeyi, benim kim olduğumu anlarken yüzündeki şaşkınlığın yerini ihanete uğramış bir ifade almasını aklımdan çıkaramıyordum. Benim nasıl bir insan olduğumu anladığı ân. Ona bunca zaman yalan söylediğimi. Tanrım, ona yalan söylemiştim ve bu affedilemez bir şeydi ve kalbimin her parçasının ayrı ayrı kırıldığını hissedebiliyordum çünkü bu sabah, gün ışığı perdelerin arasından içeri sızarken, yüzü benim yüzümden sadece santimlerce uzaktayken birbirimize, "Günaydın," diye fısıldayışımız aklıma geliyordu.

Ve şimdi ise canım yanıyordu.

Çok canım yanıyordu çünkü ben...

Ben...

Ben *mutluydum*.

Ve ilmek ilmek çözülüyordum.

Otelin kapılarını açıp kaldırıma çıkana kadar koşmayı bırakmadım. Dışarıda sağanak yağmur vardı. Bir su birikintisine bastığım an düz taban ayakkabılarım sırılsıklam oldu ama beni takip etmeye devam eden birkaç kişi olduğu için hâlâ duramıyordum. Hâlâ anlamamışlar mıydı?

Beni rahat bırakın!

Kaldırımdan inip otelin karşı sokağına geçerken kollarımla kendimi sardım...

Ve bir araba korna çaldı.

Göz kamaştıran farlardan ve çığlık atan tekerleklerden uzağa zıpladım. Siyah bir araba benden birkaç santim ötede dururken yanan lastik kokusu yağmurun kaldırdığı asfalt kokusunu bastırdı.

Arabaya bakakaldım.

Arka kapılardan biri açıldı ve gri saçları topuz yapılmış Natalia Ford arabadan indi. Üzerinde sanatsal bir şekilde çizilmiş orta parmaklardan oluşan desenli bir gömlek ve kan kırmızısı bir fular takıyordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Gökyüzünde bir gök gürültüsü koptu ve uzun binalar arasında yankılandı. Arkamda birkaç hayran ve o gazeteci beni aramak için kapılardan dışarı çıktı.

Natalia başını yana eğip arabasına döndü, ben de bunu ona katılmam için bir işaret olarak gördüm. Arabanın etrafından dolaştım, kapıyı açıp içeri girdim. Hayranlarım benim ne yöne gittiğimi anlamadan araba yoluna devam etti; Atlanta merkezinden bir yan yola sapıp fuardan uzaklaşırken, onların arka camdan yok olmalarını seyrettim.

"Senin fuarlardan hoşlanmadığını duymuştum ama," dedi Natalia, "tatlım, kendini trafiğin önüne atmak bunu göstermenin *en iyi* yolu olamaz." Bacak bacak üstüne attı ve kucağındaki Tüylü'nün yeşim yeşili gözlerle beni seyrettiğini gördüm.

"Dikkat etmiyordum," dedim. Başta fark etmemiştim ama titriyordum.

Natalia sıcaklığı artırdı. Silecekler ileri geri vuruyor, arabaya düşen yağmur damlalarının sürekli gürültüsü birbirine çarpan dişlerimin sesini bastırıyordu. Natalia'nın beyaz top sakallı, ütülü bir siyah takım elbise giyen şoförü gözlerini ileri dikmişti. Onun aynı zamanda Natalia'nın, şey, sevgilisi olduğunu söyle-

yen dedikodular dolaşıyordu, bu da bana *Acemi Prenses*'i hatırlatıyordu – tabii ki Julie Andrews yerine, *Şeytan Marka Giyer*'den Meryl Streep'i koymanız lazım.

Bir an sonra, "Sağ olun, Bayan Ford," dedim.

"Ne için?" Ela gözlerini üzerime dikti. Dili kadar bakışları da keskindi. "Seni az kalsın eziyordum ve sen de arabama binmeye karar verdin."

Ah. Boğazımı temizleyip kapının mandalına uzandım. "Şoförünüze müsait bir yerde durmasını söylerseniz ben de inerim..."

"Saçmalama. Fazla hızlı gidiyoruz. Hem peşimizden gelen bir paparazzi var."

Arkamıza baktım ve gerçekten de birkaç araba arkamızdan gelen, filmli camları olan siyah bir SUV vardı. "Farkına bile varmamıştım. Orada olduklarını nereden bildiniz?"

"Kariyeri olmayan *eski* bir Hollywood oyuncusu olsam da bir fotoğraf makinesini yüz metreden fark edecek kadar şöhret delisi çocuksu erkeklerle ilişkim oldu."

"Röportajda bunu söylediğimde düşünmeden konuşmuştum," dedim ama elini salladı.

"Özür dileme. Her şey için özür dilersen, o zaman özürlerinin içi boşalır. O kadın üzerine fazla geliyordu. Ne yaptın ki, kadının, oyuncu arkadaşınla olan flörtünü mü baltaladın?"

Şaka mı... yapıyordu? Natalia Ford bir espri mi yapıyordu? Anlayamıyordum. Onunla bu şekilde konuşmak, Baba'yla poker oynamak gibiydi. "Olabilir. Ya da yanlış bir şey demişimdir. Ya da yaptığımı hatırlamadığım bir sürü şeyden biri olabilir – Tanrım, bu fuar beni çıldırtıyor. Normalde böyle değilimdir. Sakin ve serinkanlıyımdır. Röportajları batırmam. Başkalarını kırmam... Siz bunu nasıl yapmıştınız?" diye sordum ona dönerek. Deri koltuklar ısınmaya başlamıştı ve artık titremiyordum. "Tüm bunları nasıl atlattınız? Sizden nefret eden bunca hayranı?"

"Ben Amara'yı oynadığımda, eski çevirmeli telefonlarla bağlanılan forumlar yeni yeni ortaya çıkıyordu. Birilerinin bana ihti-

yacım olmayan eleştiriler yapmasından endişelenmem gerekmiyordu. Ama artık siz gençler sosyal olarak her yere bağlısınız. Sen hayranlarının parmak uçlarındasın. Bir kâbus olmalı."

Tüysüz kedisi gelip kucağıma oturdu ve hâlinden memnun bir hayvan gibi mırlamaya başladı. Onu sevmek için yavaşça elimi indirdim ama tıslayıp bana pençe attı. Karmaşık mesaj alınmıştı.

Uzun bir aradan sonra, "Nostalji çok güçlü bir uyuşturucu," dedi.

"Ve bir kadın karakterin sahip olabileceği en büyük *onur*," diye ekledim dalga geçerek, "ölümdür. Özellikle de işe yarar bir ölüm."

Natalia'nın gözleri parladı ve bana döndü. Kedisi tekrar onun kucağına geçti ve Natalia'nın bacaklarını uzun, sivri pençeleriyle yoğurmaya başladı. "Ancak bu bir onur değildir, değil mi?"

"Hayır – ve sadece *Yıldızalanı* da değil. Bundan sonra, ki *bundan sonra* diye bir şey varsa, ya filmde öldürüleceğim ya kırk yaşındaki bir oyuncunun sevgilisini canlandıracağım ya da eksantrik yan karakteri oynayacağım. Ya da bir hiç olacağım. Tüm olacağım bu. *Yıldızalanı*'nın tek olabileceği şey bu."

"O zaman bunu değiştir."

"Değiştireyim mi?" Gülmek istiyordum ama sesim tiz ve çatlak çıktığı için kedinin kulakları geriye yattı. "Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Ne yapabilirim ki *ben?* Tek istediğim bir fark yaratmak. Bir şeyler anlatan filmlerde oynamak istiyorum sadece..."

Harper'ın sözü aklıma gelince cümlem yarıda kaldı: *Bazen ihtiyacımız olan hikâyeler...*

Natalia bana meraklı gözlerle bakıyordu.

"Imogen'i bulmam lazım," diye fısıldadım ve şoföre durmasını emrettim. Atlanta'nın dış mahallelerinde bir yerdeydik ve bir taksiyle fuara dönebilirdim ama Natalia, şoförüne yola devam etmesini söyleyen bir hareket yaptı. "Bayan Ford, fuara dönmem lazım..."

"Bir sonraki sokağın köşesindeki restorana bakmanı tavsiye ederim."

Anlamamış gözlerle ona baktım.

Çantasından bir akıllı telefon çıkarıp telefonu açtı. Bana bir magazin sitesini gösterdi – ve manşetini.

Imogen ile Vance Reigns.

"Bence onu kurtarman lazım."

"*Yıldızalevi,*" diye tısladım ve daha araba tam durmadan kapıyı açıp arabadan indim. Omzumun üzerinden, "Teşekkürler!" diye bağırdım ve ben kapıyı kapatmadan önce elini git der gibi salladı, ardından da araba yoluna devam etti.

Şimdiden restoranın etrafında dolaşan üç hamamböceği sayıyordum ve görünüşe göre Imogen'in bundan en ufak bir haberi yoktu. Tabii ki olmazdı. Ona Vance Reigns'den uzak durmasını söylemeliydim. O kan emici statü kovalayan herif daha yukarı tırmanmak için her şeyi yapardı.

Imogen'i ben olmaya hiç hazırlamadığımı çok geç fark etmiştim çünkü bana benzeyip benim gibi konuşsa da benim sahip olduğum yılların birikimine, kime güvenebileceğimi ve kimden uzak duracağımı söyleyen tecrübeme sahip değildi. Ve bu tarz durumlarla başa çıkmayı kesinlikle bilmiyordu.

Ama Jessica Stone bilirdi.

Natalia'nın arabasını takip eden paparazziye döndüm ve durmaları için el ettim. Bir fikrim vardı – kötü bir fikirdi ve Ethan bunu kesinlikle tasvip etmezdi ama daha iyi bir plan için vaktim yoktu. Gökyüzü açılmıştı ve yağmur artık sadece çiseliyordu, şehir öyle nemli hâle gelmişti ki insanın dili damağına yapışıyordu.

Paparazzi kenara çekti ve açılan camda, yirmili yaşlarının ortasında, saçlarını topuz yapmış bir kadın göründü. Sakızını patlatıp kalp şeklindeki gözlüklerini aşağı çekti. "Bayan Stone, sadece sizin için kanunsuz yere park ederim, bilirsiniz..."

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Pardon, beden bir iyilik mi istediniz siz?"

"Size özel bir fotoğraf vereceğim. Kimsenin sahip olmayacağı bir fotoğraf. Ama bana yardım etmeniz lazım." Diğer paparazziye baktım. "Binebilir miyim?"

Beni baştan aşağı süzdükten sonra tekrar sakızını patlattı ve gülümsedi. "Evet. Bin bakalım, ezik. Biraz fotoğraf çekelim."

IMOGEN

Yağmurdan kaçınmak için Vance'le fuar alanından birkaç blok ötedeki bir restorana girdik. Sadece birazcık ıslanmıştık ve restorana koştura koştura girdiğimiz için kahkahalara boğulmuştuk. Bu, son yirmi dört saat içinde ikinci kez Vance Reigns'e dokunacak kadar yakın oluşumdu. Kalbim şu an patlamaya hazır olmalıydı ama Ethan'ın hayran buluşmasında Jasper'a bakışlarını aklımdan çıkaramıyordum.

Onu öldürmeye hazır görünüyordu.

Ethan'a o şekilde çıkışmamalıydım. Sadece yardım etmeye çalışıyordu.

Evet ama o ağzı yanmış bir Hufflepuff, diye içimi rahatlatmaya çalıştım, *sen ise şu an bir Gryffindor'la yemeğe çıkıyorsun.*

Yukarıda gök gürledi ve yıldırım, etrafımızdaki gökdelenlerden yansıdı. Sağanak tam başlamadan içeri girmeyi başarmıştık ve girince koluma düşen yağmur damlalarını silktim.

Restoranın kırmızı beyaz karoları vardı, pencerenin dışında neon tabela parlıyordu ve içeriye yağlı patates kızartmasıyla tatlı dondurma kokuları hâkimdi. Vance'in de öteki tarafına oturmasını bekleyerek masanın bir tarafına çöktüm ama kolunu sandalyemin arkasına uzatarak yanıma kaydı.

Motor egzozu ve bir tür pahalı parfüm kokuyordu ve bu kadar yakından çenesindeki kirli sakalı görebiliyordum. Şu an içinde bulunduğum an gerçekten ama *gerçekten* klişeydi; sert kötü çocukla erdemli genç kızın başrolünü oynadığı bir 90'lar romantik komedisinden fırlamış gibiydi.

Ah, beni tanıyor olsaydı –gerçek beni– benim *hiç de* iyi bir kız olduğumu düşünmezdi.

Havalı bir garson kız gelip bize iki menü verirken, "Canın sıkkın görünüyordu. Her şey yolunda mı?" diye sordu Vance, yumuşak bir sesle.

"Bir şeyim yok," deyip Jessica'nın ne sipariş edeceğini düşünmeden, "Bir çilekli milkshake lütfen," diye ekledim. Bu oyunu oynayamayacak kadar yorgundum.

Vance de, "Ee, ben de çikolatalı bir milkshake istiyorum," deyip garson kıza çekici bir şekilde gülümsedi; kız afallamış, bir an sonra da evet, gerçekten *o* Vance Reigns'in şu an burada olduğunu fark etmişti, ardından da diğer çalışanlara haber vermeye koşturdu.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Konuşmadan önce kelimeleri aklımda sıraya koydum. "Sana yeterince iyi olmadığını fısıldayan bir ses var mı kafanda? Ve sen de hayatında değerli hiçbir şey yapmadığından, acaba, o ses haklı olabilir mi, diye düşünmeye başladın mı hiç? Belki de o kadar da zeki, yetenekli ya da yeterince güzel *değilsindir*..."

"Güzel mi? Jess." Tamamen bana döndü. "Bence sen çok güzelsin."

Bu, hayatımda daha önce duymadığım bir cümleydi. En azından doğrudan bana hitap edilirken. Gözlerime bakan, sonra bakışlarını yanaklarımın eğimine, ardından da ağzıma indiren fazlasıyla yakışıklı bir adam tarafından. Güzelliğin ne olduğunu biliyordu – biliyor olmalıydı çünkü kendisi de bir o kadar *güzeldi*. Omzuna gelen sarı saçlarını topuz yapmıştı, yine de topuzdan kurtulmuş ve kemikli yüzünün etrafına düşen sarı lüleleri vardı.

Buz mavisi gözlerinin yoğunluğu nefes almayı biraz, düşünmeyi epeyce zorlaştırıyordu.

Bana güzelsin demişti.

VANCE REIGNS.

BANA DEMİŞTİ Kİ.

GÜÜÜZEEEELLLLLSSSS–

"Ö-öyle miyim?" diye kekeledim. "Öyle... miyim?"

"Tabii ki. Neden bu kadar şaşırdın?" Başparmağını boynumdan aşağı doğru gezdirdi.

Imogen değil de Jessica olduğumu ve Jessica'nın güzel olduğunu sürekli duyduğunu hatırlayana kadar tüylerim diken diken olmuştu. O, muhtemelen bundan başka hiçbir şey duymadığı bir evrende yaşıyordu.

Güzel olduğu ona muhtemelen her gün hatırlatılıyordu.

Kathy ve Minerva'yı çok seviyordum – onlar bana güzel olduğumu, özel biri olduğumu ve boynuma bir uyarı tabelası asılması gerekecek kadar Gryffindor olduğumu söylerdi ama bu aynı şey değildi. Annelerimin bana duyduğu sevginin sonu yoktu ama onlar ailemdi.

Daha önce hiçbir yabancı bana güzel olduğumu söylememişti. İçtenlikle değil.

Tüm hayatım boyunca, aceleci davranmazsam, saçımı uzatırsam, makyaj yaparsam ya da *Yıldızalanı* ve animelerden ziyade *Gossip Girl*'ü ya da spor izlemeyi seversem, belki beni de çalışma gruplarına, yıl sonu balolarına ve futbol maçlarına davet edilirim diye düşünmüştüm.

Belki o zaman, Jasper geçen senenin ExcelsiCon'unda beni ekmezdi.

Ama yine de Jessica olduğumda insanlar beni fark ediyordu. Ben de Jessica kadar ilginçtim – zeki ve yetenekliydim de, hem doğru düzgün tanımadığım bu çocuk bana güzel olduğumu söylemişti.

O zaman bu neden tuhaf ve yanlış geliyordu?

"Bana daha önce kimse güzel olduğumu söylememişti," dedim kısık bir sesle.

Vance derinden gelen bas bir sesle güldü. "Bak, şimdi bana yalan söylediğini biliyorum. Herkes senin güzel olduğunu bilir, Jess. Bu paketin bir parçası."

Bu kelime beni bir duraklattı; eli ensemdeydi ve bana yakınlaşıyordu. Biraz geriye kaydım. "Paket mi? Ben QVC'den sipariş edilmiş bir şey miyim?"

"Lafın gelişi, Jess. Sen çok güzelsin," deyip saçımı parmağına doladı. Umarım bu sahte saç değildir de insan saçıdır, diye düşündüm, gerçi Vance'in buna takıldığı yok gibiydi. "Ve gizemli birisin, randevuya çıkarması zor biri olduğun da kesin."

"Randevu mu?"

"Bu bir randevu değil mi? Nihayet Vance Reigns'le bir randevuya çıkmayı kabul ettin."

Ah, tatlı Carmindor, kendine üçüncü şahısla hitap etmişti.

"Ve *ben* de nihayet piyasadaki en ulaşılmaz kızlardan biriyle çıktım." Beni öpmek istermiş gibi yüzünü bana yaklaştırdı...

HAYIR GERÇEKTEN ÖPMEYE GELİYORDU.

Elimi göğsüne koyup onu ittirdim.

"Dur, daha birbirimizi tanımıyoruz bile, Vance."

Hıhladı. "Tanımıyor muyuz? Jess. Aynı ortamlarda takılıyoruz. Sen şu kaba Darien Freeman'la çıktın ve ikimiz de benim ondan daha iyi öpüştüğümü biliyoruz."

Ah, hayır.

Vahim bir hata yapmıştım.

Kafamdaki Vance, nazik, çekici ve "Ben hiç Ron Swanson'a âşık olmadım," dendiğinde parmağını indiren Vance, korkunç bir oyunculuk sergiliyordu.

Keşke çenesini kapatsa, diye düşünsem de konuşmaya devam ediyordu. "Yan yana çok güzel bir çift olmaz mıyız sence de? General Sond ve ölü Prenses Amara. Magazinler *kafayı yer.*"

"Benimle... çıkmak istiyorsun," diye boşlukları doldurdum.

Gözlerini devirdi. "E yani."

"Ama ya kimyamız tutmazsa?"

"Jess, biz hislerimiz için pazarda değiliz."

"Pazarda mı?" Yine o kelimeleri kullanmıştı.

Garson kız geldi ve milkshakelerimizi bırakıp hızla masamızdan ayrıldı. Beynimin her köşesinde uyarı ışıkları yanmaya başlamıştı çünkü bu konuşmanın *bu şekilde* devam etmesini istemiyordum.

Vance arka cebinden telefonunu çıkarıp kamerasını açtı.

Sesi hiç de üzgün gibi çıkmasa da, "Seni yanlış yönlendirdiğim için üzgünüm," dedi, "ama bu oyunu sen de oynamıyor musun? Bir iki randevuya çık, birkaç paparazzi ara, haber değeri taşıyan bir şeyler yaşanacakmış gibi davran."

"Ama ya ben..."

Bana tuhaf gözlerle bakıyordu ve yüzündeki çekici ifade artık çekici değil kibirliydi. "Ne? Gerçekten seninle?... Ah, Jess." *Cıkcıkladı* ve yüzümün düşmesine rağmen bir selfiemizi çekti. Kafasını bana doğru döndürdü, neredeyse omuzlarımız birbirine dokunuyordu ve bana o kadar yakındı ki nefesindeki naneli sakızın kokusunu alabiliyor, saçındaki bronz telleri tek tek görebiliyordum. Dudakları, dişlerini gösteren bir sırıtışla aralandı, bir prensten çok bir hayvanın sırıtışıydı bu ve "Prenses Amara'nın bir mutlu sonu yok. Bunu biliyorsun sanıyordum," dedi.

"Ne?"

"Ve hiçbir zaman ikinci bir şansın olmayacak." Başparmağını çenemde gezdirdi. "Saçmalıyormuşum gibi bana bakmayı kes. Ekranda niye bu kadar iyi oynamıyorsun acaba?"

"Bunların hepsi bir oyun muydu? Sen... sen beni buraya bir *fotoğraf* için mi çağırdın?"

"Bin kelimeye bedel." Omuz silkerek yanımdan kalktı, cüzdanını çıkarıp masaya bir beş dolar bıraktı. "Gerisini sen halledersin, değil mi canikom?"

Canikom.

Bu kelime beni hissettiğim sersemlikten çıkardı.

Aramızda böyle bir ilişki yoktu – beni tanımıyordu bile. Mü-

kemmel İngiliz aksanındaki iğnelemeyi anlayacak kadar *Doctor Who* seyretmiştim.

Sürpriz bir selfieyi kaldırabilirdim. Hem aptal hem de dallama olduğu bilgisini sindirebilirdim.

Neyi kaldıramazdım, biliyor musunuz?

Ben Kathy ve Minerva Lovelace'in kızıydım ve kimse bana böyle *hitap* edemezdi.

Ellerimi göğsüne koyup onu öyle sert ittirdim ki yere yıkıldı. Karoların üzerinden şaşkınlıkla bana bakıyordu, daha önce bir kız tarafından yere yıkılmamış olmalıydı.

"Bana canikom deme," diye hırladım, "seni iki yüzlü, nerf çobanlığı yapan hobcin!"

Öfkeyle titreyerek ayağa kalktı ve deri ceketini düzeltti. "Manşetlerde görüşürüz!" Parmağıyla pencerelerin dışını işaret etti ve ilk defa, park etmiş arabalarından arkasından fotoğraf çeken paparazzileri fark ettim. Hırladı. "Onlardan kurtulmakta kolay gelsin."

Paparazzileri aramış, diye fark ettim ve öfke tüm vücudumu dolaştı.

Sonra –iyice ileri giderek– bardağına uzandı. Ah, hayır, beyefendi. Yok öyle yağma. Milkshake bardağını kapıp onun üzerine fırlattım ve erimiş dondurma, gömleğiyle pahalı ceketine bulaştı. Canı yanmış gibi bir çığlık kopardı, sanki Yu-Gi-Oh! destesindeki Mavi Gözlü Beyaz Ejder kartını yırtmıştım.

Ah, daha yapabileceklerimin yarısını *görmemişti.*

Çilekli olduğu için sevinerek diğer bardağı kaptım çünkü çilek, çikolatayla çok iyi giderdi. Sandalyenin üzerine çıktım ve tehditkâr bir şekilde onu başının üzerinde tuttum.

İnanmaz gözlerle yukarı baktı. "Dur! Sen ne yap–"

Sonra da milkshake'i üzerine döktüm.

Her yere milkshake döke döke, bana aklına gelen tüm hakaretleri yağdırarak ve gözlerindeki çilekli milkshake'i silerek gıcırdayan ayakkabılarla restorandan ayrıldı. Paparazziler de onun peşinden gitti.

Garson kız geri dönüp bana bir avuç dolusu peçete verdi. "Senin hakaretin daha başarılıydı."

"Sağ ol. Temizlemene yardımcı olayım," diyerek elinden paspası aldım. Hareket hâlinde olduğum için mutluydum çünkü paparazziler döndüğünde Jess'in ellerinin titrediğini göremeyeceklerdi.

Ama ilginçti.

Bana dönmüyorlardı.

Fotoğraf makinelerinin deklanşörlerine basmıyorlardı.

Onları pencereden kovan bir kadın vardı...

Restoran kapısının üzerindeki çan çaldı ve tekrar Vance'in geldiğini, yanında paparazzileri de getirdiğini düşünerek tüylerim diken diken oldu. Aklıma gelen en iyi hakaretleri hazırladım. Tiradıma başladım: "Yetmedi de geri mi döndün? Güzel çünkü daha benim Öfkeli Feminist Saldırımı *dinlemedin*. Jess?" Adını ciyaklayarak söylemiştim.

Jessica Stone restoranın ortasında durmuş, UZAY KRALİÇESİ beresi elinde, sırılsıklam saçlarını at kuyruğu yapıyordu. Durduğu yer su olmuştu. "Öfkeli Feminist Saldırın mı? Buradaki püf nokta şu," dedi, kollarını göğsünde kavuşturarak, "her zaman öfkeli olacaksın."

"Jess!" Fotoğraf makinesi olan kişileri işaret ettim. "Görecekler!"

Ama o sadece elini salladı. "Paparazzileri merak etme," dedi ve onların fotoğraf makinelerini bize çevirmediklerini fark ettim. Gözlerini bana dikti ve "Sanırım sana gerçeği anlatmanın vakti geldi," dedi.

Imogen yere dökülen milkshake'i temizlemeyi bitirirken, "Şimdi doğru mu anladım: Yanlışlıkla *Yıldızalanı* senaryosunu çöpe attın ve onu bulan itin teki Twitter'da senaryoyu paylaşmaya başladı, sen de o senaryonun senin senaryon olduğunu açıklamadan önce hırsızı bulabilmek için benimle yer değiştirdin, öyle mi?"

"Hemen hemen öyle." Patates kızartmalarımın üzerine acı sos bocaladım.

"Hah."

Paparazzilerin çoğu Calvin'in odasına gitmişti (onlara Calvin'in otelinin adını ve oda numarasını vermiştim, daha sonra "kusura bakma seni yem yaptık" özrü dilemem gerekecekti) ama Imogen'le beni uzaktan seyreden birkaç paparazzi hâlâ buradaydı. Ama fotoğraf çekmiyorlardı çünkü onlara daha sonra çok daha iyi bir hikâye sözü vermiştim. Paparazzilerin *her biri* ruhsuz hamamböcekleri değillerdi. Onlar sadece paranın peşinden giderlerdi ve bana güvenmemeleri için bir sebepleri hiçbir zaman olmamıştı. Daha çok – neydi onların isimleri? Gergedanların sırtında yaşayıp derisindeki böcekleri yiyen kuşlar vardı ya? Paparazziler daha çok onlara benzerdi.

Hollywood'da benim yakından bildiğim bir ekosistem mevcuttu. Asıl sıkıntı, ben dünyanın geri kalanını anlamıyordum. Özellikle de interneti.

Imogen paspasa yaslandı. "Ve hâlâ senaryoyu kimin aldığını bulamadın, öyle mi?"

"Büyük bir fuar. Bunu tek başıma yapabileceğimi düşünmem aptallıktı."

"İkimiz de aynı durumdayız," dedi iç geçirerek. "Jess, dinle, tüm bu Amara'yı Kurtar meseles–"

Patateslerimden birini alıp, "Senin için neden bu kadar önemli bu?" diye lafını böldüm. "*O* senin için ne anlam ifade ediyor?"

O. Prenses Amara.

Imogen yüzünü buruşturup dudaklarını birbirine bastırdı. Ona güneş patlamalarını sormuşum gibi paspasın sapını bir elinden diğerine geçirdi. Şimdi ona yakından bakınca, kısa pembe saçlarını tercih ettiğimi fark ettim. O kahverengi peruk ve yüzüne çizdiği benle bana fazla benziyordu ve beni bu kadar iyi taklit edebilmesine şaşırmamam gerekiyordu. Başka bir hayatta, o ben olabilirdi.

Sicim Teorisi'nin uzay zamanının ekstra boyutları gibi, bir de paralel evrenler –ya da *çokluevren*– teorisi diye bir teori de vardı. Farklı geçmişleri ve farklı gelecekleri olan –verilen her kararın yeni bir paralel evren yarattığı– bizimkiyle aynı anda var olan başka paralel evrenlerin olduğu spekülasyonu yapılıyordu. Belki de imkânsızın yaşandığı ve benim *Yıldızaları*'nın prensesi olmadığım bir evren de vardı.

Belki de kısa pembe saçlı bir kızın o prensesi oynadığı bir evren de vardı.

Imogen nihayet, "Prenses Amara cesur biri," dedi, bana kimsenin bilmediği bir sır veriyormuş gibi sesi yumuşak ve çekingendi. "Ve elinden çok şey geliyor, o kendini kurtarabilen bir prenses. Başka birinin hikâyesi için yaratılmamış. *Yıldızaları*'nı ilk seyrettiğimde, onu *tanıdığımı* hissetmiştim. Mükemmel biri değildi – ve benim de ihtiyacım olan buydu. Sürekli babasının ya da Carmindor'un gölgesinde kalıyordu – ama kendi gölgesini

düşürmek için canla başla mücadele veriyordu. Ve en sonunda kendisinin en iyi versiyonu hâline geliyordu. Amara bu yüzden benim için çok önemli. Bana hata yapabileceğimi, bu hataları kabul edip onlar sayesinde daha iyi olabileceğimi öğretti. O yüzden... senden özür dilemek istiyorum – başından neler *geçtiğini* bilmiyordum. Ya da neler yaşadığını."

Gözlerimi ona diktim ve hemen gözlerini kaçırdı ama çok geçti. O ses tonunu tanıyordum. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve masanın öte ucunda sesini çıkarmadan oturmaya devam etti. Garson kız bardağımı doldurdu ama bir şeyleri böldüğünü fark edince hemen masadan uzaklaştı. Imogen gözlerime bakmayı reddediyordu.

Imogen'i çok yakından tanımıyordum ama sesi soluğu çıkmadığında bir şeylerin yolunda olmadığını anlayabiliyordum. "*Imogen*, ne oldu?"

"Aptalca bir şey. Geçti gitti zaten."

"Bu bana ne olduğunu açıklamıyor." Sonra da peşinden, "Ethan bir şey yapmadı, değil mi? Dün gece kavga ettiğinizi biliyorum ama..." diye ekledim. Sonra da onu aramak için cebimden telefonumu çıkardım. "Artık ne düşündü bilmiyorum ama..."

"HAYIR!" Ona mesaj çekmemi durdurmak için neredeyse masaya tırmanacaktı. İrkilmiş hâlde ona baktım ve utanç içinde koltuğuna döndü. "Hayır – o bir şey yapmadı. Ya gerçekten önemli bir şey değil, tamam mı? Bugünkü hayran buluşmasında, tanıdığım bir çocuk geldi. O – yani onun, eli 'kaydı' ve o –şey– beni elledi," dedi aceleyle, yanakları kızarmıştı.

Ah. Ah, *hayır*.

Hemen, "Çok *utanç vericiydi*," diye ekledi, "ve sen sormadan söyleyeyim, hayır beni tanımadı. Beni sen sanmıştı."

Bir dakika – ona *kızacağımı* mı düşünmüştü? Kızgındım, evet ama ona değil. Bu sırada sakin kalmamı sağlayan tek şey olduğu için ağzımdan solumaya başladım. "*Sen* iyi misin peki?"

"Ben mi?" Şaşkın şaşkın bana baktı. "O kadar sinirliyim ki onun dişlerini dökmek istiyorum."

"Ben de öyle," dedim ve fuarın yönetimine mail atmak için telefonumu çıkardım.

"Bu şerefsizin adı ne?"

"Gerçek adını mı kullanıyor yoksa YouTube adını mı bilmiyorum ama yarın zaten fuardan sonra onunla buluşacağım. Bana söylemek istediği bir şey vardı. Bana, Imogen'e. Sana değil," diye açıklama gereği duydu ve rahatlamış bir şekilde paspası kovaya koymak için ayağa kalktı.

Maili gönderdim. "Yarın onunla buluşacaksan, ben şimdi idareye –eminim bunu Ethan da söylemiştir– yalnız kalma diye yanına bir güvenlik görevlisi vermelerini söyledim."

"Of, benim yardıma ihtiyacım yok." Kollarını kaldırıp kaslarını gösterdi. "Bu ölümcül silahlara sahibim bir kere."

Sırıtmamak için yanağımı ısırmak zorunda kaldım. "Ciddi konuşmalar sırasında hep şakaya mı başvurursun?"

Kollarını salıp iç geçirdi. "Evet, doğal bir savunma mekanizması benim için."

"Cenazelerde kesin çok eğlencelisindir."

"Ah, ölümüne ciddiyimdir," dedi mimiksiz bir şekilde ve bir anlığına şaka yapıyor mu yapmıyor mu anlamadım ama sonra kendini tutamayıp güldü ve omuz silkti. "Şaklabanlık yapmayı severim. Kendimi tutamıyorum." Vance'le oturduğu masaya baktı. "Sen olmak sandığımdan daha farklıydı."

Bu beni eğlendirmişti. "Hayatım kusursuz olduğu için mi?"

"Nerede?" Sonra da yavaşça gözlerini gözlerime dikti. "Çünkü sen gerçek bir insansın."

Ah. Hemen gözlerimi kaçırdım.

Bir grup *Yıldızalanı* cosplaycisi içeri girip restoranın öteki ucuna oturdu. *Yıldızalanı* haberleri ve sızan senaryo hakkında sohbet edip Amara'nın döneceği dedikodularından –ya da böyle dedikoduların azlığından– bahsederken dönüp bize bakmadılar bile.

Carmindor cosplaycisi, "Onun geri gelmesini istediğimi sanmıyorum," dedi. Kız bir Euci ters ters ona baktı. "Başlama yine."

"Onun hem çok mızmız hem de fazla kusursuz olduğunu dü-

şünüyorum. Şimdi, hem hiç eğitim almadan bir Starkadia kullanabiliyor *hem de* General Sond'a direnebiliyor, öyle mi? Yapmayın ya," diye hıhladı, "o bir Mary Sue. Hiçbir şey yapabildiği yok ve onu oynayan oyuncu seksi bile değil."

General Sond cosplayi yapan bir çocuk menüyü açarken, "Kapa çeneni, Mike," dedi, "ve seksist bir dallama olmayı bırak."

Imogen düşünceli gözlerle onları seyrediyordu, bense şunu merak ediyordum – ilk başta Imogen'e rastlama olasılığım neydi ki? Harper'la tanışma olasılığım? Ya da o Prenses Amara toplaşmasına denk gelme olasılığım? Natalia Ford'un arabasının önüne atlama olasılığım?

Belki de şu an *o* imkânsız evrende yaşıyorduk.

Beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Biliyor musun, Twitter etiketleriyle Amara'yı tek başıma kurtarabileceğimi sanmıştım," dedi. "Yani, elimden geleni de yaptım. İmza kampanyası başlattım, rozet yaptırdım, bu kampanyanın başını çektim, tüm imzaları topladım. Senin yerine geçersem, bir şeyleri gerçekten değiştirebileceğimi bile düşünmüştüm..." Başını iki yana salladı. "Ama yaşanan onca şeyden sonra, hiç durup asıl senin neden artık Amara olmak *istemediğini* düşünmediğimi fark ettim. *Yıldızaları*'yla alakalı gördüğün yegâne şeyin kötü kısımlar olduğunu fark edemedim – ve bu yüzden özür dilerim. İçinde bulunduğum hayran kitlesini toz pembe görüyordum ve nihayetinde ben de o kötü kısmın bir parçasıydım, değil mi? En azından senin için."

Omuz silktim. "Bir sürü hayran sevdikleri karakterleri ya da dizileri kurtarmak ister."

"Ama çoğunlukla bunu oyuncular da ister, değil mi? Senin neden istemediğini hiç düşünmedim. Hayran buluşmasındaki o herif gibi hayranlar yüzündense... Amara'dan neden nefret ettiğini anlayabiliyorum."

"Mo, ben Amara'dan nefret etmiyorum," diye açıklık getirdim. Elimdeki patates kızartmasını tabağa geri bırakıp elimi peçeteye sildim. Sonra da Twitter'a girip yorumları okuyabilsin diye telefonu ona uzattım.

Yavaş yavaş ağzı açılmaya başladı.

"Bir keresinde Dare'e, oyuncular olarak tek yapabileceğimizin bir süreliğine bir karaktere bürünmek ve onu elimizden gelen en iyi şekilde oynamak olduğunu söylemiştim. Bunu dün gibi hatırlıyorum – sette oturuyorduk ve Carmindor'u oynamak konusunda aşırı geriliyordu." Bardağımın nemine yıldızlar çizerken bu güzel anıyı sırıtarak anımsadım. "O, Federasyon Prensi'ne hayrandı. O zaman neden olduğunu anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Bazen en iyi kahramanlar, insanın zihnindekilerdir – ama o onları daha az gerçekçi kılmaz. Ona, ister Val Kilmer'ın Batman'i ol, ister George Clooney'nin Batman'i, iki türlü de bir yeri olduğunu söylemiştim. Bazen bunu hatırlamak zor oluyor."

Imogen telefonumu kapattı ve biraz endişelenmiş, biraz da öfkelenmiş gibi kaşları çatıldı. "Ah, Jess... *Bu kadar* kötü olduğunu bilmiyordum. Çok, çok üzgünüm."

"Ben de. Sana en başta yalan söylediğim için özür dilerim. İşin gerçeği, ben de bu işi elime yüzüme fena bulaştırdım. Prenses Amara olmamak için o kadar çabalıyordum ki durup da elimdekilere hiç bakmadım. Sırf Natalia Ford'un bir kariyeri yok diye benim de olmayacak demek değildi."

Imogen'in kaşları çatıldı. "Kariyeri yok mu? Ama... başka şeyler de yaptı. O... Natalia Ford, Hollywood'daki önde gelen dizi yönetmenlerinden biri. Bir kanal bir dizinin toparlanmasını istediğinde onu çağırıyor. Eserleri için üç Emmy kazandı."

Şaşkın şaşkın baktım. "Hayır, kazanmadı."

"Evet. *Kesinlikle* kazandı."

"O zaman bunu ben niye hiç duymadım?"

"Ee, N. A. Porter ismini kullanıyor–"

Dumur oldum. "*Cesaret Kılıçları*'nı yapan N. A. Porter mı? *Gün Doğumu Kızı*'nı yapan N. A. Porter mı?"

"Evet, Jess. Bu kadar parayı sendikacılıktan kazandığını düşünmüyordun, değil mi? *Yıldızalanı* için aldığı para cep harçlığı gibi bir şeydi," diyerek hıhladı.

Yavaş yavaş ağzı açılmaya başladı.

"Bir keresinde Dare'e, oyuncular olarak tek yapabileceğimizin bir süreliğine bir karaktere bürünmek ve onu elimizden gelen en iyi şekilde oynamak olduğunu söylemiştim. Bunu dün gibi hatırlıyorum – sette oturuyorduk ve Carmindor'u oynamak konusunda aşırı geriliyordu." Bardağımın nemine yıldızlar çizerken bu güzel anıyı sırıtarak anımsadım. "O, Federasyon Prensi'ne hayrandı. O zaman neden olduğunu anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Bazen en iyi kahramanlar, insanın zihnindekilerdir – ama o onları daha az gerçekçi kılmaz. Ona, ister Val Kilmer'ın Batman'i ol, ister George Clooney'nin Batman'i, iki türlü de bir yeri olduğunu söylemiştim. Bazen bunu hatırlamak zor oluyor."

Imogen telefonumu kapattı ve biraz endişelenmiş, biraz da öfkelenmiş gibi kaşları çatıldı. "Ah, Jess... *Bu kadar* kötü olduğunu bilmiyordum. Çok, çok üzgünüm."

"Ben de. Sana en başta yalan söylediğim için özür dilerim. İşin gerçeği, ben de bu işi elime yüzüme fena bulaştırdım. Prenses Amara olmamak için o kadar çabalıyordum ki durup da elimdekilere hiç bakmadım. Sırf Natalia Ford'un bir kariyeri yok diye benim de olmayacak demek değildi."

Imogen'in kaşları çatıldı. "Kariyeri yok mu? Ama... başka şeyler de yaptı. O... Natalia Ford, Hollywood'daki önde gelen dizi yönetmenlerinden biri. Bir kanal bir dizinin toparlanmasını istediğinde onu çağırıyor. Eserleri için üç Emmy kazandı."

Şaşkın şaşkın baktım. "Hayır, kazanmadı."

"Evet. *Kesinlikle* kazandı."

"O zaman bunu ben niye hiç duymadım?"

"Ee, N. A. Porter ismini kullanıyor–"

Dumur oldum. "*Cesaret Kılıçları*'nı yapan N. A. Porter mı? *Gün Doğumu Kızı*'nı yapan N. A. Porter mı?"

"Evet, Jess. Bu kadar parayı sendikacılıktan kazandığını düşünmüyordun, değil mi? *Yıldızalanı* için aldığı para cep harçlığı gibi bir şeydi," diyerek hıhladı.

Bu bilgi, beynimin yumuşak dokusuna, bir kuyuya atılan madeni paralar gibi yerleşti. Hep aynı rollerin verileceğinden, hep başkalarının karakterleri için var olacağımdan yakındığımda Natalia Ford bana bunu değiştirmemi söylemişti. N. A. Porter olarak kendisinin yaptığı gibi.

Bana bir şeyleri değiştirmem gerektiğini söylemişti çünkü hiçbir şey sandığım kadar imkânsız değildi.

Imogen masadan kalkıp paspası kovaya koydu, kovayı garson kıza itti ve sonra da tekrar oturdu. Kahverengi peruğu çıkarınca pembe kısa saçları dört bir yana doğru fırladı ve patateslerimden birini çaldı.

"Ah, *yıldızalevi* – ACI!" Acı sos burnunu yakarken ağzından nefes verdi. Suyumu alıp yarısını dikti. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Omuz silkip bir tanesini daha ağzıma attım. "Beni rahatsız etmiyor."

Ağzını yelleyerek, "Ah, bunun acısı bir süre geçmez," dedi. "Pekâlâ. O zaman bu senaryoyu bulacaksak, önce onu kimin çaldığını öğrenmemiz lazım."

"Biz mi?"

"Bunu yalnız başına yapmana izin vereceğimi mi sandın? Hâlâ zamanımız var. ExcelsiCon'un son paneline üç saat var ve bu senaryonun kime ait olduğunu açıklamak için bu panelden daha iyi bir fırsat var mı?"

"Senden bana yardım etmeni isteye–"

"Bunu ben istiyorum. Arkadaşlar birbirine yardım eder, değil mi? Yani, neredeyse kırk sekiz saattir senin hayatını yaşıyorum, artık seni kardeşimden daha iyi tanıdığımı düşünmeye başladım." Ve Imogen buna gülümsedi çünkü Milo'yu kendisinden daha iyi tanıdığını biliyordu sanırım. "O yüzden bana bu hırsız hakkında bildiğin her şeyi söyle."

"Ee, fuarda bir yerlerde ve ne zaman büyük bir *Yıldızalanı* haberi yayımlanmış ya da yayımlanacak olsa tweet atıyor."

"O zaman filmle ilişkisi olan biri olmalı. Başka bir oyuncu olabilir mi?" Imogen arkasına yaslanıp kaşlarını çattı. "Ama onların da kendi senaryoları yok mu?"

"Hayır. Menajerim oyuncular arasında senaryonun sadece bende olduğunu söyledi."

"Peki, o zaman içeriden biri olmalı, seni sevmeyen biri. Bir hayran bir şeylerin duyurulmak üzere olduğunu bilemez ve hırsız, General Sond sahnesini Vance tanıtılmadan paylaşmıştı. *Yıldızalevi*!" Hızla bir nefes aldı ve dimdik kesildi, yanaklarındaki renk çekildi. "Bay Dallama'yı masadan atmadan ve kafasına iki milkshake dökmeden önce bana Prenses Amara'nın mutlu sonu olmadığını ve asla ikinci şansı olmayacağını söylemişti – *çünkü bunu çoktan biliyordu.*"

Göz göze geldik ve aynı anda konuştuk:

"Vance Reigns."

İştahım kaçtığı için patates tabağını ittirdim. Tabağı almaya bir garson kız geldi ama Imogen, üzerinde en az acı sos olan bir patatesi kapıp ağzına attı. "Mantıklı. Öne geçmek için her şeyi yaptığından Hollywood'da kimse onu sevmez. *Cesaret Kılıçları* setinde öfke krizine bile girdi. Sonra zavallı asistanı istifa etti. Kimse onun için çalışmayı sevmiyor. Ün peşinde. Senaryoyu benim sızdırdığımı öğrenmiş gibi davranırsa..." dedim.

Imogen başıyla onayladı. "Bu, *Yıldızalanı* hayranları arasında onu kesinlikle popüler yapar. Kızlar zaten şimdiden onun için yanıp tutuşuyor – Tumblr'da paylaşılanları gördün mü? Öyle susamışlar ki bazılarının üzerine hortum tutmak gerek. Ve Vance bizim otelde kalıyor. Yani senaryonu çöpten o almış olabilir."

Umutlarımı yeşertmek istemiyordum ama kalbim güm güm atmaya başlamıştı. Bunu yapan Vance olmalıydı. Onu tanımamıştım çünkü onu ödül törenleri dışında hiç görmemiştim. Onun bir şüpheli olacağı aklıma bile gelmezdi.

Ama açıkçası şaşırmıyordum.

"Pekâlâ... Evet... Tamam. Peki şimdi ne yapacağız?"

"O zaman filmle ilişkisi olan biri olmalı. Başka bir oyuncu olabilir mi?" Imogen arkasına yaslanıp kaşlarını çattı. "Ama onların da kendi senaryoları yok mu?"

"Hayır. Menajerim oyuncular arasında senaryonun sadece bende olduğunu söyledi."

"Peki, o zaman içeriden biri olmalı, seni sevmeyen biri. Bir hayran bir şeylerin duyurulmak üzere olduğunu bilemez ve hırsız, General Sond sahnesini Vance tanıtılmadan paylaşmıştı. *Yıldızalevi*!" Hızla bir nefes aldı ve dimdik kesildi, yanaklarındaki renk çekildi. "Bay Dallama'yı masadan atmadan ve kafasına iki milkshake dökmeden önce bana Prenses Amara'nın mutlu sonu olmadığını ve asla ikinci şansı olmayacağını söylemişti – *çünkü bunu çoktan biliyordu.*"

Göz göze geldik ve aynı anda konuştuk:

"Vance Reigns."

İştahım kaçtığı için patates tabağını ittirdim. Tabağı almaya bir garson kız geldi ama Imogen, üzerinde en az acı sos olan bir patatesi kapıp ağzına attı. "Mantıklı. Öne geçmek için her şeyi yaptığından Hollywood'da kimse onu sevmez. *Cesaret Kılıçları* setinde öfke krizine bile girdi. Sonra zavallı asistanı istifa etti. Kimse onun için çalışmayı sevmiyor. Ün peşinde. Senaryoyu benim sızdırdığımı öğrenmiş gibi davranırsa..." dedim.

Imogen başıyla onayladı. "Bu, *Yıldızalanı* hayranları arasında onu kesinlikle popüler yapar. Kızlar zaten şimdiden onun için yanıp tutuşuyor – Tumblr'da paylaşılanları gördün mü? Öyle susamışlar ki bazılarının üzerine hortum tutmak gerek. Ve Vance bizim otelde kalıyor. Yani senaryonu çöpten o almış olabilir."

Umutlarımı yeşertmek istemiyordum ama kalbim güm güm atmaya başlamıştı. Bunu yapan Vance olmalıydı. Onu tanımamıştım çünkü onu ödül törenleri dışında hiç görmemiştim. Onun bir şüpheli olacağı aklıma bile gelmezdi.

Ama açıkçası şaşırmıyordum.

"Pekâlâ... Evet... Tamam. Peki şimdi ne yapacağız?"

Çantasını alıp masadan kalkmak için yana kayan Imogen, "Şimdi," dedi, "bunu kanıtlamamız lazım. Ne diyorsun, ortak?" Elini uzattı.

Gülümseyip elini sıktım ve beni ayağa kaldırdı. "Bu, kulağa biraz tuhaf gelebilir," dedim, "ama seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Hayatlarımızı değiş tokuş etmemiz dışında."

Buna kocaman gülümsedi ve "Hayran hayatına hoş geldin. Biz de herkesi tanırız ama onlarla hiç tanışmamışızdır."

"Harper gibi," dedim kendimi durduramadan. "Bu arada," utanç içinde bakışlarımı kaçırdım, "ona bazı şeyleri açıklaman gerekecek. Benim... ben... olmadığımı anladığında oradan koşarak kaçmak zorunda kaldım ve o... o harika, nazik ve kusursuz biri – ona söylediğim yalanları hak etmiyor."

Imogen kollarını göğsünde kavuşturup bir hikâyede hoşlanmayı beklemediği bir ters köşeyle karşılaşmış gibi beni inceledi, sonra eğilip, "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"N-ne?" diye kekeledim ve yüzüm kızardı. Hesabı alıp aceleyle kasaya gittim, o da bir Baskerville köpeği gibi peşimden geldi.

"Ondan hoşlanıyorsun!"

Kasiyer hesabı yazarkasaya işledi. Tam para vermek için çantamı karıştırdım ve kasadaki kıza uzattım; yanaklarım o kadar kızarmıştı ki yanıyordum. "Ben... Bu..."

"Yani Ethan'dan hoşlanmıyor musun?"

Fişimi alıp ona döndüm. "*Ethan mı?* Tanırım, hayır. Bekle..." Gözlerimi kıstım, kollarımı kavuşturdum, aynı bana baktığı gibi ben de ona inceleyerek baktım ve bunu görünce bir adım geriledi. Kulaklarının kızarmaya başlaması için sorumu sormama bile gerek kalmadı. Ve hızla restorandan çıktı.

Hemen arkasından gidip, "*Sen* de *ondan* hoşlanıyorsun!" dedim. "Altıncı kural! Boşuna böyle bir kural koymadım!"

Kapıyı ittirerek açıp boğuk Atlanta öğleden sonrasına adım attı. Bu, paparazzilere söz verdiğim fotoğraftı ve Imogen'le yürürken, çekilen fotoğraflara gülümsedim. Imogen o kadar utanmış, o

kadar düşüncelere dalmıştı ki tüm bunların farkında bile değildi. "Kuralı, ondan sen hoşlanıyorsun diye koydun sanmıştım."

"Kesinlikle *hoşlanmıyorum*. Onun üzülmesini istemedim sadece çünkü benim sahip olmadığım tüm tatlılıklara sahipsin – onun hoşlandığı tatlılıklara." Kulakları giderek kızarıyordu ve o da hissedebiliyordu; hemen saçlarını kulaklarının üzerine gelecek şekilde düzeltti. Paparazzileri arkada bırakıp onu caddeyi geçerken yakaladım. "Onu üzmedin, değil mi?"

"İsteyerek olmadı! Hem sen de Harper'ı üzdün!"

"Ben de isteyerek yapmadım," diye kendimi savundum. "Ama özür dilemek istiyorum. Her şeyi berbat ettim."

"Evet, ben de."

Önümüzdeki sokakta bir geçit vardı – arkalarındaki bandonun çalabileceği tüm fantastik ve bilimkurgu filmlerin müzikleri eşliğinde cadde boyunca yürüyen bin bir türlü cosplayci. Vulcanlar, mechalar, Jedilar, Labirent goblinleri, anime iblisleri, zombi korsanlar, ejderdoğanlar, gemici izciler ve kara elfler vardı – iyi adamlar, kötü adamlar ve onların arasında kalan herkes. Birbirimizin arkadaşlıklarını mahvettiğimiz için birbirimize dilemek istediğimiz özürlerin hepsi bu büyülü âna maruz kalınca uçuverdi. Otel çatısında yıldız seyrettiğim, tanımadığım ama anladığım bir avuç yabancıyla beraber detone detone *Yıldızalanı* şarkısını söylediğim ve fotoğraf makinesinin kadrajından o mutlu Amaraları gördüğüm anılar yüzeye çıktı...

Ve anlatmak istediğim tüm hikâyeler.

Ancak ve ancak geçit bittikten ve sokak boşaldıktan sonra, imkânsız bir evrende ben olabilecek kıza dönüp, "Ben Amara'yı kurtarmak istiyorum," dedim.

IMOGEN

JESS, MUHTEMELEN BENİ BİR DAHA *asla* görmek istemeyecek asistanına yaltaklanırken ben de pembe saçımı düzelttim –peruğa gerek kalmamıştı– ve yardım toplamak için doğrudan ExcelsiCon'a gittim. Görevliye kimlik kartımı, *kendi* kimlik kartımı gösterip yürüyen merdivenle gösteri salonuna çıktığımda yine kendim gibi hissetmeye başladım ve fuarın leş kokusunu temiz havaymış gibi ciğerime çektim.

Milo ile Bran'i bulmam gerekiyordu. Jess'in, biraz fazla uçuk olan planının –en iyi fikirlerin bir kısmı öyledir– iki kısmında bize bir tek onlar yardım edebilirdi.

Jess bana, "Amara'yı kurtaracaksak, onun var olduğunu kanıtlamamız gerek," demişti.

Ardından bana anlattığı planı hiç beklemiyordum. Bu planı gerçekleştirmek için imkânsız miktarda şansa ihtiyacımız vardı ancak imkânsız denince akla zaten ExcelsiCon gelirdi. Umarım bize bir kez daha bu yüzünü gösterirdi.

Bir yandan da Harper'a mesaj atıp ona gerçeği söylemem gerekiyordu. Tekrar benim arkadaşım olmak ister miydi bilmiyordum –hele de özellikle onu başka biriyle ben diye tanışmak zorunda bıraktıktan sonra– ama denemesem olmazdı. Harper'la uzun yıllardır internet arkadaşlarıydık. Kimse umursamazken

benim Amara'yı Kurtar kampanyama o inanmıştı ve ben de sonunda ona iyi bir arkadaş olamamıştım.

Milo ile Bran'in bir film gösteriminde değil de annelerimin standında olduklarını umuyordum. Onları arayıp bulmak için yeterince zamanım yoktu ve benim bu talihime kalırsak kesin orada olmayacaklardı.

Ancak köşeyi döndüğümde Harper'ı Milo'yla konuşurken buldum. İkisi de beni aynı anda fark etti –pembe saçım dikkat çekiyordu– ve sohbetleri hemen sona erdi.

Of. İyi bir sohbeti baltalamak kadar iştah kaçıran başka bir şey yoktu.

Annelerim standın öte tarafında, FunkoPop tahtının yanında, birinin o güzelim Nightwing figürünü –hani şu *acayip* güzel kıçlı olan var ya?– almasına yardımcı oluyorlardı ve hemen yüzüme en af dileyen gülümsememi yerleştirerek hızla Milo ile Harper'ın yanına gittim.

Ben yaklaşırken Harper beni ihtiyatlı gözlerle izliyordu. "Demek Imogen sensin."

"Selam Harps," dedim yüzümü buruşturarak.

Beklediğim kadar şaşırmış görünmüyordu. Daha da kötüsü, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Yani o diğer kişi gerçekten..."

"O çok uzun hikâye. Özür dilerim..."

"*Özür* mü dilersin?" diye lafımı kesti burnundan soluyarak.

Yüzümü buruşturdum. "Haklısın. Ama güven bana, senin bunu..." Fakat cümlenin ortasındayken söylemek üzere olduğum mazeretin, söylediğimiz bu uzun soluklu yalanı telafi etmeyeceğini fark ettim. "Gerçekten çok üzgünüm, Harper. Ama seni gerçek hayatta görmek gerçekten çok güzel."

İç geçirdi. "Bu gerçekten berbat bir durum. Çünkü ben..." Ama sonra cümlesi yarım kaldı ve kafasını iki yana salladı. "Bu gerçekten berbat."

"Peki şimdi niye sen geldin de Jess gelmedi? Sıkıldı mı?" diye sordu Milo.

Yan gözle annelerimize baktım. "İki dakikalığına standın arkasına geçebilir miyiz?"

Standın arkasından Bran'in kafası fırladı. "Ooo, birkaç sır mı öğreneceğiz?"

"Gerçeği öğrenmeyi hak ediyorsunuz," dedim. "Hepiniz." Harper'a baktım ve kesinlikle, der gibi başını salladı.

Annelerimiz başka bir şeyle ilgilenirken Harper ve Milo'yu, Bran'in yanına depoya soktum. Milo bu daracık alanda başını eğmek zorunda kalmıştı ve buraya zar zor sığıyorduk. Derin bir nefes alıp Jess'in bana anlattıklarını onlara anlattım. Senaryoyu, hırsızı ve sürekli ona saldıran internet trollerini.

"Carmindor'un ölüyor olması neden onun suçu oluyormuş?" diye sordu Harper. "Bu çok mânâsız. Amara öldü – *ah aaah.* Onu öldüğü için suçluyorlar, Carmindor da bu yüzden ölüyor zaten."

"Kullanıcı adları ne kadar saçmaysa bu da o kadar saçma," dedi Bran. "LukeSkywanker69. Hah. Harika."

"*Bebeğim,*" diye uyardı Milo.

Telefonumu Bran'in elinden alıp arka cebime koydum. "Yani bize yardım edecek misiniz? Jess'le benim senaryoyu paylaşan hırsızı bulmamız gerek. İki saat sonra gerçekleşecek olan panelde senaryonun kime ait olduğunu ve Jessica'yı ifşa edeceğini düşünüyoruz."

Bran başını iki yana salladı. "Yeterince vaktimiz yok."

"Hırsızın kim olduğunu bildiğimizi *düşünüyoruz* –Vance Reigns– sadece bunu kanıtlamamız gerek. Sana bu konuda ihtiyacımız var. Şöyle düşünüyoruz, Bran, şimdi sen bizim teknoloji büyücü dâhimiz olduğundan, hırsızın Twitter'ını hackleyip oradan telefonuna girip sonra da sana işaret verdiğimizde telefonunu falan aydınlatırsın..."

"Imogen, benim bir teknoloji büyücüsü olduğumu düşündüğün için sağ ol ama ben *o kadar* büyülü değilim," diye lafımı kesti. "Ve bu dediğin yasadışı."

Tüh, sıçtık.

Kimsenin çıtı çıkmıyordu.

Sonra Harper, "Hesabını hackleyebilir misin?" diye sordu.

"Ya o işin kolay kısmı zaten," dedi Bran. "Hâlâ yasadışı ama evet."

"Sonra da o hesapla ilişkili telefon numarasını bulup onu arayabilir misin?"

"Ah, evet, bunu da kesilikle yapabilirim."

"Harper, bu dâhice," deyip kardeşime döndüm. "Planın geri kalanına gelince..."

Milo kalın kaşlarından birini kaldırdı. "Dahası mı var?"

"Jess'in, sergideki Amara kıyafetini çalmak için senin yardımına ihtiyacı var. Zor kısmı bu olacak."

Kardeşim şaşkınlıkla bakakaldı, sonra da bana doğru eğildi. "Kusura bakma, az önce ne dedin acaba?"

"Sergideki eşi benzeri olmayan, ultra özel, süper önemli Prenses Amara elbisesini çalacaksın. Jess'le."

"Ah, tamam. Ben de tam böyle dediğini sanmıştım."

"Aa, Harper da yardım edecek," dedim, başımla bu fikri pek de beğenmiş gibi görünmeyen arkadaşımı işaret ederek. Yine de yardım edecekti, değil mi? Bunca zaman Jess'le beraberdi, o yüzden bu konuda sıkıntı çıkaracağını sanmıyordum. Elimi ortamıza doğru uzattım. "Pekâlâ, kim benimle?"

Milo ve Bran birbirlerine baktı –bir saniyede birbirlerine bu planın ancak uzay gemisini Kara Nebula'ya doğru süren Prenses Amara kadar kurşun geçirmez olduğunu söylemişlerdi– ama yine de ellerini benimkinin üzerine koydular ve dost çemberimizin dörtte üçü tamamlanmış oldu böylece. "Harps?" dedim ekipteki son kişiye bakarak.

Kaşları çatıldı ve iç geçirip başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Bu oyunun yeteri kadar parçası oldum. Standıma dönmem gerek. İyi şanslar, Canavar."

Sonra da Milo ile Bran'in arasından geçip gösteri salonuna çıktı ve midem altüst oldu. Tabii ki. Peşinden koşup onu durdurmak istiyordum ama bunu yapmaya ne hakkım vardı ki?

Gerçekten arkadaş olsaydık ona yalan söylemezdim.

Ona yalan söylememeliydim.

Kendime, *Şu an bunu düşünmekle zaman harcayamam,* dedim. Sonra özür dilerdim. Ona tüm hikâyeyi anlatırdım.

Tabii benimle tekrar konuşmak isterse.

"Pekâlâ, Canavar, bize başımızı nasıl belaya sokacağımızı anlat," dedi Milo. "Bu konuda aramızdaki en başarılı kişi sensin," diye de ekledi, kırıcı olmadan.

Harps'la muhtemelen mahvolmuş dostluğuma rağmen gülümsedim. Boğazımı temizleyip Prenses Amara'nın tatlı acımasızlığıyla, "Benim en şahane özelliklerimden biridir," deyip ona beni takip etmesini söyledim.

JESS

Koridordan otel suitime giderken telefonum titredi. Imogen'di. Bir şeyler ters giderse diye bu sefer numaramı vermeyi kabul etmiştim. Numaramı herhangi bir +18 sitede paylaşacağını sanmıyordum.

IMOGEN (16:47)

— Harper bize yardım etmeyecek.

— Üzgünüm, Jess.

Ben de üzgündüm. Imogen'in Harper'la arkadaşlığının bozulmasının sebebi bendim ve benim de kaybettiğim...

Ama sahip olmadığım bir şeyi nasıl kaybedebilirdim ki? Onunla ramen, yıldızlar ve hikâyeler paylaşmıştım ama bazen iki insan birbirleri için bundan fazlası olamazdı.

Bir nefesliğine birbirimizin yörüngesine girmiş iki uyduyduk.

Anahtar kartımı kapıya sokup kapıyı açtım.

Odayı gözden geçirirken, "Ethan, burada olduğunu biliyorum!" diye seslendim. TV'de *The Great British Bake-Off* son ses açıktı ve bu tek bir anlama gelebilirdi. TV'yi kapatıp tekrar seslendim.

Bu, Imogen Lovelace'e abayı iyice yakmış demekti.

Biliyordum.

"Ethan!" diye seslendim. Banyonun kapısı kapalıydı ve kapının ardından çıt çıkmıyordu ama orada olduğunu biliyordum. Stres yüzünden tüm gömleklerini çoktan ütülemiş, tüm elbiselerimi asmıştı – vay arkadaş, Imogen bu çocuğa *ne* yapmıştı böyle? "Oradan çıkana kadar bağırmaya devam edeceğim! Herkese Superman boxerı giydiğini söyleyeceğim ve..."

Banyo kapısının öte tarafından bir şeylerin düşme sesi geldi ve kapıyı, kot pantolonu ve omzuna attığı bir havluyla, yüzünün yarısı tıraşlanmış, diğer yarısı hâlâ köpüklü hâlde açtı.

"Şşşş!" dedi. "Ve onlar bir kere Batman boxerı." Sonra şaşkınlıkla bakakaldı ve beni seyretti – ben, Jess, arkadaşı tekrar kendi otel odama dönmüştüm. Gözleri kocaman açıldı. "Ah, hayır, başka bir şey daha mı oldu? O canavar kız..." Bir elimi kaldırdım ve sesi kesildi. "Ondan özür dilemen gerek."

"Ben mi? *Ondan* mı?"

"Seni tanıyorum, pislik," diye hatırlattım ona. "Ondan hoşlanıyorsun."

"*Ondan* mı? Ben niye gidip ondan..."

"Ethan."

Omuzları çöktü. Ethan Tanaka'nın yapabildiği çok şey vardı. Ama özellikle beceremediği tek şey bana, en yakın arkadaşına yalan söylemekti. Ben de ona yalan söyleyemezdim. "Gel buraya," dedim ve sadece göğsüne kadar gelsem de onu kucakladım. Imogen'le beraber senaryomu geri alabilmek–en azından Vance'i bir hırsız olarak ifşa etmek– için yaptığımız planı anlattım ve Ethan, ben ona yapması gereken çok önemli şeyi açıklarken başını sallamakla yetindi.

"Benden... ışıkları kontrol etmemi istiyorsun," diye açıkladı.

"Elle ışıkçının dikkatini dağıtacak ve sen de siyah gömlek giyip standın yanına sığınıp ışıkları ele geçireceksin."

"Ama benim siyah tişörtüm yok ki," dedi çaresizce. Yüzünün hâlâ tıraş kremiyle kaplı olan kısmını kaşımaya başladı ama sonra kendini durdurdu.

Biliyordum.

"Ethan!" diye seslendim. Banyonun kapısı kapalıydı ve kapının ardından çıt çıkmıyordu ama orada olduğunu biliyordum. Stres yüzünden tüm gömleklerini çoktan ütülemiş, tüm elbiselerimi asmıştı – vay arkadaş, Imogen bu çocuğa *ne* yapmıştı böyle? "Oradan çıkana kadar bağırmaya devam edeceğim! Herkese Superman boxerı giydiğini söyleyeceğim ve..."

Banyo kapısının öte tarafından bir şeylerin düşme sesi geldi ve kapıyı, kot pantolonu ve omzuna attığı bir havluyla, yüzünün yarısı tıraşlanmış, diğer yarısı hâlâ köpüklü hâlde açtı.

"Şşşş!" dedi. "Ve onlar bir kere Batman boxerı." Sonra şaşkınlıkla bakakaldı ve beni seyretti – ben, Jess, arkadaşı tekrar kendi otel odama dönmüştüm. Gözleri kocaman açıldı. "Ah, hayır, başka bir şey daha mı oldu? O canavar kız..." Bir elimi kaldırdım ve sesi kesildi. "Ondan özür dilemen gerek."

"Ben mi? *Ondan* mı?"

"Seni tanıyorum, pislik," diye hatırlattım ona. "Ondan hoşlanıyorsun."

"*Ondan* mı? Ben niye gidip ondan..."

"Ethan."

Omuzları çöktü. Ethan Tanaka'nın yapabildiği çok şey vardı. Ama özellikle beceremediği tek şey bana, en yakın arkadaşına yalan söylemekti. Ben de ona yalan söyleyemezdim. "Gel buraya," dedim ve sadece göğsüne kadar gelsem de onu kucakladım. Imogen'le beraber senaryomu geri alabilmek–en azından Vance'i bir hırsız olarak ifşa etmek– için yaptığımız planı anlattım ve Ethan, ben ona yapması gereken çok önemli şeyi açıklarken başını sallamakla yetindi.

"Benden... ışıkları kontrol etmemi istiyorsun," diye açıkladı.

"Elle ışıkçının dikkatini dağıtacak ve sen de siyah gömlek giyip standın yanına sığınıp ışıkları ele geçireceksin."

"Ama benim siyah tişörtüm yok ki," dedi çaresizce. Yüzünün hâlâ tıraş kremiyle kaplı olan kısmını kaşımaya başladı ama sonra kendini durdurdu.

Valizime gittim, bir siyah tişört çıkarıp Ethan'ın göğsüne tuttum. Kadınların medium bedeniydi, o yüzden onun sıska omuzlarına uyardı. "Bir kısa gelebilir ama idare etmek zorunda."

"Bu, Imogen'e kaba davrandığım için bir ceza mı?"

Tişörtü göğsüne bastırıp, "Evet," dedim sevinçle, "öyle. Şimdi git tıraşını bitir ve üzerini değiştir."

IMOGEN

Bu, Jessica Stone olacağım son seferdi ve *yıldızalevi*, bunu boş geçirmeyecektim. Panel başlamak üzereydi ve seyircilerin bizim bekleme alanımızı görmesini engelleyen perdelerin arkasındaki küçük alanda volta atıyor, bir yandan da başparmağımı çiğniyordum çünkü *başlarım kurallara* yani, benim saçlarım pembeydi. Yani, peruğumun altında. Gizli hâlde.

Hâlâ pembe yani sonuçta, tamam mı?"

Zamanı gelmişti. Zafer ânımız. Ucundaydık. Bekliyorduk.

Bekleme alanının öte yanında, Vance Reigns gönüllülerden biriyle flört ediyordu ve restoranda yediğim patatesleri çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum.

Telefonuma baktım. Panele üç dakika kalmıştı. Kafayı iyice yememek için uğraşıyordum ama dürüst olayım mı? Bu gerçekten de tahmin ettiğimden çok ama çok zordu. Bir kere yeni arkadaşımın kariyeriyle oynuyordum, ikincisi de *umarım* her şey plana uygun giderdi.

Jess'i benim planlarımın çoğunlukla paramparça olduğuna dair uyarmam gerekirdi.

Yok ya.

"Canını sıkan bir şey mi var?"

Sesi duyunca olduğum yerde zıpladım ve kafamı telefonumdan kaldırdım. Tüm o gösterişli siyah lüleleri, uzun kirpikleri ve sıcak kahverengi gözleriyle Darien karşımda dikiliyordu. Hayran kız işgudülerimin harekete geçip kafayı vermeye başlamasını bekliyordum ama... böyle bir şey olmadı. Ethan'ın kirpikleri daha uzundu.

Ne yapıyordum ben ya? Bu bir kirpik uzunluğu yarışması mıydı? Manyak.

Telefonumu cebime koyup boğazımı temizledim. "Şey, ee. Bildiğin gibi işte, hep aynı."

Başını salladı. "Hı-hı."

Odanın karşısında, Vance'in, gönüllünün söylediği bir şeye kıkırdadığını duydum. Bal kadar pürüzsüzdü ve tüm vücudumun kasıldığını hissettim. Buna kandığıma inanamıyordum – ona kandığıma. Ne kadar saf olabilirdim ki?

Darien omzunun üstünden Vance'e baktı, sonra yine bana döndü. "Dallamanın önde gideni olmasına rağmen kendini iyi gizliyor."

Gözlerim kocaman açıldı. "*Darien.*"

"Bunu söyleyebilirim," deyip bir gönüllünün uzattığı bir su şişesini aldı. "Beş para etmezin teki. Seni o şekilde kandırmamalıydı."

O da plana dahildi. Ethan'dan özür dilediktен sonra Jess'in yaptığı ikinci şey Darien'ı bulmak olmuştu çünkü bu planı Darien olmadan gerçekleştiremezdik. Ona bir mesaj attı ve Jess benim makyajımı tazeleyebilsin diye Jess'in odasında toplandık. Orava vardığımızda, kapının önünde Darien ile kızıl saçlı bir kız bizi bekliyordu.

Bize sırıttı. Ona Cockerella adını koyan dedikodu bloglarında anlatılan türde altında bela yatan bir sırıtıştı bu. Ve bir kutu kızıl renk saç boyası çıkardı. "Pekala, kimin bir prensese dönüşmeye ihtiyacı var?"

İşte Elle Wittimer'la böyle tanıştım.

Gerçek hayattaki insanları sıralıyor olsaydım (ki böyle bir şey yapmıyordum çünkü tuhaf bir şeydi bu, bir tek gerçekten seksi

Sesi duyunca olduğum yerde zıpladım ve kafamı telefonumdan kaldırdım. Tüm o görkemli siyah lüleleri, uzun kirpikleri ve sıcak kahverengi gözleriyle Darien karşımda dikiliyordu. Hayran kız içgüdülerimin harekete geçip kafayı yemeye başlamasını bekliyordum ama... böyle bir şey olmadı. Ethan'ın kirpikleri daha uzundu.

Ne yapıyordum ben ya? Bu bir kirpik uzunluğu yarışması mıydı? Manyak.

Telefonumu cebime koyup boğazımı temizledim. "Şey, ee. Bildiğin gibi işte, hep aynı."

Başını salladı. "Hı-hı."

Odanın karşısında, Vance'in, gönüllünün söylediği bir şeye kıkırdadığını duydum. Bal kadar pürüzsüzdü ve tüm vücudumun kasıldığını hissettim. Buna kandığıma inanamıyordum – ona kandığıma. Ne kadar saf olabilirdim ki?

Darien omzunun üstünden Vance'e baktı, sonra yine bana döndü. "Dallamanın önde gideni olmasına rağmen kendini iyi gizliyor."

Gözlerim kocaman açıldı. "*Darien.*"

"Bunu söyleyebilirim," deyip bir gönüllünün uzattığı bir su şişesini aldı. "Beş para etmezin teki. Seni o şekilde kandırmamalıydı."

O da plana dahildi. Ethan'dan özür diledikten sonra, Jess'in yaptığı ikinci şey Darien'ı bulmak olmuştu çünkü bu planı Darien olmadan gerçekleştiremezdik. Ona bir mesaj attı ve Jess benim makyajımı tazeleyebilsin diye Jess'in odasında toplandık. Oraya vardığımızda, kapının önünde Darien ile kızıl saçlı bir kız bizi bekliyordu.

Bize sırıttı –ona Geekerella adını koyan dedikodu bloglarında anlatılan türde altında bela yatan bir sırıtıştı bu– ve bir kutu kızıl renk saç boyası çıkardı. "Pekâlâ, kimin bir prensese dönüşmeye ihtiyacı var?"

İşte Elle Wittimer'la böyle tanıştım.

Gerçek hayattaki insanları shipliyor olsaydım (ki böyle bir şey yapmıyordum çünkü tuhaf bir şeydi bu, bir tek gerçekten seksi

biriyle bensem oluyordu bu, o da sadece kafamda), Darien ve o benim SONSUZA DEK TEK ÇİFTİM olurdu. Ama gerçek insanları shiplemiyordum.

...belki onlar dışında.

Gönüllü, flörtöz bir kahkaha atarken, Vance'i seyrederek, "Umarım plan işe yarar," dedim Darien'a. "Asıl korktuğum şey Bran'in, Vance'in telefonunu zamanında ele geçirememesi. Ve..."

Tereddüt ettim çünkü bu kısmı gerçekten dile getirmek istemiyordum. Hiçbir şeye nazar değdirmek istemiyordum.

"Onu ifşa etsek bile Jess senaryoyu çöpe attığı için bunun sorumluluğunu üstlenecek. Suçu üslenmek istediğini kendisi söylese de bunu *neden* istediğini anlamadım."

Darien başıyla onayladı. "Biliyorum. Ama ona güvenelim, olur mu? Boşu boşuna çağının en parlak cadısı değil o."

Sahte bir şaşkınlıkla derin bir nefes bir aldım. "Darien Freeman, sen az önce *Yıldızalanı*'ndan başka bir şeye referans mı yaptın?

"Değil mi ama? Gören de çok katmanlı biriyim sanacak."

"Ne şaşırtıcı."

Sonra telefonunu kontrol etti. "Ah, Tanrım, saate bak. Dikkat dağıtma zamanı."

Bana göz kırpıp bekleme alanından ayrılmak için çıkışa doğru yürüdü. Bir gönüllü onu durdurdu ama tuvalete gitmesi gerektiğini söylediğinde geçmesine izin verdi.

Hızla Jess'e bir mesaj yolladım.

IMOGEN (17:55)

— Carmindor harekete geçti.

JESS

Yeni çekimde Amara'yı oynayan oyuncunun orijinal Amara'nın elbisesini fuarın yarısının gözünün önünde çalma planı yapması konusunda söylenecek birkaç çift laf vardı.

Gerçi bunların ne olacağına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Görünüşe göre bunu yakında öğrenecektim.

Elbise serginin tam ortasında, Dare'in daha önce de dikkat çektiği üzere mavinin *kusursuz* bir tonuna sahip olan Carmindor'un orijinal kıyafetinin yanında duruyordu. Carmindor'un kıyafetinin bu tonu, Amara'nın elbisesindeki plilerle tam uyum içerisindeydi.

Vardiyalarla sergiyi gezen sıkılmış üç güvenlik görevlisi mevcuttu. Hayranlar en sevdikleri kıyafetlerin yanında, cam kutuların önünde fotoğraf çekiliyordu. Amara'nın elbisesinin önünde büyük *Yıldızalanı* paneli –burada sözümona devam filminin tam ismini duyuracaklardı– yaklaştıkça azalmasını umduğum büyük bir kalabalık vardı ama kalabalığın azalmaya pek de niyeti varmış gibi görünmüyordu.

Imogen'in kaslı kardeşiyle gösteri salonunun uzak bir köşesinden sergiyi seyrederken bir paket patlamış mısır yiyorduk. Bran standa geri dönmüş, Twitter hesabını hackliyordu. Bunun sadece birkaç tuşla gerçekleşeceği konusunda beni temin etmişti.

Parola isteyecekti ve Twitter profilinin telefon numarasının karakterlerine bir göz atacak, sonra da telefon rehberine başvuracaktı. Yüzlerce hatta binlerce telefon numarasını deneyebileceği bir program olduğu konusunda ısrar etmişti. Bunu anlamış gibi bile davranamayacaktım. Ondan tüm hesabı silmesini de istemeyi düşünmüştüm –hiçbir iz kalmayacak şekilde tüm tweetleri silmesini– ama bu anlatmak istediğim hikâyeye uygun düşmezdi.

Hayır, insanlar Amara'nın ölü olduğunu ve Carmindor'un da öleceğini çoktan biliyordu. Asıl bilmedikleri, hikâyenin sonuydu ve ben de onlara bunu vermeyi düşünmüyordum. En azından şimdilik.

Sonlar her zaman değişebilirdi.

Amara'nın elbisesi planın son parçasıydı. Aslına bakarsanız, bu benim fikrimdi. Vance'i sadece dallamanın önde gideni olarak ifşa etmek istemiyordum. Imogen'i destekleyip Amara'yı kurtaracaksam, tüm hayran kitlesini Amara'nın kurtarılmayı hak ettiği konusunda ikna etmem gerekiyordu.

Dahası o elbise içinde kusursuz görüneceğimi biliyordum. Hiçbir zaman boy ölçüşemeyeceği o elbiseyi giyen yeni Amara. Bu şekilde herkese hâlâ anlatılacak öyküler, ziyaret edilecek yıldızlar, verilecek ship savaşları olduğunu gösterecektim ve bir hayran kitlesi bir hikâyeye yön veremezse, hiçbir şey veremezdi.

Başta #AmarayıKurtar'a karşıydım ama şimdi Imogen'le aslında aynı tarafta olduğumuzu anlamıştım. İkimiz de daha anlam taşıyan hikâyeler, daha derinlikli, tek kullanımlık olmayan kadın karakterler ve bir janr olarak daha çok saygı istiyorduk. Amara'yı kurtarmak istiyorduk – ama geleceğimizi de kurtarmak istiyorduk.

Hızlı bir tempoyla yanımızda beliren Dare, "Ee, ne kaçırdım?" dedi. Kalabalık içinde onu *gerçekten* görünmez kılabilirmiş gibi bir Ray-Ban takmıştı. Yanımda geçirdiği süre boyunca insanlar giderek şüphelenmeye başlıyordu bile.

Imogen'in kardeşi ağzı açık ona bakıyordu. "Sen... sen..."

"N'aber, moruk?" dedi Dare ve Milo'ya parmak silahlarıyla ateş etti.

"Sanırım öleceğim," diye fısıldadı Milo.

İnekler. Hepsi ayrı inek gerçekten.

Ağzıma bir patlamış mısır attım. "Milo'yla ben elbiseyi çalarken dikkatlerini dağıt. Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilir miyim," diye hıhladı Dare ve Ray-Ban'inin üzerinden bana baktı. "Ben buna hazır doğmuşum." Kaşlarını oynatıp kollarını, *Hanımlar,* der gibi açarak koridora girdi.

Gerçekten.

Ama işe yaramış gibi görünüyordu. Onu fark eden ilk kız bir çığlık koparıp onun yanına koşturdu, sonra da onunla fotoğraf çekilmek isteyen kızlarla etrafı çevrilene kadar bir sürü kız aynısını yaptı. Hepsini o kadar nazikçe idare ediyordu ki biraz canım sıkılmamış değildi.

Ancak bu dikkat dağınıklığı yeteri kadar uzun sürmüş gibi görünmüyordu ve Milo'yla ben cam kutuya vardığımızda, kızıl suratlı ve paniklemiş bir gönüllü koşarak Dare'in yanına varmıştı. "Bay Freeman! Şu anda bir panelde olmanız gerek!"

Ah, hayır.

Stant görevlilerinden ikisi kalabalığı dağıtmaya başlamıştı bile ve ne ben ne de Milo kutuyu açabilmiştik henüz. Nefes alırken küfredip saç tokamı kilide soktum. İlk kilit açıldı. Alttaki kilit üzerinde çalışmaya başladım. Imogen'in kardeşi cüssesiyle beni kapatıyordu ama stant görevlileri bu yana bakarsa bu yetmeyecek, ben de cam kutunun kapısını açarken yakalanacaktım.

"Ee," dediğini duydum Dare'in gönüllüye, "Yani... şimdi birazdan... benim... birkaç dakika daha..."

Öf. Onun ne kadar Hufflepuff olduğunu unutmuştum. Ezik.

Ama sonra kalabalıkta başka birinin sesi daha duyuldu. Bunu tanımıştım ama o sesi daha önce nerede duyduğumdan tam emin olamıyordum. Kaba ve gırtlaktan gelen bir sesti. Kesinlikle yaşça büyük bir beyefendiydi.

"Paneli asmak mı? Benim zamanımda, ben böyle bir şey yapmazdım."

Pretzel satıcısının sesine benziyordu. Henry miydi neydi.

Kutunun oradan kalabalığa baktım. O kesinlikle Pretzel Henry'ydi ama pretzel arabası yanında yoktu ve artık pretzel smock'unu giymiyordu. Altında beyaz bir atletin göründüğü tropik bir gömlek ile bej renk pantolon giymiş, yüzü temiz tıraşlanmış ve beyazlayan saçlarını arkaya atmış hâlde Dare'in önünde duruyordu.

Imogen'in kardeşi boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "George Clooney'nin Batman memeleri adına. Bu..."

Ah.

Ahtanrım.

Demek onu oradan tanıyordum!

Şimdi Dare'le yan yana durunca, aralarındaki benzerlik neredeyse ürkütücüydü. Dare'in burnu biraz daha büyük, kaşları çok daha karakteristikti ama ikisi aynı hamurdan yapılmış gibiydi. Natalia Ford'la ben birbirimize çok az benziyorduk ama karşımdaki sahne, yeni *Uzay Yolu*'nda yeni Spock Zachary Quinto'nun eski Spock Leonard Nimoy'la karşılaştığı sahne gibiydi. Bu hayatımda gördüğüm, planlanmamış en tuhaf şeydi.

Dare onun burada bir yerde olduğunu bilse de daha önce aynı odada bulunduklarını sanmıyordum. David Singh uzun yıllardır kendini göstermiyordu. Okuduklarıma göre, felaket alanlarında hayır işleri yapmış ve dünyanın dört bir yanında yardım kampanyalarına katılmıştı. Ve görünüşe göre şimdi de buradaydı. ExcelsiCon'da. Bir... pretzel satıcısı olarak.

Dare'in şaşkın şaşkın eski Carmindor'a baktığını gördüm. "Ben... siz... efendim!"

Pretzel Henry –daha doğrusu David Singh– başını iki yana sallayıp, "Panelini böyle astığın için kendinden utanmalısın," dedi. "Bu hiç bir prense yakışan bir davranış mı, Bay Freeman?"

"Ben... ama ben... ben..."

David Singh bakışlarını çok küçük bir an Milo'yla benim bulunduğumuz tarafa çevirip sonra hemen Dare'e döndü. Ne yaptığımızı biliyordu. O... bizim için onların dikkatini mi *dağıtıyordu* yoksa? Dare de bu yeni gelişmeyi sindirmek için bir bize bir

David Singh'e sonra yine bize bakıp duruyordu. Ama ona doğru çaresizce omuz silkmekten başka elimden gelen bir şey yoktu çünkü işler plana göre gitmiyordu. *Hadi, Dare, doğaçlama yap biraz.*

Yutkundu ve nihayet kararını vermiş gibi sırtını dikleştirip tam bir dallama gibi ellerini ceplerine soktu. "Ben sizin aksinize, hayranlarımla birebir ilgileniyordum sadece. Halbuki sizi yıllardır gören olmadı."

"Emekliliğimi kendi kendime geçirmeyi tercih ederim ama belki de geri dönüp sana biraz terbiye vermem gerekecek, ufaklık."

"Terbiye mi? Sanki senin gibi bir ihtiyardan öğrenebileceğim bir şeyler olabilirmiş gibi," diye karşılık verdi Dare.

Kalabalık giderek büyüyordu ve şu an herkes bu gösteri salonundaki kavgayı merakla seyrediyordu. Milo ile beni fark etmiyorlardı bile.

Imogen'in kardeşi omzuma vurdu ve ben de aceleyle saç tokamı alttaki kilidin içinde oynatmaya başladım. Kilit ve onunla birlikte cam kapı açıldı. Milo kapıyı tuttu ben de metal manken üzerindeki elbiseyi yakaladım, ipek ve taftadan oluşan plilerini çekip elbiseyi kutudan çıkardım.

Bir an sonra oradan ayrılmıştık.

IMOGEN

"Ee, erkek arkadaşın nerede, Prenses?" dedi Vance'in yağ kadar pürüzsüz sesi arkamdan. "Darien korktu mu?"

Yumruğumu onun ukala çenesine geçirmemek için kendimi zor tuttum ve onun yerine ona doğru dönüp şaşırmış gibi davrandım. "Ah bakın, vahşi bir nerf çobanı çıktı!"

Mavi gözleri kısıldı. "Gergin görünüyorsun, canikom."

"Sana daha önce de dediğim gibi, bana canikom deme, sapık. Gönüllülerle ne diye flört ediyorsun? *Yalnız* mı kaldın yoksa, Vance?" dedim sesimi Jessica'nın tonunda tutmaya çalışarak ama son birkaç gündür bunu sürekli kullandığımdan ses tellerim bazen bunu tutturamıyordu.

Bana gülümsedi ve bir şey diyecek gibi oldu ama ardından Amon kapıdan içeri girip dikkatimizi çekmek için ellerini çırptı.

"Pekâlâ, millet. Şimdi – bir dakika, Darien nerede?" diye sordu, hızla panel katılımcılarının kellerini sayarak. "Carmindor'umuz nerede?"

Boğazımı temizleyip Jess'in tatlı aksanıyla, "İşemeye gitti," dedim.

"*Şimdi* mi?"

Omuz silktim. Sahne ışıkları yanmaya başlamıştı.

Amon telefonuna bir göz attı ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Vance ona doğru çenesini uzattı. "Sıkıntı nedir, patron?"

"Hiç... Yok bir şey. Millet, toplanın!" Hepimizin etrafında toplanmasını işaret etti; Calvin ve Vance'le beraber onu çevreledik. "Emeklerimizi ve yeni filmin ismini duyurma zamanımız geldi."

Calvin yumruğunu havaya kaldırdı. "Yürü be! Sızmadan önce!"

Amon'un telefonu çalmaya başladı ama hemen telefonunu sessize aldı.

"O da var. Hazır mısınız, millet?" Elini ortaya uzattı ve herkes elini onunkinin üzerine koydu. "Jess, kendi dünyanda yaşadığını biliyorum ama sen de bizimle misin?"

Kendime gelip elimi onlarınkinin üzerine yerleştirdim.

"Yıldızlara bak!" diye başladı. "Hedef al!"

"Ateşle!" diye bağırdık hep birlikte ve çemberi bozduk.

Hepsi ayrı inek, diye düşündüm. Her biri.

Vance dışında. Vance, Nova sınıfı bir yıldız gemisinden atlayabilirdi.

Seyircilerin ışıkları söndü ve *Yıldızalanı* müziği çalmaya başladı, o kadar gürültülüydü ki göğsümde titreşiyordu. Heyecan, bir elektrik akımı gibi vücudumu gezdi. Burada olup bunu tecrübe eden Jess olmalıydı. Şu anda sahneye çıkacak kişi o olmalıydı.

Buraya gelecek, diye hatırlattım kendime ve bilmem kaçıncı kez Vance'e göz attım. Bran çoktan Twitter hesabını ele geçirmiş telefon numarasını alıyor olmalıydı.

Sahneye önce Amon çıktı ve biz de onun peşinden kör edici ışığa adım attık.

Kalabalığın kükremesi... bir *canavardan* çıkıyormuş gibiydi.

Üç bin hayran bize haykırıyordu ve çok daha fazlası internetten canlı yayını seyrediyordu. Bu kadar çok *Yıldızalanı* hayranı aynı yere toplanınca insanın heyecanlanmaması elde değildi. Sanki hepimiz kozmik bir dokunun bir parçasıydık, hepimizin hayatı ufak da olsa *Yıldızalanı* tarafından değiştirilmişti. Gözlerimi kapatıp kalabalığın *Yıldızalanı* temasını sanki kendi kalp atış-

larıymışçasına söylemelerini dinledim; hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı.

Böyle bir şey bir daha yaşanmayacaktı.

Amon hepimizi tanıttı. Yüzüme tutulan kör edici ışığa gözlerimi kısarak baktım ama Jess'in kalabalığın içinde olup olmadığını göremedim. Ethan'ı da göremiyordum. Bran şu anda neredeyse Vance'in telefonunu aramak üzere olmalıydı. Masanın üzerindeki telefona göz attım ama ekranı karanlıktı.

Lütfen bu işe yarasın, diye dua ettim imkânsız evrene.

Amon telefonunu masaya bırakıp mikrofonuna, "Pekâlâ! Soru almaya başlamadan önce ve Carmindor'umuzu beklerken," diye konuştu. Ekranı aydınlandı – biri onu arıyordu.

Vance'i değil.

Ve aklımdan bin bir farklı küfür geçti.

Yok artık.

YOK ARTIK YA.

"Size küçük bir sürprizimiz var – devam filminin ismi! Ekrana yansıtabilir miyiz?" diye bağırdı arkada ışıkları kontrol eden adama. Ama bilmediği şey asıl ışıkçının birkaç dakika önce bir hayranın –Elle'in– üzerine Icee dökmesiyle üzerini değiştirmek için oradan uzaklaştığı ve yerine üzerine fazlasıyla küçük gelen bir siyah tişörtle bir ışıkçı cosplayi yapan Ethan'ın geçtiğiydi.

Ethan'ın ışık konsolunu kullanmayı bildiğini umuyordum.

Ama ışıklar titremiyordu bile.

Numara tekrar tekrar ararken Amon'un telefonunun aydınlandığını görüyordum ama telefon sessize alındığı için titremiyordu. Midem bulanmaya başlamıştı.

Vance de ekranı yukarı bakan telefonuna göz bile atmıyordu. Annesinden bir mesaj aldı (HAYATIM ÇOK YAKIŞIKLI DURUYORSUN!!) ama o kadardı.

Ah, hayır.

Amon boğazını temizledi. "Ee, ışıkçı? Merhaba..."

Bu sefer ışıklar titredi.

Bunu *şu anda* durdurmamız lazımdı.

Plan en kötü durum senaryosuna dönüşmüştü ve Jessica'ya ne kadar talihsiz bir insan olduğumu söyleseydim keşke diye dövünüyordum.

"Hey, teknik bir sıkıntı mı var acaba? Filmin ismini sonra da gösterebilirim–" dedi Amon ama yuhalayan hayranlar onu hemen susturdu. Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam! Bekleyelim."

Vance sanki bundan ben sorumluymuşum gibi bana baktı ve ona yayvan yayvan gülümseyip parmaklarımı sırayla sallayarak ona el salladım çünkü evet dostum, bu işe hepimiz dahildik. Artık buradan çıkış yoktu. Bran'i durdurmanın bir yolu yoktu ve Ethan'ı da durduramazdık çünkü sahne ışıkları sönmeye başlamıştı.

Hem ne derler bilirsiniz:

Bir fuarda her şey yaşanabilirdi.

Herkes karanlıkta nefesini tutmuş bekliyordu. Kimse hareket etmiyordu. Kimse konuşmuyordu. Tüm odanın üzerine ağır bir battaniye atılmış gibiydi. Seyirciler arkamızdaki ekrana beklentiyle bakıyor, *Yıldızaları*'nın devam filminin ismiyle logosunun görünmesini bekliyorlardı ki arka kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Odada duyulan tek ses retro halının üzerindeki topuklu sesleriydi. Açık kapıdan içeri sızan ışıkta, Jess'in yıldızlı elbisesinin dönmekte olan koyu mor bir nebula gibi serilmesini, dikiş yerlerine işlenmiş yapay elmasların, simlerin ve yıldız ışıklarının parlamasını seyrediyordum. Tutulduğu cam fanustan çalınan orijinal elbise. Loş ışık, saçının kan kırmızıyla aynı renk olan kızıl mücevherlerle bezeli altın tacını parıldatıyordu.

Yıldızalevi, gerçekten Amara'ya benziyordu.

Prensesimiz hiç ölmemiş gibi görünüyordu.

JESS

Birkaç farklı kaynaktan, ki bu kaynakların her birinin adı Darien'dı, *Yıldızaları*'nı kronolojik sırayla izlerseniz, Prenses Amara'nın Prens Zuko'yla yarışacak bir kefaret hikâyesi olduğunu görebileceğinizi duymuştum. Başta Carmindor'dan, onun temsil ettiği her şeyden, Federasyon'dan ve Galaksilerarası Barış Antlaşması'ndan nefret ediyordu. Babasını gururlandırmak istiyordu.

Yıldızaları'nın ikinci yarısında, hiçbir şeyin babasını gururlandıramayacağını fark ediyordu. Aşamayacağı sınırlar vardı Amara'nın. Yapmak istemediği şeyler. Yine de yapmak zorunda kaldığı şeyler.

Ya son bölümlerde? Nazik biri olmayabilirdi ama *iyi* biriydi artık.

Ben Amara'nın tüm iyi özelliklerinin toplamıydım ve kalabalık içinde yanından geçtiğim Amara'ların –koridorun öte tarafındaki erkek Amara'nın, on yaşındaki saçları simli Amara'nın, mezardan dönen Kara Nebula Federasyon Amarası'nın– parçalarının toplamıydım. Fuardaki tüm Amara'larda, ekrandaki her bir Amara'da benden bir parça vardı – ilk Amara'nın da benim bir parçam olması gibi.

Ve biz sessiz sedasız ölmezdik.

İnsanların anlattığı hikâyeler ve insanlara bir şeyler anlatan hikâyeler vardır; ödül kazanan hikâyeler ve insanların yüreklerini kazanan hikâyeler. Bazen bu hikâyeler aynı hikâyedir. Bazen de değildir. Bazen istediğiniz hikâyeler ihtiyacınız olan hikâyeler olmazdı ve bazen ihtiyacınız olan hikâyeleri seveceğinizi hiç düşünmezdiniz.

Belki de bu o tür hikâyelerdendi.

Belki de *Yıldızalanı* benim için öyle bir hikâyeydi.

Attığım her adımla, kalabalık daha da heyecanlanıyordu. Neler olduğunu anlamaya başlıyorlardı. Paneldeki Jessica'nın ben olmadığımı.

Vance Reigns beni ilk kez gördü. "Sen... Jessica *sen* misin? Gerçek Jessica?"

Başımı yana eğip ona baktım. "Sen gerçekten Vance misin?"

Parmağıyla Imogen'i gösterdi. "Gerçekten mi ya? Bu sahte olan senin taklidini mi yapıyordu? Bunca zamandır?"

Masanın ucunda, Amon her şeyi kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Tüm bunların mantıklı bir açıklaması vardır. Jess? Hanginiz gerçeksiniz?"

"İkimiz de gerçeğiz," dedim ona.

Imogen bana bakıp başını iki yana sallıyordu. Bir şeyler ters gitmişti.

"O zaman neden bu durumu açıklığa kavuşturup panelimize geri dönmemize müsaade etmiyorsun?" dedi Vance ve onu tanımasam, makul bir insan olduğunu düşünecektim. Öfkelenmek üzere olmadığını. Ama çenesinde atan bir damar vardı. Aptal yerine konmaktan hoşlanmamıştı. "Bu *baya* iyiymiş."

Seyircilere dönüp, "Elbette ama önce filmin adını öğrenmek istemez misiniz? Dostlarım?" diye sordum ve heyecanla yükseldiler. Ellerimi aşağı indirince sustular. Vay be, bu tarz bir kudret insanda bağımlılık yapardı. "Ama bence Vance bunu zaten biliyor."

Vance güldü. "Evet, bir tahminim var..."

"Tahmine gerek yok. Çünkü senaryoyu sızdıran kişi sensin."

Kalabalık mırıldanmaya başlamıştı.

Imogen'in başını eğdiğini gördüm.

Vance'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ben... Ne? Şaka bu, değil mi?"

"Aptala yatma, Vance. Hoş bir davranış değil bu."

"Evet değil çünkü böyle bir şey yapmıyorum. Kahretsin, şu an neyden bahsettiğini bile..."

"O zaman bize telefonunu göster."

"Ne?"

"Bize telefonunu..."

Vance Reigns, General Sond, kötü adam telefonunu kaldırdı. Annesinden gelen mesajlar vardı –ikiydi üç oldu– ama hiçbir cevapsız arama yoktu.

Ama o değilse, o zaman...

Gözlerim Imogen'in gözleriyle buluştu ve kollarını kavuşturmuş (göstere göstere) masanın sağını işaret ediyordu. Calvin ve Amon'a doğru.

Ve Amon'un telefonu bir deniz feneri gibi aydınlandı.

Bran bize, *Evet onu takip edilemez bir numaradan sürekli arayacağım*, demişti. *Ekranı sürekli aydınlansın diye.*

Amantanrım.

Tüm plan süpernovaya dönüşmüştü.

"Tüm bunlar ne anlama geliyor, Jessica?" diye sordu Vance. "Neden benim senaryoyu sızdırdığımı düşünüyorsun ki? Bende senaryo bile yok! Onu sızdıranın sen olmadığını nereden bileceğiz mesela? O sızanın *senin* senaryon olmadığını?"

Benim *güvenilir* yönetmenim bana baktı ve gözlerimiz birbirine kitlendi çünkü bunca zaman yanılmıştım. Elinde senaryo olan tek kişi ben değildim. Başka bir kişide daha vardı. Hatta senaryo herkesten önce ilk onun elindeydi.

Amon.

O... O tüm suçu benim üzerime mi yıkmayı düşünmüştü? Beni hayranların ve trollerin insafına bırakıp hakkımda atıp tut-

malarına, kariyerime dişlerini geçirmelerine izin mi verecekti? Senaryoyu sızdırdığı için birinin başı belaya girmesi gerektiğinde, ben zaten seriden ayrılıyorum diye beni mi öne sürecekti? Prenses Amara öldüğü hâlde bana bir senaryo vermişti.

Amara'nın geri gelmesini o kadar istemiyordu ki geri gelemeyeyim diye adımı karalamak için böyle bir şey planlamıştı.

En başta beni öldüren oydu zaten.

"Evet," dedim gözümü Amon'dan ayırmadan. "Sızan benim senaryom ama onu sızdıran ben değilim."

Amon boğazını temizleyip, "Bunu sonra konuşalım, Jessica..." dedi.

"Hayır, şimdi konuşacağız. Bunu yapan sendin."

Amon hıhladı. "Daha az önce Vance'i suçladın, şimdi de beni mi suçluyorsun? Jessica, biraz düşün. Ben neden senin senaryonu çalayım?" Sesinde, kanımı donduran, üstten bakan bir ton vardı. Benim hiçbir zaman kamera için yeteri kadar güzel olduğumu düşünmemişti, Dare ile Calvin'i sürekli överken beni tek bir kez bile övmemişti. Ben açık açık bunu istemezken benim *topuklularla koşmam* konusunda ısrar etmişti ve Prenses Amara bunu kesinlikle yapmazdı.

Ellerimi yumruk yaptım.

"Senaryoyu kaybettim, Amon," dedim, "ve son iki günümü onu arayarak geçirdim çünkü birinin onu çöpten çaldığını sanmıştım. Başta bunu sırf seninle kötü olmamak için yapıyordum ya da ilerde diğer yönetmenler benimle çalışmaya devam etsinler diye istiyordum ama şimdi..."

"Jess, yapma," diye inledi Amon. "Bu isterik gösteriyi bırak. Sen zaten *Yıldızalanı*'nı sevmiyorsun."

Bunu duyan birkaç seyircinin kıkırdadığını duydum. Kahkahalarının benimle alay ederek omurgamdan yukarı çıktığını hissettim.

"Haklısın," diye itiraf ettim.

Mırıltılar daha da yükseldi ve Amon keyfi yerine gelmiş gibi arkasına yaslandı.

malarına, kariyerime dişlerini geçirmelerine izin mi verecekti? Senaryoyu sızdırdığı için birinin başı belaya girmesi gerektiğinde, ben zaten seriden ayrılıyorum diye beni mi öne sürecekti? Prenses Amara öldüğü hâlde bana bir senaryo vermişti.

Amara'nın geri gelmesini o kadar istemiyordu ki geri gelemeyeyim diye adımı karalamak için böyle bir şey planlamıştı.

En başta beni öldüren oydu zaten.

"Evet," dedim gözümü Amon'dan ayırmadan. "Sızan benim senaryom ama onu sızdıran ben değilim."

Amon boğazını temizleyip, "Bunu sonra konuşalım, Jessica..." dedi.

"Hayır, şimdi konuşacağız. Bunu yapan sendin."

Amon hıhladı. "Daha az önce Vance'i suçladın, şimdi de beni mi suçluyorsun? Jessica, biraz düşün. Ben neden senin senaryonu çalayım?" Sesinde, kanımı donduran, üstten bakan bir ton vardı. Benim hiçbir zaman kamera için yeteri kadar güzel olduğumu düşünmemişti, Dare ile Calvin'i sürekli överken beni tek bir kez bile övmemişti. Ben açık açık bunu istemezken benim *topuklularla koşmam* konusunda ısrar etmişti ve Prenses Amara bunu kesinlikle yapmazdı.

Ellerimi yumruk yaptım.

"Senaryoyu kaybettim, Amon," dedim, "ve son iki günümü onu arayarak geçirdim çünkü birinin onu çöpten çaldığını sanmıştım. Başta bunu sırf seninle kötü olmamak için yapıyordum ya da ilerde diğer yönetmenler benimle çalışmaya devam etsinler diye istiyordum ama şimdi..."

"Jess, yapma," diye inledi Amon. "Bu isterik gösteriyi bırak. Sen zaten *Yıldızalanı*'nı sevmiyorsun."

Bunu duyan birkaç seyircinin kıkırdadığını duydum. Kahkahalarının benimle alay ederek omurgamdan yukarı çıktığını hissettim.

"Haklısın," diye itiraf ettim.

Mırıltılar daha da yükseldi ve Amon keyfi yerine gelmiş gibi arkasına yaslandı.

"*Yıldızalanı*'nı sevmezdim," diye devam ettim, "ama bunun sebebi onun ne anlama gelebileceğini bilmememdi. Sadece dışarıdan nasıl göründüğünü biliyordum.

"Ama sanırım sevmeye başladım. *Yıldızalanı* herhangi bir ödül kazanmayacak ve dünyadaki sorunları düzeltmeyecek ama olay ne biliyor musunuz? Bazen ihtiyacımız olan hikâyeler bize mutlu sonları gösteren ve bize kabul edildiğimizi, sevildiğimizi söyleyen hikâyelerdir. Ve bence *Yıldızalanı*'nın asıl büyüsü de bu işte: yirmi farklı Amara'yı küçük bir kadrajdan seyretmek, bir tema şarkısını detone bir şekilde haykırarak söylemek, *Yıldızalanı*'nın ekonomisini, siyasetini, dünyasını ve Carmindor'un üniforması gerçekten mavinin kusursuz tonu mu diye tartışmak. Bu, *Yıldızalanı*'nın daha önce görmediğim bir yanıydı, şu an korumak istediğim o büyülü, tuhaf ve harika yanı."

Seyircilere dönüp beni izleyen üç bin gölgeye baktım. Doppelgänger'ım arkamdaki masada oturuyor, giderek daha da rahatsız görünüyordu ama endişelenmesine gerek yoktu. Seyirci onu seyretmiyordu. Karanlık odada kameraların patlayan flaşları ve telefon ekranları insanların yüzünü aydınlatıyordu.

"Ben bugüne kadar sadece *Yıldızalanı*'nın beni istemeyen kısımlarını görmüştüm," dedim ve buna Amon da dahildi. "Oyunculuğumu, saçımı, göğüs ölçülerimi ya da sırf var oluyor olmamı sevmeyen kısımları biliyordum. Onlar benim prenseslerini *mahvettiğimi* söylüyordu. Ama Amara'nın olayı buydu" –seyircilere baktım, onların gölgede kalmış yüzleri de amansızca bana bakıyordu– "Amara hiçbir erkeğin, hiçbir kralın malı değildi, sizin de malınız değil." Ön sıradaki kızlardan birine baktım; on yaşındaydı ve Prenses Amara olarak giyinmişti. Gümüş tacımı çıkarıp onun başına yerleştirdim. "O bize ait – hepimize ait. Bize cesur ve güçlü olabileceğimizi gösterdi ve bize hata yapıp bunlardan öğrenebileceğimizi öğretti. Kusursuz olmamız gerekmediğini – *yeterli* olabileceğimizi. Bunu kendi içimizde taşıyoruz. Ve işte bu yüzden, Amara hiçbir zaman ölmeyecek." Balo odasından çıt

çıkmıyordu ve planımız bu değildi ama bu şekilde gerçekleşmişti ve yine de sonuçta kendimden bir şeyden kaybetmeden atlatmıştım bunu. Bundan sonra olacaklar benim kontrolümün dışındaydı. Belki de hep böyle olmuştu ama bunu değiştirmeye çalışmış olmak bile bana yetiyordu.

Sonra da bir hayalet gibi döndüm ve geldiğim koridorda ilerledim; arkamdan bir sessizlik dalgası yükseliyordu.

Amon birden ayağa fırlayıp arkamdan seslendi. "Jess! Jess, nereye gidiyorsun?"

"Ufuk geniş," dedim omzumun üstünden; Amara'nın sakin, titremeyen sesiyle konuştum, "benim gidip öpmek istediğim bir kız var."

Sonra da elbisemin yıldızlar, dilekler ve imkânsızlıklardan oluşan eteğini kaldırıp koşarak odadan çıktım.

IMOGEN

Arka kapı kapandı ve sessizlik hepimizi yuttu. Jess'in sözcüklerini sindirirken kimse kımıldamadı. Kimse nefes bile almadı. Fazla gerilen ve sonunda kopan bir lastiğin ardından yaşanan bir sessizlik gibiydi. Gerginlik yok olmuştu. Ve sonra...

Vance, Calvin'e baktı. "*Kız* mı dedi o?"

Calvin ona ters ters baktı. "Konuşma benimle," dedi –sanırım– çünkü aynı anda seyircilerden biri büyülü asasını alıp Jess'in peşinden gitmeye başlamıştı. Sonra biri daha. Sonra da tüm bir sıra ayaklandı. Herkes kapıdan dışarı çıkmaya çalışana kadar bu sayı daha da yükseldi.

Sonra da kafama dank etti – Jess, Harper'ı bulmaya gidiyordu.

Ayağa fırlayıp masanın etrafından dolaştım. Amon arkamdan Jess'in adını seslendi ama durmadım. Benim adım bu değildi ve Amon kesinlikle benim adımı hak etmiyordu.

Ethan sahnenin ucunda beni karşıladı; Elle de hemen arkasındaydı ve elimi tutup inmeme yardımcı oldu. "Nereye gittiğini sanırım biliyorum," dedim onlara.

"Buradan!" Birden Darien sahne arkasının perdelerini açtı ve acele etmemiz için el salladı.

"Ah, demek döndün," dedi Ethan.

Darien ona baktı. "Az önce ne olduğuna *inanmayacaksın*..."

"Koşarken konuşalım, olur mu?" diye sohbetlerini böldüm. "Beni takip edin! Bir kestirme biliyorum." Odanın kenarında her zaman kapalı tutulan bir kapı vardı çünkü *Yıldız Savaşları*'nda oynayan yaşlı adamın, hayranlarının sorularını cevapladığı yandaki panel salonuna açılıyordu...

"Sesi Joker'e mi benziyor yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordum.

Ethan gözlerini devirdi ve bir sonraki salona, sonra diğer salona geçtik; Darien ile Elle de hemen peşimizden geliyordu. Bu fuar alanını avucumun içi gibi biliyordum. Her kuytu köşesini, her kestirmesini ve sakin tuvaletini biliyordum, çok geçmeden herkesi yapışkan Atlanta gecesine çıkarmıştım.

Darien ve Elle el ele tutuşmuş halde hızlanıp önümüze geçtiler ve Ethan'la beni arkada baş başa bıraktılar.

Gün içinde karşılaştığımız geçit törenindeki gibi sokağa dökülen insan nehri Jess'in peşinden fuarın bir tarafından ötekine gidiyordu ve kafayı sıyırmış gibi sırıtmadan edemiyordum – çünkü bu grup bir bando olmasa da yine de benim yeni favori grubumdu. Galaksilerden yapılmış bir elbise giyen prensesi takip eden bir avuç inek.

Yanımda Ethan uzun uzun iç geçirdi. "Neyse, madem artık sen sensin, sanırım tekrar doğru düzgün tanışmamız gerek. Merhaba, benim adım Ethan Tanaka."

"Bu gerçekten güzel bir tavlama cümlesiymiş."

"İsmin ne uzunmuş, Bu gerçekten güzel bir tavlama..."

"Imogen," diye gülerek elimi uzattım. "Ama dostlarım bana Mo der."

"Mo, memnun oldum."

El sıkıştık.

Bir blok ötede, kalabalık ilerlemeyi kesti. Gözlerimi kısarak ileri baktım. "Jess ne yapıyor..."

Ethan her zamanki ciddiyetiyle başını salladı. "Evet. Yemek arabasının tepesine tırmanıyor. Her zaman işleri en zor yoldan

halleder. Sonuçta orada bir asansör var. Yani orada asansör olduğunu da biliyor." Ellerini cebine sokup iç geçirdi.

Gizliden gizliye, içtenlikle ona bakıp gülümsedim. "Bana Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen meselesinde yardım ettiğin için sağ ol."

"Kim?"

"Hayran buluşmasındaki herif. Onu tanıyordum – daha doğrusu, *Imogen* onu tanıyordu."

Gözlüğünü burnunda yukarı ittirdi ve gözlük camları sokak ışıklarını yansıttı. "Rica ederim. Biraz abarttıysam... kusura bakma."

"Sen mi, abartmak mı?" diye güldüm. "Bunu da nereden çıkarıyorsun? Gerçi o yaptığın hareket bayağı artistti. Karate miydi o?"

Bana boş boş baktı. "Mo, her Asyalı karate bilecek değil ya."

Yanaklarım kızardı. "Ben bunu..."

"*Mortal Kombat*'tandı."

Şaşakaldım. "Ne?"

"Oyun var ya?" Açıklamaya başladı: "İş *Mortal Kombat* olunca ben dünya şampiyonu gibi bir şeyim ve sanırım bilinçaltım Raiden'dan..."

"Tamam, tamam," diye onu susturduğumda dudakları gülümsememek için direniyordu. "Öf, inek."

"Öf, hayran kız," diye beni taklit etti.

Berabere kalmıştık.

Bir blok aşağıda, Jess nihayet yemek arabasına tırmanmıştı. Hayranlar onun etrafında toplanmış ve *Yıldızaları* şarkısı bir şekilde sokağın tüm gerçekliğine sızmıştı. Sokak ışıkları, uzun binalardan yansıyordu ve yeşil meşeler, sokak lambaları ve trafik ışıklarıyla birlikte kaldırım boyunca sıralanmıştı. Sokakta herhangi bir araba yoktu. Onuncu ve on birinci Doktorun sırtına oturmuş, gri sakallı ve karmaşık saçlı yaşlıca bir Luke Skywalker şarkıyı ışın kılıcıyla yönetiyordu.

Jess, yemek arabasının kaputunda dikilen yeşil saçlı kızdan bir şey alıp havaya kaldırdı.

"O bir?.. Jess'in bir megafonu var," dedim ifadesiz bir suratla.

Ethan ellerini cebinden çıkardı. "Onu durdursak iyi olur," diye düşündü ve Sihirli Balkabağı'nın üzerinde duran patronuna doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Bu fazla uzun boylu çocuğu kalabalığın içine, cosplaycilerin, hayran kızların, hayran oğlanların, geeklerin, ineklerin, başka insanlarmış gibi davrananların ve kendileri olmaya çalışanların arasına doğru takip ettim ve yemek arabasının üzerindeki parıldayan galaksi elbiseli prensese yaklaşırken bir şeyi fark ettim...

Sanırım Ethan Tanaka'dan hoşlanıyordum.

Ve kalabalığın içinden ilerlemeye çalışıp, giderek benden uzağa düşerken, yarın olduğunda onun gideceğini fark ettim ve onu bir daha göremeyecektim.

JESS

Otelin yirmi katına doğru, "Harper!" diye haykırdım.

Sesim yankılanarak bana geri döndü. Ben çok küçüktüm ve mesafe çok fazlaydı. Açıkçası ne akla hizmet bunu yapmıştım, hiç bilmiyordum. Romeo ve Juliet gibi otelinin önüne gidip ona gönlümden geçenleri mi anlatacaktım? Beni duyacağını mı umacaktım?

Ne bileyim, bana...

"Hey!" Yemek arabasının önüne biri tırmandı ve bana doğru geldi. Yıldız Partisi'ndeki yeşil saçlı kızdı bu. Adı Sage'ti sanırım. Elinde bir megafon vardı. "Bunu kullanmak ister misin?"

"Evet!" Megafonu elime alıp otel balkonlarına doğru tuttum. "Harper!"

Harper'ın ismi otel camlarından yankılanıp Atlanta'nın ortasındaki binalardan sekti. Sesin yüksekliği yüzünden yüzümü buruşturdum. Birkaç otel misafiri bu gürültünün ne olduğunu anlamak için balkonlara çıktı ama Harper aralarında yoktu.

N'olur, diye dua ettim. *Madem burada imkânsız şeyler yaşanabiliyor...*

İsmini seslenmek için bir kez daha megafonu ağzıma götürdüm...

Dördüncü kattaki bir balkon kapısı yana kayarak açıldı ve pijamalarımı giymiş, saçlarını mor bir ipek şalla kapatmış Harper dışarı çıktı. "Ne yapıyorsun?"

Ne mi yapıyordum?

En utak bir fikrim yoktu.

Megafonu ağzıma tuttum. "Benim adım Jessica Stone," diye söze başladım çünkü başka nereden başlayacağımı bilmiyordum, "ve birkaç günlüğüne başkası gibi davrandım. Her zaman yaptığım gibi bir role bürünüp ardından o rolü ardımda bırakacağımı sanmıştım ama..." Dudaklarımı yaladım, sesim titriyordu. Ben bu acayip yemek arabasının tepesinde, Harper'a olabileceğim en yakın yerde dururken yüzlerce insan etrafımda toplanıyordu. "Seninle tanışmayı beklemiyordum," diye devam ettim kulaklarım uğuldarken.

"Bana yalan söyledin," diye haykırdı aşağı doğru. "Neden?"

"Çünkü..." Bir anlığına ona tekrar yalan söyleyecek gibi oldum. Kolaya kaçıp tüm suçu senaryoya, *Yıldızalanı*'na ve hayranlara atacaktım. Ama onu, bu konuda samimi olmadığımı anlayacağını bilecek kadar tanıyordum. İlk başta neden yalan söylediğim konusunda da yalan söylersem nasıl biri olurdum ki?

Harper doğruyu bilmeyi hak ediyordu.

"Çünkü ben... En başta Imogen rolünü oynamam gerekiyordu ama sonra seni tanıdıkça, sana kim olduğumu söylersem... benden hoşlanmayacağından korkmaya başladım. İnsanlar hep Jessica Stone'un medyada ve dergilerde sunulan kişi olmasını bekliyor ama senin yanında kendim olabilmek güzeldi. Ve bu bencilce bir davranıştı, bu konuda özür dilerim. İkinci bir şansı hak etmiyorum ve beni bir daha görmek istemezsen bunu anlayışla karşılarım. Ama..." Yüzlerce göz beni yargılar, neden yeni tanıştığım birini bu kadar önemsediğimi sorgularken cesaretimi topladım.

Ve ne yalan söyleyeyim, onlara bunun nedenini açıklayamazdım. İnsanın hayatına birden bire giren kişiler olurdu ve siz de bunu o an anlardınız. Ne kadar uzun ya kısa süre kalsalar, ne kadar imkânsız görünseler de, onlar sizin için önemli olurdu. Fırtınanın ortasında gördüğünüz bir rehber yıldız gibi.

Dördüncü kattaki bir balkon kapısı yana kayarak açıldı ve pijamalarını giymiş, saçlarını mor bir ipek şalla kapatmış Harper dışarı çıktı. "Ne yapıyorsun?"

Ne mi yapıyordum?

En ufak bir fikrim yoktu.

Megafonu ağzıma tuttum. "Benim adım Jessica Stone," diye söze başladım çünkü başka nereden başlayacağımı bilmiyordum, "ve birkaç günlüğüne başkası gibi davrandım. Her zaman yaptığım gibi bir role bürünüp ardından o rolü ardımda bırakacağımı sanmıştım ama..." Dudaklarımı yaladım, sesim titriyordu. Ben bu acayip yemek arabasının tepesinde, Harper'a olabileceğim en yakın yerde dururken yüzlerce insan etrafımda toplanıyordu. "Seninle tanışmayı beklemiyordum," diye devam ettim kulaklarım uğuldarken.

"Bana yalan söyledin," diye haykırdı aşağı doğru. "Neden?"

"Çünkü..." Bir anlığına ona tekrar yalan söyleyecek gibi oldum. Kolaya kaçıp tüm suçu senaryoya, *Yıldızalanı*'na ve hayranlara atacaktım. Ama onu, bu konuda samimi olmadığımı anlayacağını bilecek kadar tanıyordum. İlk başta neden yalan söylediğim konusunda da yalan söylersem nasıl biri olurdum ki?

Harper doğruyu bilmeyi hak ediyordu.

"Çünkü ben... En başta Imogen rolünü oynamam gerekiyordu ama sonra seni tanıdıkça, sana kim olduğumu söylersem... benden hoşlanmayacağından korkmaya başladım. İnsanlar hep Jessica Stone'un medyada ve dergilerde sunulan kişi olmasını bekliyor ama senin yanında kendim olabilmek güzeldi. Ve bu bencilce bir davranıştı, bu konuda özür dilerim. İkinci bir şansı hak etmiyorum ve beni bir daha görmek istemezsen bunu anlayışla karşılarım. Ama..." Yüzlerce göz beni yargılar, neden yeni tanıştığım birini bu kadar önemsediğimi sorgularken cesaretimi topladım.

Ve ne yalan söyleyeyim, onlara bunun nedenini açıklayamazdım. İnsanın hayatına birden bire giren kişiler olurdu ve siz de bunu o an anlardınız. Ne kadar uzun ya kısa süre kalsalar, ne kadar imkânsız görünseler de, onlar sizin için önemli olurdu. Fırtınanın ortasında gördüğünüz bir rehber yıldız gibi.

Derin bir nefes alıp devam ettim, "Ama senden... senden hoşlandığımı söylerken yalan söylemiyorum, Harper Hart. Benimle ExcelsiCon Balosu'na gelir misin?"

Dört kat yukarıdaki Harper bir şey söylemedi ve bekledikçe ellerim üşümeye başladı. Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Ya beni hiç affetmezse? Ya bu yeterli değilse? Yeterli olabilecek bir şey var mıydı? Herhangi bir şey yeterli olabilir miydi?

Ben yeterli olabilir miydim?

Belki denizdeki, zıt yönlere giden gemilerdik biz – bir anlığına beraber ama sonra birbirinden uzak. Belki Harper'ın sevdiği başka biri vardı. Öyle biri olsa bile, yine de ramenin, yıldızların ve mutlu olduğunda yukarı kıvrılan dudaklarının anısı kalacaktı bana – bunlar benim için hiçbir zaman unutmayacağım, beni baştan yaratan anılardı. Ve ben de yaşamaya devam edecektim. Çünkü nihayetinde ben kurtarılmayı bekleyen bir prenses değildim.

Kendi kendimi kurtarırdım.

Ben Jessica Stone'dum. Birçok şeydim ben: annesinin kızı, bir oyuncu ve astronomi, yıldızlar ve geniş sınırlı evrenin bir hayranı. Sıcak yaz günlerinde çilek yemeye ve bu gece Harper'ın yüzüne düşen ay ışığına bayılıyordum. Ben kendi cinselliğimin kâşifiydim. Umudun, rüyaların ve merakın kız formundaki bir kaleydoskopuydum. Ben bir porselen bebek değildim. Benim içim boş değildi. Ben değerliydim.

Ben yeterliydim.

Harper balkon korkuluklarına yaslandı, gülümseyerek başını yana eğdi ve aşağı doğru, "Gerçekten *Romeo ile Juliet* mi yapmaya çalışıyorsun?" diye bağırdı.

Megafonun düğmesine basıp cevap verdim. "Ne sandın? Hayır dersen aşağı inip bu megafonu cansız parmaklarımdan alana kadar *Yıldızalanı* şarkısını söyleyeceğim."

"TANRIM N'OLUR ONA ŞARKI SÖYLETME!" diye bağırdı kalabalıktan biri. Ah, işte, geçen geceki karaokenin mirası.

Aşağıdan bakıldığında bile Harper'ın gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Bana birkaç dakika ver."

Etrafımdaki kalabalık –ki onların varlığını unutmuştum– kaotik bir alkışa başladı. Fuar salonundan beni takip eden geek tişörtlülere, cosplaycilere, ellerinde sanat baskıları ve inek koleksiyon eşyaları olanlara, telefonlarını bana doğru kaldırmış insanlara baktım. Bir Luke Skywalker cosplaycisi yeşil ışın kılıcını havaya kaldırdı.

Yanaklarım acımaya başladı ve sırıtıyor olduğumu fark ettim. Gerçekten ama gerçekten, aptal gibi sırıtıyordum. Öyle geniş sırıtıyordum ki yüzümdeki kaslar ağrımaya başlamıştı. Çünkü kendimi bildim bileli, ilk kez mutlu hissediyordum.

Saçma sapan, harika bir mutluluk.

Aracın ön kısmından kızıl saçlı tanıdık bir kız arabanın üzerine çıktı, peşinden de Sage arabaya tırmandı. Elimdeki megafonu işaret etti. "Alabilir miyim?"

"Ah, tabii," deyip megafonu ona uzattım.

Elle düğmeyi kontrol etti ve megafonu ağzına tuttu. "Lütfen dikkat, benim favori manyaklarım ve ineklerim, isimsiz bir bağışçı sayesinde, artık her birinizin bu akşam ExcelsiCon'un Büyük Balo Salonu'na bir bileti var. Lütfen ışın kılıçlarınızı, mızraklarınızı, yaylarınızı ve savaş çekiçlerinizi dışarıda bırakmayı unutmayınız. Şimdi gidip partileyelim!"

Kalabalık bir kez daha coşkuyla bağırdı ve fuara doğru gitmeye başladı.

Elle neşeyle bana döndü. "Hep bunlardan kullanmak istemişimdir!"

Güldüm. "İsimsiz bağışçı Dare mi?"

Daha da geniş sırıttı. "Aslında, Natalia Ford'du." Şaşırdığım yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Elle, "Paneldeydi ve benden, sana bir teklifi olduğunu söylememi istedi. Daha sonra onu aramanı istiyor."

"Ve de," dedi onun yanına tırmanan Dare, "Amon şu anda yapımcılarla telefonda." Dikkatle tırnaklarına baktı. "*Sağlam* bir tartışmanın ortasındalar..."

"Jess!" diye bağırdı biri.

Hemen bana seslenen kişiye döndüm. Harper otelin girişinden bana el sallıyordu. *Jess.*

Etrafımdaki kalabalık –ki onların varlığını unutmuştum– kaotik bir alkışa başladı. Fuar salonundan beni takip eden geek tişörtlülere, cosplaycilere, ellerinde sanat baskıları ve inek koleksiyon eşyaları olanlara, telefonlarını bana doğru kaldırmış insanlara baktım. Bir Luke Skywalker cosplaycisi yeşil ışın kılıcını havaya kaldırdı.

Yanaklarım acımaya başladı ve sırıtıyor olduğumu fark ettim. Gerçekten ama gerçekten, aptal gibi sırıtıyordum. Öyle geniş sırıtıyordum ki yüzümdeki kaslar ağrımaya başlamıştı. Çünkü kendimi bildim bileli, ilk kez mutlu hissediyordum.

Saçma sapan, harika bir mutluluk.

Aracın ön kısmından kızıl saçlı tanıdık bir kız arabanın üzerine çıktı, peşinden de Sage arabaya tırmandı. Elimdeki megafonu işaret etti. "Alabilir miyim?"

"Ah, tabii," deyip megafonu ona uzattım.

Elle düğmeyi kontrol etti ve megafonu ağzına tuttu. "Lütfen dikkat, benim favori manyaklarım ve ineklerim, isimsiz bir bağışçı sayesinde, artık her birinizin bu akşam ExcelsiCon'un Büyük Balo Salonu'na bir bileti var. Lütfen ışın kılıçlarınızı, mızraklarınızı, yaylarınızı ve savaş çekiçlerinizi dışarıda bırakmayı unutmayınız. Şimdi gidip partileyelim!"

Kalabalık bir kez daha coşkuyla bağırdı ve fuara doğru gitmeye başladı.

Elle neşeyle bana döndü. "Hep bunlardan kullanmak istemişimdir!"

Güldüm. "İsimsiz bağışçı Dare mi?"

Daha da geniş sırıttı. "Aslında, Natalia Ford'du." Şaşırdığım yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Elle, "Paneldeydi ve benden, sana bir teklifi olduğunu söylememi istedi. Daha sonra onu aramanı istiyor."

"Ve de," dedi onun yanına tırmanan Dare, "Amon şu anda yapımcılarla telefonda." Dikkatle tırnaklarına baktı. "*Sağlam* bir tartışmanın ortasındalar..."

"Jess!" diye bağırdı biri.

Hemen bana seslenen kişiye döndüm. Harper otelin girişinden bana el sallıyordu. *Jess.*

Beni adımla çağırmıştı – benim adımla!

Yemek arabasının ön kısmına gittim ve orada Sage kaputa, kız arkadaşı Cal de yere inmeme yardımcı oldu. Şişman sosis köpekleri arabanın ön koltuğuna oturmuş, pembe dili dışarıda, tüm bu gürültüye havlayarak karşılık veriyordu.

Kalabalık, bir Asi gemisi ışık hızıyla bir *Ölüm Yıldızı*'yla çarpışmak üzereymiş gibi iki yana ayrılmıştı ve öte ucunda imkânsız bir şey vardı. Üzerinde *Yıldızalanı* logosunun bulunduğu pullu bir elbise giymiş, yıldırım lekeli kahverengi gözleri ve sıcak bir gülümsemesi olan bir kız ve ben onu daha fazla sevebileceğimi sanmıyordum.

Harper'la ben ortada bir yerlerde buluştuk ve megafon elimdeyken aklımda kelimeler olsa da şu anda her birini kaybetmiştim ve ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. Ne diyebilirdim ki? Nereden başlayacaktım?

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Ona *Yıldızalanı* selamını verdim –*Sen ve yıldızlardan yapıldık*– ve bunun yeteceğini umdum. Harper gülümsedi ve aynı pozdaki elini benimkine yasladı, sonra da yavaş yavaş parmaklarımız birbirine geçti...

Ve Harper beni öptü.

Harper beni öptü ve dünya çok küçüktü ve derim beni zapt edemiyordu ve evren imkânsızlıklarla doluydu ve Harper Hart *beni öpüyordu*. Vişneli gazoz, kestane aromalı ruj ve yıldız tadındaydı ve güneşe dönen bir günebakan gibi ona eğildim. Ağzının şeklini, dudaklarının yumuşaklığını ve filmden *Amara'nın Valsi*'ni mırıldanan kalabalığın sesini aklıma kazımak istiyordum.

Ve her şey mükemmeldi.

Ve ben mutluydum.

Ve ben yeterliydim.

Sonra da gülümseyip elimi sıktı. "Gidip düşene kadar dans edelim, *ah'blena*," dedi. Ve Harper beni hiçbir zaman tanımayacağım insanların –geeklerin, hayran kızların, ineklerin ve dostların– arasına çekerken, olmak isteyeceğim başka bir yer olmadığını düşündüm.

DÖRDÜNCÜ GÜN

PAZAR

"Ne tuhaf bir yaşamımız oldu, *ah'blen*.
Gökteki tüm yıldızları verseler değişmem."

—Prenses Amara, 41. Bölüm, "Ölümden Beter"

IMOGEN

#AmarayıKurtar rozetlerimin geri kalanını karton bir kutuya doldurup kapağını kapattım. Yavaş ama sabit bir tempoda gösteri salonu kapanıyordu. Otuz dakika içinde fuar tamamen boşalmış ve herkes otellerine, veda partilerine ya da evlerine doğru yola çıkmış olacaktı. Annelerim ve ben yarına, tüm figürleri bir U-Haul kamyonunun arkasına yığına kadar buradaydık, ardından tüm bunlar bir rüya gibi gelecekti.

Hem de acayip tatlı bir rüya.

Gözlerimi ne zaman kapatsam ExcelsiCon Balosu'nu hatırlıyordum – cosplaylerin ve inek tişörtlerinin üzerine düşen renkli ışıkları, müziği, Milo ile Bran'in tüm dans katında başlattığı kongo sırasını. Reddit başlıkları ile Tumblr dedikodularından doğup geri gelen efsaneler gibi Darien ile Elle'in dansının büyüklüğünü, sonra da çalan *Yıldızalanı* şarkısını. Ethan'ın bana baktığı anları, elimi tutup Led Zeppelin'in "Ramble On" şarkısına dans etmemizi, ne ben ne de o dans edebildiği için kahkahalara boğulduğumuzu, yaydığımız, Super Saiyan enerjisi gibi görünen aramızdaki bu tuhaf çekimi. Tenimin uyuşmasına ve kalbimin hızlanmasına neden olmuştu.

Sonra da gözlerimi kapatıp açtım ve kendimi Jess'in odasında Ethan ve Harper'la oturmuş, gece yarısı pizzası yerken ve

Yıldızalanı'nın en iyi Amara bölümlerini izlerken buldum. Bölümlere dikkatimi veremiyordum –en sevdiklerime bile!– çünkü Ethan yanımda kıpırdandığında tek hissedebildiğim dirseğinin sıcaklığı ve omzumda uyuyakalana kadar koltukta ufak ufak kaymasıydı.

Utancımı gizlemek için rozet dolu kutuyu hemen masadan aldım.

Bu olabilecek en *kötü* histi. Ethan'la benim birlikte olamayacağımızı bilmek – bir PS4 konsoluyla bir Nintendo Switch kumandası gibiydik. Uyumsuz.

Zaten bu yüzden onu bütün gün görmemiştim. Yani birbirimizde telefon numaralarımız bile yoktu. Keşke ona pizzacının numarası yerine kendi numaramı verseydim. Aptalın tekiydim.

Ama öte yandan bana mesaj atmasını uzun süre bekleyip bir mesaj alamamak canımı çok daha fazla yakardı. Bunu bir kez daha kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Katılımcılar, Sanatçıların Arka Sokağı'nda son turlarını atıyordu ve ben de son rozetlerimi dağıttım. Harper'ın telefonu masada titreşti ve gülümseyerek telefonu eline aldı.

"Jess mi?" diye sordum ama o olduğunu biliyordum zaten.

Harper mesaja cevap verdi. "Toplantıda."

"*Bir tane daha* mı? Dün olanlar yüzünden mi?"

"Öyle bir şey."

"Umarım başı belada değildir," diye mırıldandım. Her şeyi kendi istediği gibi yapmış olsa da başı belaya girerse üzülürdüm.

Harper el sallayarak endişemi geçiştirdi. "Her şey yoluna girecek." Sonra da eskiz defterini kapatıp kollarını kocaman açarak ayağa kalktı. "Bir sonraki sefere, taklidini yapan birini gönderme," dedi. Sıkı sıkı sarıldık.

"Anlaştık." Sonra da birbirimizden ayrıldık ve ben kutumu aldım. Rozetler, bugün satın aldığım tüm çizimlerle beraber kutuda tıkırdıyordu. "Bu arada kız kardeşin nasıl? Tıp fakültesine girebildi mi?"

"*Bursla* hem de," diye gülümsedi Harper gururla. "Ya kardeşin? Futbol meselesi nasıl gidiyor?"

"Oyun kurucu olup olmadığını hâlâ bilmiyoruz."

"Gitmeden sizi bir daha göremezsem ona iyi şanslar dile, seninle de internetten görüşürüz?"

"Her zaman ve iyi yolculuklar! Ha, bir şey daha var. Biraz aklımı kurcalıyor."

Eskiz defterini açmaya başlamıştı ama tekrar kapattı. Bana baktı. "Peki, sor."

"*Gerçekten* Jess'in bunca zamandır ben olduğumu mu sandın? Yani, birbirimizi baya iyi tanıyoruz ve *yıldızalevi*, o benden dünyalar kadar farklı ve... neyse, merak ettim sadece."

Kalemiyle hafifçe burnuna vurdu. "Evet, kesinlikle."

O-oo.

Stanttan ayrıldım. Devasa Nox Kralı heykeline doğru giderken, "Seneye görüşürüz!" diye seslendim omzumun üzerinden.

Kalabalığın içinde kuzgun karası saçları, kahverengi gözleri ve çekilmez bir karış suratı olan çocuğu aramıyorum desem yalan olurdu ama fuar neredeyse sona ermişti ve onunla birlikte büyünün de sona ermek üzere olduğunun farkındaydım. Artık uykusuzluktan mıydı bilmiyorum ama yine sadece Imogen Lovelace olmak göğsümü ağrıtıyordu biraz. Ve nihayetinde, Ethan'ın yaşamının bir parçası değildim.

Figürine Bak'a geldiğinde, Milo'yu tahtta yayılmış otururken buldum ve benim geldiğimi görünce iç geçirdi. Annelerimiz, figürlerin fiyatlarını yüzde otuz düşürerek –ki büyük parçalar için bu kaçırılmayacak bir fırsattı– ellerinden geldiği kadar satış yapmaya çalışıyordu. Orta yaşlı bir kadına, iki farklı Ay Savaşçısı pozundan birini seçmesine yardımcı oluyorlardı.

"Ne var ne yok, kardeşim?" diye sordum, kutumu tahtın ayağına bırakırken. "Yüzünden düşen bin parça."

Konuşmadan önce bana uzun uzun baktı. "Hayatımın geri kalanını bekliyorum sadece."

"Ah. Kay bakayım," dedim ayağına vurarak. Dik oturup bana yer açtı ve ben de kolçakları biraz daha açıp yanına sığıştım. Tah-

tın arkası ve yanları figürlerden oluşuyor olsa da oturma kısmı sert plastiktendi. İkimizin ağırlığıyla biraz esnedi.

Beraber gösteri salonunun kapanışını seyrettik.

"O kadar da kusursuz olduğumu düşünmüyorum," diye konuşmaya başladı.

İnleyip kalkmaya çalıştım ama kocaman ellerinden birini omzuma koyup rahatlıkla beni yerime oturttu. "*Miiii-looooooo*, bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ben istiyorum ama. Konuşmam gerek. Çünkü duygusal davranmak istemiyorum ama bugüne kadar ben hep kendimi *senin* gölgende kalmış hissettim."

Boş gözlerle ona baktım. "Pardon?"

"Sen çok zekisin, Mo!" dedi ve meziyetlerimi parmaklarıyla saymaya başladı, "Komiksin, iyi birisin, en iyi çikolatalı viskili kurabiyeleri yapıyorsun, insanlarla geçinebiliyorsun ve en sevdiğin kurgu karakteri kurtarmak için *elli bin* imza topladın. Herkes seninle tanışır tanışmaz seni seviyor."

"Ama... ama sen..."

"Ne olmuş bana? İki ayağımın üzerinde durmakta zorluk çekiyorum. Okuldaki herkes, tüm öğretmenler bana bakıp, "Ah, sen Imogen'in kardeşi olmalısın," diyor çünkü arkanda öyle bir miras bırakmışsın ki öğretmenlere kendi ismimi bile öğretemiyorum."

"Saçmalama. Sen harika bir futbolcusun! Ve kusursuz bir erkek arkadaşın var *ve* başkan yardımcısısın..."

"Evet," diyerek lafımı böldü ve gözlerini devirdi, "çünkü senin gölgenden ancak böyle çıkabiliyorum."

Sudan çıkmış balık gibi, ağzım kapanıp açılırken bir cevap düşündüm. Milo *benim* gölgemde kaldığını mı düşünüyordu? Şaka mı yapıyor diye sorabilirdim ama dürüst davrandığı zamanlarda olduğu gibi kaşları çatılmıştı. Bu söyledikleri o kadar absürddü ki gülmeye başladım, o da öyle. Ben onun gölgesinden çıkmaya çalışırken o da benim gölgemden kaçmaya çalıştığı için birbirimizin işini çok zorlaştırmıştık.

"Tamam, tamam, seninle bir anlaşma yapalım," dedim gözlerimi silerken. "Bir daha böyle hissedersek birbirimize söyleyelim. Ve bunu konuşarak çözelim."

"İğrenç, birbirine destek veren kardeşler gibi mi diyorsun?" Yüzünü buruşturdu, ben de omzuna bir yumruk indirdim.

"*Evet*, birbirine destek veren kardeşler gibi..."

Power Rangers şarkısı çalmaya başlayınca telefonunu cebinden çıkarıp kim olduğuna baktı ve paniklemiş gözlerini bana çevirdi. "Koç Evans arıyor."

"Konuşmamızı sonra tamamlarız..."

"...ya da hiçbir zaman..."

"Git telefona cevap ver! İyi şanslar!" diye ekledim Milo tahttan inip kendini depo alanına kapatırken. Onun adına gerilmediğimi söylemeyecektim çünkü geriliyordum. Oyun kurucu pozisyonuna kabul edilmesini istiyordum – takıma şahane bir katkı olacağına emindim.

Her şeyin yoluna gireceğini umuyordum.

Kathy, Ay Savaşçısı müşterisinden ödemesini alırken Minerva, "İyi misin, Canavar?" diye sordu. Minerva saçlarını balık sırtı örmüştü ve örgüsü omuzlarından aşağı, siyah mürekkeple atılmış gibi çizik gibi iniyor, siyah dantelli elbisesinin bir parçasıymış gibi duruyordu. "Bugünkü auran baya gri."*

"Earl mü, Dorian mı?"

Gülüp alnıma bir öpücük kondurdu. "Bu hafta sonu olanlar hakkında konuşmamız gerekecek, biliyorsun."

"Ah," diye iç geçirdim. "Hangi kısmı hakkında? Jessica Stone'u taklit ettiğim kısım mı yoksa oyuncu arkadaşına saldırdığım kısım mı?"

"Oyuncu arkadaşına mı saldırdın? Hangisine?"

Kathy müşteriyle ilgilenmeyi bitirip yanımıza geldi. "O konuda kesinlikle daha sonra konuşacağız ama önce bunu konuşmamız gerek." Telefonunu çıkardı; Twitter açıktı ve bana çoktan bildiğim bir şeyi gösteriyordu.

* (İng): Grey. –*çn*

Bu sabah, Ethan'ın yanından sıyrılıp Jess'in odasından ayrıldıktan sonra –çünkü veda etmeyi bilmezdim– kendi katıma asansörle inerken Twitter'ımı temizlemiştim. #AmarayıKurtar kampanyasını – her şeyi. Eminim başka insanların etiketlerinde ve hesaplarında var olmaya devam edecekti ama artık bunun başını ben çekmiyordum. Ayrıca imza kampanyasını ve elli bin küsür imzayı da silmiştim (silmeden önce bir kopyasını almıştım tabii).

Annelerime omuz silktim, ikisine de bakamıyordum. "Yapabileceğim her şeyi yaptığımı düşünüyorum ve kampanya ulaşması gereken kişiye ulaştı. Kalabalıkları toplayıp galeyana getiren biri olmak istemiyorum ve Twitter nüanslı diyaloglar için uygun bir yer değil. Amara'yı kurtarmak istiyorum ama bunun için Jess'i feda etmek istemiyorum." Son sözlerim titrek çıkmıştı ve dört saatlik uykuyla durduğumdan, dağılmamak için alt dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

"Ah, Canavar." Kathy bana sarıldı. Minerva da uzun kollarıyla ikimizi sardı ve ben orada, beni bu dünyada en çok seven insanların arasına sıkışmış hâlde ağlamamaya çalışarak durdum.

Imogen Lovelace olmak çok da kötü değildi. Bir film yıldızı değildim, peşimden koşan hayranlarım yoktu ve sesim çok kişiye ulaşmıyordu – ama hayallerim büyüktü ve kendim olmaktan imtina etmiyordum.

Fantastiklik sona ermek üzereydi ama henüz sona gelmemiştik.

Yürüyen merdivenlerin tepesinde son defa buluşmam gereken bir çocuk ve ona vermem gereken bir ders vardı.

Kucaklaşmamızı sonlandırdık ve annelerime, kat kapandıktan sonra onlara yardıma geleceğimi söyleyip gözlerimi kuruladım. Milo hâlâ depoda, koçla konuşuyordu.

Bunun iyiye işaret olduğunu umuyordum.

Gösteri salonunun önündeki yürüyen merdivenlere ulaştığımda beşe çeyrek vardı. Eskiden aşkın tam olarak bu iki yürüyen merdivende karşılaşan ama farklı panellere, farklı hayran buluşmalarına giden, beraber ama apayrı iki insanın arasında gerçekleşebileceğini düşünürdüm. Belki Link ve Zelda olarak de-

ğil de Carmindor ve Amara olarak cosplay yapardık ve belki de birbirimize Federasyon selamını verirdik.

Belki de sadece göz göze gelir, birbirimize gülümser ve tek kelime bile etmezdik.

Jasper iki cosplaycinin arasından geçip yürüyen merdivenleri tırmanıyordu. Selam niyetine gülümsedi ki beni dün gördüğüne dair en ufak bir bilgisi bile olmadığı ortadaydı. Ellerini havaya kaldırdı. "Mo! Dün panelde yaptığın harikaydı! Amara'yı taklit etmek. Seni panel için mi seçti?"

Onu şöyle bir süzdüm: taşlanmış kot pantolon, üzerinde kendi logosu olan bir tişört ve karışık kahverengi saçlar. Bir zamanlar onu neden beğenebildiğimi görebiliyordum ama ütülü pantolon giyen, saçlarını tarayan ve koyu renkli gözlü oğlanlardan daha çok hoşlanıyordum. "Aslında birkaç gündür onun yerindeydim," dedim.

"Ha! Eğlenceli olmalı," diye konuşmaya başladı ama sonra gülümsemesi sekteye uğradı. "Ne dedin?"

"Ne oldu, bana sarılmayacak mısın?" diye bana söylediğini taklit ettim ve nihayet kafasına dank etti.

Kaşları havaya kalktı. "Sen... o da mı sendin?"

"Dallamanın tekisin, biliyorsun değil mi?" diye konuşmaya başladım. "Seninle neden zaman harcıyorum hiç bilmiyorum. Beni kullandın ve başka bir şey –ya da belki de başka birini– bulduğunda beni hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi kenara attın. ExcelsiCon Balosu'nda seni tam *üç saat* bekledim. Kaldırımda oturup seni bekledim..."

"Hey, hey, sakin ol."

"Hayır, bana sakin ol deme hakkın yok. Mızmızsın, bencilsin ve videoların komik bile değil. En kötü yanı da ne biliyor musun? Seni hak ettiğimi sanmıştım ama tamamen yanılmışım. Senden çok daha iyisini hak ediyorum."

Yüzü sertleşti. "Senin gibi bir hiçle neden çıkayım ki zaten?"

Üç gün öncesinde olsak belki bu benim canımı yakardı ama şimdi gülümsemekle yetindim ve ona yaklaşıp, "Çünkü ikimiz

de asıl senin bir hiç olduğunu çok iyi biliyoruz. Ha bir de? Neredeyse unutuyordum. Seni taciz konusunda şikâyet ettim, o yüzden bir daha bu fuara ayak basamayacaksın."

"Şaka mı bu? Beni buradan nasıl göndermeyi düşünüyorsun?"

Sonra birden, fuar kalabalığının içinden yoktan var olmuş gibi, Darien'ın eski koruması Lonny ve iki güvenlik görevlisi ortaya çıkıverdi. Jasper onları görünce tereddüt etti.

"Buradan ayrılmanızı tavsiye ederim, Bay Webster ve bir daha da gelmeyin."

Jasper dişlerini sıktı ve bir bana bir de beş metre ötedeki güvenlik görevlilerine baktı ve son bir öfkeli bakış attıktan sonra yürüyen merdivene bindi.

Lonny beni kontrol etmek için yanıma gelince rahat bir nefes aldım.

"İyi misin, Imogen?" diye sordu ve başımla onayladım.

"İyiyim, teşekkürler."

O da başıyla onayladı, ardından o ve güvenlik görevlileri dağılarak tekrar kalabalığın içinde kayboldular. Rahat bir nefes aldım. Jasper'ı, bana dokunduğu an şikâyet etmeliydim ama en azından şimdi burada başka kimseyi rahatsız edemeyeceğini bilmek güzeldi.

O gittikten sonra, üzerimdeki iğrençliği kazıyıp atmak için kollarımı ovuşturarak yürüyen merdivenlerin tepesinde durdum...

Sonra telefon titredi.

JESS (16:57)
— #AmarayıKurtar
— [Link]

Kaşlarımı çatarak linke tıkladım.

Yukarıda, fuarın sona erdiği anonsu yapıldı ve etrafımdaki herkes yaptıklarını bırakıp sanki Tanrı konuşuyormuş gibi yu-

karı baktı. Tanrı değildi tabii, sadece ExcelsiCon'un kurucusu, Elle Wittimer'ın babasıydı. Yaklaşık on yıl önce vefat etmişti ama her sene onun kapanış anonsunu tekrar yayımlamak bir gelenek hâline gelmişti.

Telefonumdan makaleyi okudum ve kalbim mutlu mutlu çarpmaya başladı.

"ExcelsiCon'a geldiğiniz için teşekkürler! Evrende iyi yolculuklar ve gelecek sene tekrar gelmeniz dileğiyle! Federasyon'daki dostlarımızın da dediği gibi – Yıldızlara bak!"

Gösteri salonundaki herkes, "Hedef al!" diye bağırdı ve ben de son kelime için onlara katıldım:

"Ateşle!"

Fuar boyunca alkışlar yükseldi ve gözlerimi kapatıp bunun tadını çıkardım çünkü bir başka ExcelsiCon olasılığı kadar tatlı bir şey yoktu. Telefonumu cebime koyup bu sene son kez bu yürüyen merdivenlerden inmek için merdivenlere yöneldim ve aşağı inen merdivenler, onlara ilk kez bindiğim kadar heyecan vericiydi; ana otelin lobisi, bir hayran denizi gibi önümde belirdi. Sanki bir süreliğine yuvanızdan ayrılıyordunuz ama geri geleceğinizi de biliyordunuz.

O sırada onu gördüm.

Yarım kilometre koşmuş gibi, gözlüğü yamuk, saçları dağılmış hâlde, yukarı doğru çıkan yürüyen merdivene adım attı. Göz göze geldik ve birden dünyada benim için onun dışında kimse kalmadı. Birbirimizi geçerken nefesim kesildi...

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için beynimi zorlarken arkaya döndüm ve o da bana dönüp şöyle dedi:

"Sanırım senden hoşlanıyorum, Imogen!"

Yürüyen merdiven Ethan'ı yukarı, beni de aşağı taşırken aptal gibi kalakaldım. Sonra da Ethan harekete geçti ve yukarı doğru giden yürüyen merdivenden aşağı doğru koşmaya başladı; bir Kingdom Hearts cosplaycisiyle seksi bir Dalek'in yanında geçti ve benimle aşağıda buluşmak için merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladı. Aşağıya vardığında kendini toparladı, uçak

desenli, düğmeleri tamamen kapatılmış gömleğini ve gözlüğünü düzeltti.

Ben nefesimi tutar, o da soluk soluğa kalmış hâlde orada öylece dikildik; bir madalyonun iki yarısıydık. Zıt tarafta, ümitsiz ve...

"Sanırım senden hoşlanıyorum," dedi tekrar soluk soluğa.

Aklımı kaçıracaktım. "Benden mi? Jess'e benziyorum diye..."

"Hayır, seni sen olduğun için seviyorum – Imogen Lovelace olarak. Jessica Stone olarak değil. Gergin olduğunda başparmağını çiğnemeni, saçın kısa olmasına rağmen örmeyi becermeni, bazen istemeyerek tuhaf aksanlarda konuşmanı, yürekli olmanı, gözü pek olmanı, iyi biri olmanı seviyorum – bak, havuzda sana söylediğim şey konusunda ciddiydim. Sen bir hiç değilsin." Yutkundu ve daha kısık bir sesle, "Amara gibi, sen de harika olacaksın."

"Zaten değil miyim yani?"

"*Yıldızalevi,* ne çekilmez insansın."

Ellerimle yüzünü tuttum ve beni öpmesi için onu kendime çektim. Cheerwine tadındaydı ve o da ellerini kaldırıp yüzümü kavradı. Fuarın kalabalığı, ışık hızında ilerleyen *Prospero*'nun etrafında bükülen uzay zamanı gibi etrafımızdan akıyordu. Çok güzel kokuyordu, sandal ağacı ve yeni ütülenmiş gömlekler gibi; ona yaslandıkça kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Çünkü o beni öpüyordu. Memnuniyetsiz, çekilmez, aşırı seksi Ethan Tanaka *beni,* Imogen Lovelace'i öpüyordu.

Benim en iyi versiyomu. Tek versiyonumu. Ben de onun en iyi, en inek, en uzun ve en harika versiyonunu öpüyordum.

Nihayet ayrıldığımızda telefonunu çıkarıp, "Numaranı alabilir miyim? Bu sefer gerçek numaranı?" diye sordu.

"Sanırım bu hak ettin," diyerek telefonunu elinden çektim ve onu tekrar öptüm.

JESS

"IL-MO-JENE!" DİYE SESLENDİ BARİSTA.

İki Ay Savaşçısı'nın arasından sıyrılıp Harper'la kendi siparişimi aldım ve masamıza taşıdım. Saçlarımı bir bereye sokmuştum ama aradan kaçıp enseme düşen mükemmel bir kan kırmızısı birkaç lüle vardı. İnsanlar bize bakmıyordu, muhtemelen herkes bizimle ilgilenemeyecek kadar yorgundu ya da kılığım nihayet işe yarıyordu ya da kasada baristaya Imogen'in ismini verdiğim içindi. Hey, kendi kimliklerimize geri döneceğimizi konuşmuştuk, onun ismini kullanmayı bırakacağımı değil.

Kafenin dışındaki siyah SUV'de oturan paparazzileri kandırmak kolay değildi ama bir kız hayal edebilirdi, değil mi?

"Ethan onu buldu mu sence?" diye sordu Harper, kahvesinden bir yudum alarak.

"Eminim bulmuştur," dedim. Bulmadığını söyleyen bir mesaj atmamıştı ve Imogen de mesajıma dönmemişti, yani onları meşgul eden *bir şey* vardı belli ki. "Bence birlikte çok tatlı olurlar."

Kıvırcık saçlarını topuz yapmış, dün geceki mor şala sarmıştı. "Uzun mesafe ilişkisi hoş değil ama."

"Evet, hoş olmaz gerçekten ama birkaç saatlik yol, düşününce *çok da* uzun değil aslında." Espressolu chai lattemden bir yudum aldım ve alamadığım uykumun bıraktığı boşluğa çok iyi geldi.

Hıhladı. "Birkaç saat mi? Jess, Asheville ile L.A. aynı saat diliminde bile değil."

"Önümüzdeki birkaç ay L.A.'de olacağımı kim söyledi ki? Belki orada biraz kalmamı gerektiren bir iş olabilir. Ama ondan sonrasını kim bilir?"

Harper dediğimi anlayana kadar bana boş gözlerle baktı. O Atlanta'da yaşıyordu. Bizim için zaten birkaç saat meselesi değildi. Lattesinin pipetinin üzerinden gülümsedi ve altın-kahverengi gözleri, onunla bir şeye –ciddi bir şeye– başlama fikri kadar sarhoş ediciydi.

Benim anlatacağım bir hikâye.

"Ne de olsa," dedim çünkü onun neyden bahsettiğimi tahmin etmek zorunda kalmasını istemiyordum, "*birinin* Carmindor'u kurtarması gerek."

"Kesinlikle," dedi neşesini gizlemeye çalışarak ama dizleri masaya çarpıyordu ve heyecanını gizleme konusunda çok başarılı biri değildi. "Sen Amara'yı tekrar oynamaya hazır mısın? Mutlu musun?"

Keşke röportaj soruları da bu kadar kolay olsaydı. Belki bundan sonra olurlardı. Masanın ortasına kadar eğilip onun kusursuz dudaklarını, kusursuz kirpiklerini ve koyu renk saçlarının kusursuz buklelerini inceledim. SUV'deki paparazzi balık gözü lensini odakladı.

Mutlu musun? diye sordu kalbim.

"Evet, mutluyum," diye cevapladım ve Harper'ı öptüm. Onu tüm dünyanın önünde öptüm; hayatımın geri kalanının yazılacağı sayfadaki ilk kelime.

#AMARAYAŞIYOR

Yazar: Elle Wittemer

ENTERTAINMENT WEEKLY'DEN BİR KISIM

Bir prensese ihtiyacı olan bir hayran kitlesinin o prensesi kurtaracağı herkes tarafından kabul edilen bir şeydir. Bazen de prenses hayran kitlesini kurtarır.

Atlanta, Georgia'da bu hafta sonu düzenlenen yirmi beşinci geleneksel ExcelsiCon'da, *Yıldızaları*'nın yönetmeni Amon Wilkins'in devam filminin senaryosunu sızdırdığı ortaya çıktı. Bu sabah stüdyo Bay Wilkins'i projeden kovduklarını, yerine N.A. Porter'ı –*Yıldızaları*'nın orijinal prensesini oynayan Natalia Ford'un yönetmenlik yaparken kullandığı isim– getirdiklerini açıkladı.

Bu değişikliğin ardından, Darien Freeman, Prens Carmindor rolüne devam edeceğini açıkladı, Carmindor'un en yakın arkadaşı Euci'yi oynayan Calvin Rolfe da öyle. ExcelsiCon'daki bir panelde dünyaya tanıtılan devam filminin kötü adamı, *Cesaret Kılıçları* dizisinin başrolü Vance Reigns'in canlandıracağı General Sond olacak.

Oscar adayı oyuncu Jessica Stone tarafından şahane bir şekilde canlandırılan Prenses Amara karakterinin, Bayan Stone'un cumartesi akşamki panelde yaptığı duygu yüklü konuşmanın ardından devam filmde oynayıp oynamayacağı sorulduğunda oyuncular bir yorum yapmaktan kaçındılar.

Ancak *Yıldızaları Rezonans*'ın çekimlerine gelecek ay başlayacaklarını bizimle paylaştılar. Ve Jessica Stone'un da orada olacağı biliniyor.